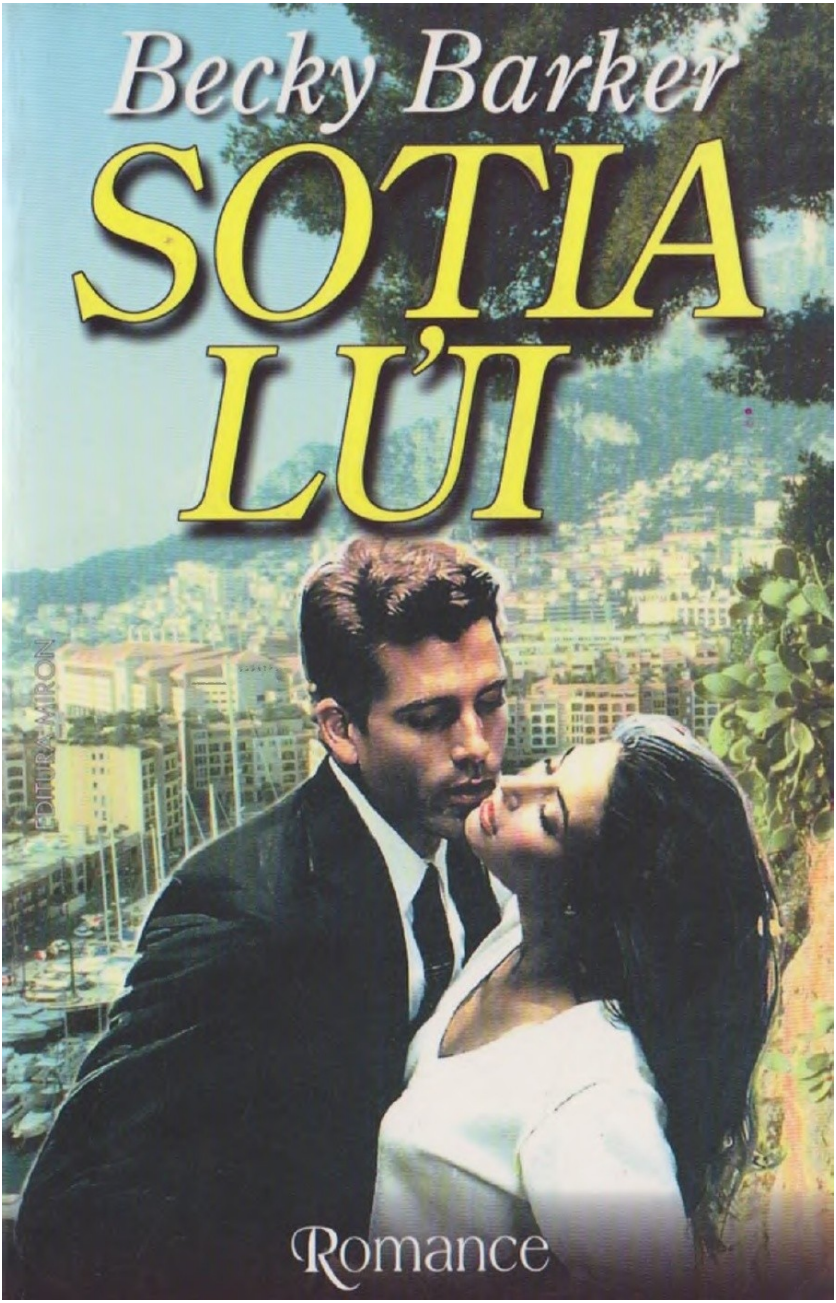
Becky Barker
SOTIA LUI
EDITURA MIRON
Romance

BECKY BARKER
Soţia lui

LOGAN’S LADY by Becky Barker
Romance

Traducere de Cristina Vodă
EDITURA MIRON
ISBN 973 – 95062 – 2 – 8

COPERTA IV

Bun-venit într-o lume a pasiunii şi-a iubirii veşnice.
Bun-venit la Romance.

Ne face o deosebită plăcere să prezentăm Romance, o nouă serie minunată de romane de dragoste scrise de câţiva dintre cei mai îndrăgiţi autori ai Americii.

Fiecare roman din seria Romance conţine pasiunea şi farmecul pe care le aşteptaţi de la cele mai bune romane. Oferite la un preţ accesibil, aceste cărţi au o valoare irezistibilă – şi sunt esenţiale pentru biblioteca dumneavoastră. Sunt poveşti de dragoste pline de tandreţe, pe care veţi vrea să le recitiţi mereu.

Logan Bradford reprezenta în opinia lui Dee Prescott prototipul bărbatului ideal.

Era proprietarul plin de succes al unui ranch, un iubit tandru şi viril, şi, mai presus de toate, un romantic incurabil.

Dar ea avea o carieră plină de pericole la care nu voia să renunţe: era pilot de avion...

Capitolul 1

Logan îşi afundă ambele mâini în pletele bogate ale lui Dee şi o trase mai aproape. Şuviţele blonde ca mierea i se revărsară pe faţă şi pe piept într-o mângâiere senzuală. Moale şi lunecos ca mătasea, părul ei avea parfumul dulce al caprifoiului. Inspiră adânc, ştiind că mireasma ei îi era pentru totdeauna întipărită în minte şi în inimă.

Prizonieră în braţele lui, părea însăşi chintesenţa feminităţii: puternică, zveltă, ispititoare. Nu mai întâlnise niciodată o femeie mai pasională, mai receptivă, mai dornică. Simţindu-i formele voluptuoase alunecând peste contururile dure ale siluetei lui masculine, fu scuturat de un fior. Carnea caldă de femeie se modela pe carnea fierbinte a bărbatului, smulgându-le amândurora un geamăt de satisfacţie.

De când o întâlnise pe Dee, începuse să se gândească la tot felul de lucruri, cum ar fi promisiunile, statornicia, angajamentele privite cu seriozitate. Sentimentul era cu totul nou, emoţionant şi îmbătător.

Îşi rotunji palmele pe umerii ei goi, în timp ce buzele ei presărau mici sărutări pe unui de-al lui. Îi sorbi dulceaţa gurii şi mâinile continuară să-i cutreiere pe suprafaţa netedă a taliei şi a şoldurilor ei. Sărutările lui Dee îl purtaseră pe un nou tărâm al voluptăţii şi-i demonstraseră că puteau genera o nevoie acută, cu mult mai profundă decât cea fizică. Ea îi supse limba încet şi braţele lui Logan o înconjurară, strângând-o mai aproape.

— Te iubesc, rosti el.

Vocea îi suna răguşit din cauza excitării. În toţi acei

treizeci şi cinci de ani ai lui, nu spusese aceste cuvinte nici unei femei, dar în tonul cu care le pronunţase nu exista nici urmă de ezitare. O iubea. Se îndrăgostise repede şi definitiv. Era îngrozit însă justeţea sentimentelor lui îi întărea sufletul.

— Eu te iubesc şi mai mult.

Şoapta ei înecată de emoţie îl făcu să se cutremure. Muşchii trupului său masiv se încordară şi sângele prinse a-i pulsa greoi prin vene. De data asta, gura lui i-o devoră pe a ei, limbile alunecându-le ritmic una pe lângă cealaltă, într-un dans ameţitor al plăcerii.

Când se văzură nevoiţi să respire Logan o ridică încet, îngropându-şi faţa între sânii ei. Se frecă de pielea lor fină, apoi încercui cu buzele un sfârc obraznic şi îl supse cu lăcomie, până ce i se întări în gură. Nu se simţi satisfăcut decât după ce îi acordă şi celuilalt acelaşi tratament. Sunetele mici şi ademenitoare, scoase de Dee, îl făcură să tremure de dorinţă mai ales când ea se zvârcoli sub el cu înfrigurare…

Nu se mai putea sătura de ea. I se părea că niciodată nu ajunge suficient de aproape. Nevoia de a o avea era instabilă, Se temuse că dorinţa lui nestăvilită ar fi putut-o speria însă ea nu se plânsese. Îl dorea, la rândul ei, tot atât demult…

Atingerea mâinilor ei blânde îl împinse aproape de nebunie. Fiecare terminaţie nervoasă îi vibra tensionată. Muşchii abdomenului i se încordară şi sângele începu să-i fiarbă. Ardea de nerăbdare să se scufunde în moliciunea eh Nimic altceva nu-i putea potoli foamea aceea sălbatică. Nimic altceva decât posesiunea totală îi putea ostoi nevoia

primordială de a şi-o face a lui.

Ridicându-şi şoldurile căută locul acela tainic unde se puteau uni, astfel încât să se simtă iarăşi întreg. Se încordă împingându-se în carnea ei moale, căutând… căutând… fără a reuşi să găsească. De ce? Deoarece căutarea se dovedi infructuoasă. Trupul lui nu găsi adăpostul cald după care tânjea şi ceaţa de senzualitate ce-l împresurase fu străpunsă de o sonerie stridentă, asurzitoare.

— Nuuu!

Un geamăt agonizant îi erupse din piept.

— Nu! La naiba! Nu! izbucni vocea lui Logan îngroşată de mânie şi frustrare când ceasul deşteptător îi destramă dulceaţa visului şi se trezi la realitate.

Izbi ceasul cu mâna, întrerupându-i zgomotul iritant, şi gemu cutremurându-se.

Fusese doar un alt vis erotic, dintre acelea care-i ameninţau sănătatea mintală. Corpul îi era încordat ca un arc, străbătut de spasme dureroase şi înmuiat în sudoare. Îşi mişcă picioarele agitat şi gemu iarăşi torturat de dorinţă.

Visele acestea repetate îl împingea spre demenţă. Trecuseră luni de când n-o mai ţinuse în braţe pe Dee. Ea îi dăduse de înţeles în mod clar că nu mai vrea să aibă de-a face cu el şi totuşi visele încă păreau destul de reale încât să-i provoace la suferinţă de nedescris.

Noaptea trecută încercase să-şi potolească simţurile cu o altă femeie. Nu reuşise şi visul îşi râsese de el şi de tentativa lui inutilă de a şi-o scoate din minte. Nu voia pe nimeni altcineva. Niciuna nu-l stârnea ca Dee. Visele

rămăseseră singura lui legătură cu femeia iubită pe care o îndepărtase cu bună ştiinţă.

Sări din pat şi se duse la baie unde se supuse încă unui duş rapid, groaznic de rece, dar tirul nemilos al picăturilor glaciale nu-i linişti starea de spirit. Furia îndreptată împotriva lui însuşi nu părea nicidecum să scadă.

Dee îi mărturisise dragostea ei, iar el îi împărtăşise sentimentele. Apoi, aflase că era de meseria pilot profesionist. Când ea îşi descrisese ataşamentul necondiţionat faţă de carieră şi compania familiei, încrederea lui suferise o lovitură mortală. Intrase în panică şi, acum, plătea.

Mândria îl condamnase la pieire. Se îngrozise şi reacţionase fără să gândească. Se purtase ca un nemernic şi îi ceruse să aleagă între el şi zbor. Îşi lăsase temerile şi nesiguranţa să distrugă fragila lor legătură. Fusese un idiot, iar ea nu avea să i-o ierte niciodată.

Cum nu ştia dacă ea nu-şi dăruise farmecele şi. Pasiunea şi altor bărbaţi, ca urmare a faptului că o respinsese, viaţa lui devenise un calvar. Trecuseră luni de când n-o mai văzuse şi nu-i mai vorbise. Acum, avea impresia că trecuseră ani de atunci sau, mai bine-zis o eternitate.

Se bărbieri şi se îmbrăcă, trăgându-şi pe el obişnuiţii blugi înălbiţi de atâta purtat, cizmele şi o cămaşă de bumbac. Nici nu se luminase de ziuă, dar ieşi din casă îndreptându-se spre grajduri. În mai puţin de o oră de când se trezise, se afla în şaua calului său magnific, galopând peste câmpuri spre locul şantierului. Lui Brutus

îi plăcea să alerge, aşa încât îi dădu frâu liber străbătând în goană pajiştile bogate, în efortul de a-şi consuma preaplinul de energie.

Când îşi opri în cele din urmă calul, se aflau pe culmea unui deal ce domina un platou lungişi neted. Sub ei, se afla construcţia aproape terminată a unei piste de aterizare şi a unui hangar metalic.

Gândul la avioanele ce aveau să decoleze şi să aterizeze pe pământurile lui îi crea un amalgam turbulent de emoţii. Câteodată, ideea îl îngheţa până în măduva oaselor. Aversiunea lui faţă de zbor era intensă şi adânc înrădăcinată, dar hotărârea lui în privinţa planurilor de expansiune fusese luată.

Jake era de aceeaşi planurilor de expansiune fusese luată venise vremea ca Circle B's să-şi aibă propriile mijloace de transport aerian. Creşteau cai de călărie şi, în ultimii ani, afacerea prosperase. Vindeau cai în toate colţurile ţării însă transportul animalelor eu camioanele şi trailerele devenise mult prea costisitor şi lua prea mult timp.

Aşa încât, investise într-un avion. Emblema lui Bradford Bluegrass[1], ce consta din doi B înconjuraţi de un cerc, urma să fie înscrisă pe avion, tot aşa cum apărea pe orice vehicul sau produs al ranchului.

Construcţia era programată să fie gata în două săptămâni. Avionul urma să-i fie livrat în curând. El, Jake Travis, şi cel mai tânăr dresor al lor, Butch Troyer, urmau

---

1 Iarbă albastră – specie de iarbă al cărei spic are o nuanţă albăstrie, întâlnită mai ales în statul Kentucky.

să ia lecţii de zbor, ca să poată pilota cu rândul.

La gândul acesta, îl trecu un fior şi mâinile i se crispară pe hăţuri. Percepându-i încordarea, Brutus începu să se agite sub el. Logan îşi slăbi strânsoarea şi linişti animalul cu câteva cuvinte rostite cu blândeţe şi atingeri uşoare ale mâinii.

Lecţiile de pilotaj urmau să înceapă, de îndată ce Jake avea să găsească un instructor calificat, ce ar fi fost de acord să locuiască la Circle B's între patru şi şase săptămâni. Aceasta era durata medie de timp necesară pentru acoperirea tuturor aspectelor instructajului, incluzând orele de zbor cu însoţitor şi individual. Lui Logan îi era cunoscută întreaga rutină şi făcea eforturi să se pregătească mental pentru supliciu.

Nu-şi putea permite să piardă timp ca să se deplaseze undeva pentru lecţii, aşa că Jake căuta pe cineva dispus să vină până în Kentucky. Logan nu voia să se ocupe de angajarea instructorului. Lăsase toate detaliile pe seama supraveghetorului, evitând toate aspectele înţelegerii până când urma să devină absolut necesar să se implice personal.

Se oferise să achite costul orelor de pilotaj pentru toţi angajaţii săi, dar numai Jake şi Butch se arătaseră interesaţi. Fuseseră luaţi peste picior de nenumărate ori de către ceilalţi oameni însă aluziile erau prietenoase, iar ei de-abia aşteptau să înceapă. Instructajul.

Despre el nu se putea spune acelaşi lucru.

— Logan spera, doar, că mândria îi va provoca îndeajuns pentru a-l, determina să se urce în carlingă. Planificase totul cu grijă, astfel încât să nu aibă nicio

posibilitate de scăpare, în cazul unui acces de laşitate. Trebuia să-şi învingă teama de zbor sau n-avea să-şi mai poată ţine niciodată capul sus.

Nu se simţea nerăbdător să înceapă lupta cu sine, dar, nu era mai puţin adevărat că, în ultima vreme, nu-l mai entuziasmase nimic. Nici punctul culminant al perioadei când fătau iepele nu reuşise să-i trezească interesul. Îi plăcea să se ocupe de cai, dar pur şi simplu obişnuitul lui elan se volatilizase.

Dacă frica era cea mai bună motivaţie pentru o serie de acţiuni. În curând urma să afle ce anume predomina în cazul lui: frica sau mândria. Spera ca instructorul, ce urma să fie angajat de Jake, să aibă o răbdare nesfârşită şi nervi de oţel.

Reflecţiile despre piloţi îl duceau întotdeauna cu gândul la Dee. Încă nu se putea resemna cu ideea că iubita lui atât de dulce şi de senzuală era, de meserie, pilot. Băgă mâna în buzunarul de la spate al blugilor, scoase portmoneul şi extrase din el fotografia a trei femei cu trăsături identice şi încântătoare.

Erau gemene şi toate trei purtau uniforme kaki, având cusută cu albastru, deasupra inimii, emblema Prescott Air Service. Logan încercă să şi-o închipuie pe Dee în carlinga unui avion însă imaginea îl făcu să se cutremure din creştet până în tălpi. Trebuia să găsească o cale de a distruge frica bolnăvicioasă ce-l copleşea la gândul că ea îşi risca viaţa în fiecare zi. Înfruntarea propriilor temeri părea singurul mijloc prin care putea spera să anihileze animozităţile dintre ei doi.

Aşa încât încerca să unească lumea ei cu a lui.

Construia o pistă de aterizare pe pământurile lui. Faptul reprezenta un început însă doar atât. Mai avea o mulţime de lucruri de realizat înainte de a se considera demn de dragostea lui Dee. Fără ea, viaţa îşi pierduse sensul.

Daria „Dee” Prescott avea cinci ani de experienţă ca instructor de pilotaj. Începuse să predea lecţii de la vârsta de douăzeci de ani şi asta din momentul în care familia ei înfiinţase o companie mică de transport aerian, în sistem charter, pe plantaţia din Virginia, plantaţie ce aparţinuse de generaţii întregi familiei mamei ei.

Dee avea o fire nespus de răbdătoare. Iubea oamenii, îi plăcea să zboare şi să-i înveţe pe alţii cum să piloteze avioane mici. Uneori, i se cerea şi accepta să petreacă un număr de săptămâni instruind oameni pe pistele de aterizare particulare.

Fiind crescută de mică în apropierea bazelor Forţelor Aeriene, era obişnuită să străbată ţara în lung şi-n lat, şi n-o deranjau contractele ocazionale, ce o trimiteau în locuri noi şi interesante. Uneori, aceste însărcinări reprezentau o schimbare binevenită în rutina traiului şi a muncii în mijlocul familiei.

— Domnul Travis doreşte să mergi la ferma lui de cai, din Kentucky, cel puţin pentru o lună, îi spuse Belle, mama lui Dee, ce juca atât rolul de recepţioneră a serviciului charter, cât şi cel de coordonator al programărilor. Dacă vei socoti de cuviinţă, vei putea prelungi durata lecţiilor.

— Proprietarul. Fermei, continuă ea, construieşte un hangar şi o pistă de aterizare. A cumpărat un avion mic de

transport şi vrea ca trei dintre oamenii lui să ia ore de zbor, pentru a-l putea pilota. Am impresia că ferma este mai degrabă un ranch în stil mare şi că afacerile sunt de-a dreptul înfloritoare.

— De ce le trebuie o pistă de aterizare? se interesă Dee.

Împreună cu surorile ei – Sharia şi Carlie – şi mama lor, treceau în revistă programul săptămânii în obişnuita întâlnire de luni dimineaţă.

— Cresc şi vând cai, o informă Belle. Cred că a spus că e vorba atât de cai de călărie, cât şi de câţiva cai de rasă. Vor să-i poată transporta pe calea aerului, în loc de a traversa ţara cu ei în camioane.

— Cum se numeşte ferma? întrebă Dee.

— Circle B's.

— Ţi-a spus domnul Travis de la ce vine B-ul?

— Ceva în legătură cu bluegrass, mi se pare, îi răspunse Belle.

— Toţi viitorii piloţi sunt bărbaţi? întrebă Sharia, sora mai mare cu două minute a lui Dee.

Surorile ei erau şi ele piloţi ai companiei Prescott Air Service. Erau gemene toate trei şi aveau înfăţişări aproape identice. Aveau un metru şaizeci şi cinci de centimetri, ochi strălucitori asemeni turcoazelor şi păr blond ca mierea, vărgat cu şuviţe decolorate de soare.

Astăzi, ca în majoritatea zilelor, erau îmbrăcate în uniforme kaki asemănătoare, purtând emblema companiei.

Părul era singura caracteristică ce te ajuta să le deosebeşti mai lesne. Al lui Dee cădea greu până în talie, cel drept al lui Carlie avea o tunsoare paj, cu bretonul

adunat în şuviţe, iar cel al Shariei era ondulat şi tuns în scări, căzându-i pe umeri ca o pelerină.

— Cred că toţi trei sunt bărbaţi, dar am fost asigurată că Dee va beneficia de o companie feminină adecvată. Va avea statutul de invitat şi va sta în casa proprietarului. Angajaţii fermei au locuinţe separate. Câtă vreme vei rămâne acolo, proprietarul e bucuros să-ţi pună la dispoziţie o maşină şi să ia asupra lui cheltuielile tale, îi mai preciză ea lui Dee.

Belle era întruchiparea frumoaselor sudiste, având educaţie şi o conduită exemplară. În ciuda celor puţine riduri de pe faţă şi a firelor argintii din păr, era la fel de frumoasă ca fiicele ei şi foarte preocupată de corectitudinea comportamentului în general.

Cele trei fete şi mama lor petreceau una dintre rarele dimineţi liniştite de la birou. Întrucât acesta se afla la o distanţă uşor de parcurs pe jos de căminul familiei unde aveau fiecare câte un apartament, petreceau mult timp împreună. Astăzi, ajunseseră devreme la lucru şi discutau contractele de perspectivă în timp ce-şi savurau, în tihnă, cafeaua.

— Mai vrea cineva cafea? întrebă Sharia turnându-şi o nouă ceaşcă, după care făcu turul plăcutei încăperi ce servea drept birou de recepţie, pentru a umple şi ceştile celorlalte.

— Pare o treabă uşoară, o tachină Carlie, cu ochii dansându-i în orbite. Fireşte, vei fi izolată timp de o lună în Kentucky, dar, la drept vorbind, nici viaţa ta socială de aici nu poate fi caracterizată drept palpitantă.

— Viaţa mea socială îmi convine aşa cum este,

replică Dee.

Nu mergea prea des la întâlniri însă doar pentru că aşa dorea şi nu din lipsă de bărbaţi interesaţi s-o invite.

— Domnul Travis m-a atenţionat că elevii tăi vor fi nevoiţi să-şi vadă de treburile lor şi, prin urmare, va trebui să le faci instructajul când vor reuşi să aibă timp liber. Totuşi a fost de acord să fie pe cât de cooperant posibil.

— Vara este probabil cel mai aglomerat anotimp la o fermă de cai, rosti Sharia.

Carlie adăugă:

— În acelaşi timp este şi cel mai potrivit pentru a lua lecţii de pilotaj, întrucât vremea este stabilă. Probabil că vor să strecoare orele de zbor între celelalte îndatoriri ale lor.

— Travis este proprietarul ranch-ului? vru să ştie Dee.

— Cred că e manager sau supravegheator. Oricum, pare o persoană cu autoritate, în care proprietarul are încredere lăsându-l să ia hotărâri importante, îi răspunse mama ei.

— Cât timp stai acolo, te-ai putea uita la caii lor, ca să alegi câţiva pentru noi, propuse Carlie. De cinci ani ne-am tot promis nişte cai de călărie.

Familia Prescott trăia în conacul impresionant de pe plantaţie însă până când puseseră compania pe picioare, avuseseră prea puţin timp pentru recreere. Acum, ţinând cont că afacerea lor prospera, plănuiau să angajeze încă un pilot, ca ele să poată benefica de mai mult timp liber.

— E o idee bună, o secondă Belle. Au trecut amar de ani de când n-am mai avut cai de călărie pe plantaţie. Tatăl

vostru a reparat grajdurile însă n-a reuşit să cumpere şi cai.

— În afară de a-i călări nu ştiu prea multe despre cai, dar dacă domnul Travis se ocupă cu creşterea lor, ar trebui să fie capabil să-mi ofere câteva sfaturi. Câţi crezi că ar trebui să cumpărăm?

— Nu ştiu, spuse Belle. Va trebui să-l întrebăm pe Papa Bear[2].

Harold „Bear" Prescott fusese poreclit Papa Bear de fiicele lui adorate la vârsta când de-abia începuseră să meargă.

Actualmente sergent în retragere al Forţelor Armate Aeriene, fusese poreclit Bear pe vremea când era militar activ. Numele reprezenta mal mult o descriere a fizicului său, decât o caracterizare; cu toate astea, numai membrii familiei îndrăzneau să adauge cuvântul „Papa" lângă poreclă.

Specialitatea lui Bear era mecanica aeronautică, îşi petrecea majoritatea timpului ţinând avioanele companiei Prescott Air Service în perfectă stare de funcţionare însă a doua sa pasiune era refacerea plantaţiei familiei.

— Dacă luăm prea mulţi, va trebui să mai angajăm personal, Interveni Sharia.

Angajaseră un cuplu pe posturile de menajeră şi îngrijitor, deşi sarcinile ce le reveneau acopereau un spectru mai larg de îndeletniciri.

— Caii au nevoie de îngrijiri zilnice, adăugă ea, şi niciunul dintre noi n-are timp pentru asta.

— În plus, Sharia se va mărita şi va pleca la casa ei,

---

2 Tata Urs

le aminti Carlie. Dacă Dee continuă să fie plecată cu lunile, voi rămâne singura persoană disponibilă să-i antreneze.

Sharia se logodise de curând cu şeriful Reed Connors şi familia căuta încă să se obişnuiască cu ideea plecării ei de acasă. Surorile fuseseră deosebit de apropiate şi nu fuseseră supuse până acum unor despărţiri îndelungate.

— Doar n-o să trăiesc pe Lună, glumi Sharia. Mă mut doar în Districtul Columbia şi voi veni în fiecare zi aici, la lucru. În plus, Reed şi cu mine vom veni mereu în vizită.

Belle suspină şi se întinse să-şi ia o batistă, aşa cum făcuse ori de câte ori venea vorba despre căsătoria: fiicei ei. Logodna acesteia o bucurase însă, tot o mai podideau lacrimile la gândul că: una dintre fetiţele ei va părăsi căminul părintesc.

Cele trei surori zâmbiră. Dee şi Carlie ştiau că Sharia şi Reed erau îndrăgostiţi până peste cap. Erau fericite pentru cei doi, dar îşi dădeau foarte bine seama că viaţa pe care o cunoscuseră vreme de douăzeci şi cinci de ani avea să se schimbe.

Cu excepţia scurtei şi dezastruoase căsătorii a lui Carlie, la vârsta de optsprezece ani, cele trei gemene locuiseră împreună cu părinţii lor şi se devotaseră în întregime muncii şi familiei.

— V-aţi hotărât asupra datei nunţii? întrebă Dee.

— Vrem să aşteptăm până ce vom avea amândoi timp să plecăm în luna de miere, le explică Sharia. În august, Reed va avea o lună de vacanţă. Până atunci, probabil că se va întoarce şi Dee din Kentucky, iar tata va angaja un alt pilot.

Bear dăduse anunţ pentru angajarea permanentă a unui pilot experimentat. Gemenele munciseră cu dăruire să pună afacerea pe picioare însă îşi doreau şi meritaseră cu prisosinţă să aibă ceva mai mult timp pentru viaţa lor personală.

— Deci, îţi vei petrece majoritatea lunii iulie şi o parte din august în Kentucky? o întrebă Sharia pe Dee.

— Aşa cred, răspunse aceasta. Este o adevărată provocare să instruieşti trei oameni în acelaşi timp. E adevărat că i-am învăţat să piloteze pe adolescenţii aceia trei din Texas, însă nu am avut o perioadă limitată la dispoziţie. Ar trebui să fie interesant.

— Când pleci? se interesă Carlie.

Dee privi spre mama ei.

— Domnul Travis a spus că vor fi gata după sărbătoarea din 4 Iulie. O să-ţi programez sosirea pentru lunea următoare, zise Belle.

Talentele ei organizatorice erau legendare însă, până la lansarea operaţiunilor companiei, şi le folosise doar pe tărâm social, la educaţia fetelor şi îngrijirea propriei familii. Îi surprinsese pe toţi când se decisese să-şi folosească aptitudinile în afacerile familiei. Declarase că, dacă mai dorea să-i vadă pe cei dragi, atunci se vedea nevoită să se afle în apropierea aeroportului.

Dee era sigură că mama ei avea să se îngrijească de toate detaliile şederii ei în Kentucky. Belle era extrem de grijulie când venea vorba despre asigurarea siguranţei fetelor ei, aşa încât nu avea de ce să-şi facă probleme în legătură cu ceea ce urma să găsească la sosirea în căminul ei temporar.

— Am făcut nişte verificări asupra fermei pe care o vei vizita, spuse Belle provocând accentuarea zâmbetului de pe chipurile fetelor ei. Aparţine de generaţii întregi aceleiaşi familii, iar actualul proprietar este foarte respectat. Am fost asigurată că este un adevărat gentleman şi că va fi o gazdă atentă.

— Este oare înalt, brunet, chipeş şi, dezgustător de bogat? vru Sharia să ştie.

— E însurat? se amestecă şi Carlie.

Belle se încruntă uşor.

— E un burlac convins. Probabil unul dintre bărbaţii aceia preocupaţi doar de cai, însă sora lui locuieşte cu el şi se ocupă de gospodărie.

— Aşa că Dee va avea o însoţitoare cum scrie la carte, comentă Carlie zâmbind cu subînţeles.

Gemenele îşi petrecuseră copilăria mutându-se de la o bază a Forţelor Aeriene la alta şi învăţaseră de mici să se adapteze schimbărilor de mediu. Bear insistase să ia cu toatele lecţii de autoapărare aşa încât, deşi pe niciuna dintre ele n-o preocupa în mod expres problema însoţitoarelor, le plăcea să-şi bine dispună mama.

— Dacă nu vei fi mulţumită de aranjamente, îi spuse Belle lui Dee, te poţi întoarce imediat acasă, l-am spus clar domnului Travis că ai dreptul să refuzi dacă nu-ţi plac condiţiile de acolo.

— Care este numele de botez al domnului Travis? vru Dee să afle.

— Îl cheamă Jacob, dar cred că mi-a spus că preferă să i se spună, pe scurt, Jake. El şi cu şeful lui îţi vor fi elevi împreună cu încă unul dintre angajaţii fermei. El este cel

care coordonează lecţiile, deci îmi imaginez că-ţi va putea furniza toate detaliile, i-am spus că le vei face o scurtă vizită săptămâna asta, pentru a vă finaliza planurile.

— Şi când voi face treaba asta?

— Mâine avem o cursă charter la Louisville. M-am gândit că, la întoarcere, te poţi opri şi la Lexington.

Dee se arătă de acorda

— Câţi ani au bărbaţii aceia? Au cumva aproximativ aceeaşi vârstă.

Întrucât se ocupase de instruirea cuiva cât timp mania ei făcuse înţelegerea cu Jake Travis, nu avea niciun indiciu în legătură cu persoana lui.

— Domnul Travis nu are cu mult peste treizeci de ani. A spus că unul dintre viitorii tăi elevi abia a terminat liceul, iar patronul lui este mai în vârstă ca el. Nu a menţionat exact câţi ani are. Presupun că e pe undeva, între două vârste.

— Se spune că varietatea reprezintă sarea şi piperul vieţii, nu-i aşa? o tachină Dee terminându-şi cafeaua şi punând ceaşca pe masă. Mă simt. Ca o învăţătoare de modă veche având elevi de toate vârstele.

— Parcă te şi văd cu părul strâns într-un rulou şi având o nuia în mână, i-o servi Sharia. Imaginea asta ţi se potriveşte. Întotdeauna ai fost romantica de modă veche a familiei noastre.

— Eu? protestă Dee. Tu eşti cea care ai devenit visătoare de când ai zburat spre apus cu un şerif incredibil de sexy.

Sharia îşi puse mâinile în şolduri şi-i aruncă o privire fioroasă.

— N-ar trebui să observi cât e de sexy logodnicul meu! bombăni ea.

Dee şi Carlie izbucniră în râs, în vreme ce mama lor îşi ascunse zâmbetul. Toate erau nespus de mulţumite de prima şi singura întâlnire a Shariei cu adevărata dragoste şi le plăcea la nebunie s-o tachineze.

— Ei, fetelor, le mustră Belle. Nu se face ca nişte tinere domnişoare să se gândească sau să vorbească despre sex-appeal-ul unui bărbat.

— Mă întreb dacă noul grup de elevi al lui Dee va fi sexy sau nu, rosti Carlie ignorând total dojana mamei ei.

— N-ar trebui să te preocupe astfel de lucruri, insistă Belle cu seriozitate. Totuşi, pot să vă spun că domnul Travis este foarte chipeş şi are maniere încântătoare”

— Chipeş şi sexy, mamă? o tachină Dee cu un zâmbet şăgalnic.

— Dacă nu aş fi jurat că renunţ la bărbaţi, se amestecă din nou Carlie cu o sclipire răutăcioasă în ochi, aş veni în Kentucky să te ajut să-i înveţi pe fermierii ăia ce-nseamnă să zbori cu adevărat.

— Caria Denise! o admonestă Belle pe un ton scandalizat.

— Ăă, făcu Sharia, dacă mama s-a apucat să ne strige cu ambele nume de botez, a sosit vremea să trecem la treabă.

— Ai dreptate, Sharia Louise, i-o întoarse Dee îndreptându-se spre uşă şi ţinând-o deschisă pentru surorile ei.

— Termină, Daria Joann.

Belle plescăi dezaprobator din limbă către

progeniturile ei guralive. Scosese aceleaşi sunete materne mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Fetele o ignorară ca de obicei.

Născuse şi crescuse trei fete frumoase şi inteligente însă acestea aveau tendinţa de a deveni puţin cam rele de gură şi încăpăţânate. Adorau să se tachineze, dar, în ciuda personalităţilor lor diferite, erau devotate una alteia. Ea şi cu Bear erau nespus de mândri de ele.

De-a lungul anilor, existaseră mereu motive de îngrijorare legate de creşterea fiicelor lor. În ultima vreme, îşi făcea griji în privinţa Dariei.

Dee era, tehnic vorbind, fiica ei mijlocie şi, totodată, cea mai bună şi mai sensibilă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată. Avea un al şaselea simţ, o abilitate de a sesiza lucruri ce treceau nebăgate în seamă de majoritatea oamenilor. Ida Batiste, bunica din partea mamei lui Belle, fusese la fel.

În ziua de azi, oamenii numeau acest lucru percepţie extrasenzorială însă, pe vremea bunicii ei, oamenii acceptaseră pur şi simplu că Ida putea vedea şi simţi lucruri care erau dincolo de puterea de percepere a persoanelor obişnuite.

În ultimii ani, această abilitate a lui Dee devenise şi mai pronunţată. Chiar luna trecută, neobişnuita ei intuiţie salvase viaţa Shariei şi a lui Reed. Era o adevărată binecuvântare.

Dar Dee era deranjată de abilitatea de a şti cu exactitate sentimentele celorlalţi faţă de ea, dacă o plăceau cu adevărat sau numai se prefăceau. Îşi dădea seama că dacă erau geloşi, invidioşi sau de-a dreptul

răuvoitori.

Sensibilitatea ei unică o făcuse să se izoleze din ce în ce mai mult în anii din urmă. În relaţiile cu familia ei, era sinceră, iubitoare şi receptivă. Cu toate acestea, ca femeie, era foarte închisă în sine şi retrasă.

Lama trecută, după Crăciun, plecase în vacanţa şi revenise acasă cu răni sufleteşti profunde. Belle îşi dăduse seama că Dee îşi dăruise în cele din urmă inima cuiva, că avusese încredere în acea persoană şi, de asemenea, că fusese rănită. Dar Dee refuzase cu încăpăţânare să discute problema cu familia ei.

Bear voise să-l găsească pe bărbatul care o făcuse, să sufere pe Fetiţa lui şi să-l facă mii de fărâme. La rândul lor, Sharia şi Carlie încercaseră să-i aline durerea surorii lor însă Dee fusese de neconsolat. De abia acum începuse să-şi revină la felul ei normal de a fi şi la veselia ce o caracterizase mereu.

Câteva cute de îngrijorare îi umbriră chipul lui Belle când se întrebă dacă avusese o idee bună trimiţând-o pe Dee în Kentucky. Nu discutase încă proiectul cu Bear. El nu era de acord cu amestecul Bellei însă o mamă trebuia să procedeze cum era mai bine pentru copiii ei.

Oricum, Dee urma să meargă mâine până acolo şi să vadă care era situaţia. Ei îi revenea decizia finală de a primi sau refuza această însărcinare.

Capitolul 2

Soarele de sfârşit de iunie arunca raze strălucitoare şi calde pe cerul senin de deasupra statului Kentucky, traversat de avionul Cessna al lui Dee. Făcuse la prânz o cursă charter până la Louisville şi acum o pornise înapoi, către est, spre Lexington. Aproape ajunsese la ferma unde avea să rămână doar atât cât îi trebuia să-şi cunoască viitorii elevi.

Apropiindu-se de coordonatele ce-i fuseseră date, scăzu treptat altitudinea şi zbură mai aproape de pământ, căutând pista de aterizare de la Circle B's. De îndată ce o observă, începu să înconjoare ranch-ul şi îşi semnală apropierea, prin radio, operatorului de la bază.

Aterizarea fu lină şi uşoară. Vântul bătea slab şi pista de aterizare ori era nouă, ori fusese recent refăcută. Starea perfectă în care se afla urma să le fie de mare folos începătorilor într-ale pilotajului, uşurându-le decolările şi aterizările.

Cei doi bărbaţi aflaţi pe marginea benzii asfaltate aşteptară să fie oprit motorul înainte de a se apropia de avion. Apoi, priviră concentraţi silueta zveltă şi armonioasă, îmbrăcată în uniformă, ce coborî din carlingă.

Ochii lor se măriră de admiraţie şi plăcere. Aflaseră că instructorul de zbor de la Prescott era o femeie necăsătorită, dar nici nu ştiuseră, nici nu se aşteptaseră să fie tânără, blondă şi fermecătoare.

Când Dee coborî din carlingă răcoroasă a avionului, fu orbită de o mare de lumină. O briză uşoară, dulce şi parfumată îi umplu plămânii şi-i mângâie obrazul. Era

reconfortant după orele petrecute în spaţiul restrâns al avionului.

Dee era o fiinţă senzuală, căreia îi plăcea să simtă căldura soarelui pe faţă şi răcoarea vântului pe piele. Avea simţurile ascuţite şi o abilitate unică de a aprecia ospitalitatea fizică şi spirituală a majorităţii locurilor pe care le vizita.

Dee avea întotdeauna încredere în instinctul ei şi, până acum, simţurile îi erau plăcut impresionate de porţiunea asta din Kentucky. Aşa încât le adresă Cin zâmbet deschis bărbaţilor, ce o întâmpinară la jumătatea drumului spre hangar.

— Domnişoara Prescott? i se adresă cel mai în vârstă.

Bărbatul înalt şi robus ajunse din câţiva paşi în faţa ei şi-i întinse o mână în semn de bun-venit…

— Eu sunt Jake Travis, continuă el. Bine aţi venit la CircleB’s.

Lui Dee îi plăcu atingerea mâinii puternice, înăsprite de muncă, ce, în comparaţie cu a ei, părea ari aparţine unui uriaş. Prima ei impresie despre Travis fu favorabilă. Ochii lui căprui erau sinceri şi binevoitori, iar în privire nu i se citea câtuşi de puţin intenţia de a flirta cu ea. Îl privi ţintă câteva clipe pentru a se asigura că nici nu era misogin şi nici nu nutrea vreun resentiment ascuns faţă de faptul că instructorul lor era femeie.

— El e Butch Trayer, unul dintre dresorii noştri şi, în acelaşi timp, unul dintre viitorii noştri piloţi.

Dee se răsuci spre tânărul cu părul blond-cenuşiu şi îi întinse mâna. Strângerea lui de mână fu rapidă, dar

fermă. Era cu un cap mai scund decât Travis, cam deşirat şi cu o faţă prea îngustă. Avea ochi albaştri şi încântători de timizi însă nu ezită să-şi arate entuziasmul faţă de felul cum aterizase.

— Sunt foarte bucuros să vă cunosc, domnişoară Prescott. Aţi aterizat al naibii de lin şi de precis. A fost o adevărată plăcere să vă urmăresc.

Aprecierea lui era sinceră însă profesoara din Dee nu vru să-l lase să creadă că mergea întotdeauna la fel de uşor.

— A3ta-i fiindcă aveţi un asfalt bun şi neted, comentă ea. Contează foarte mult la aterizare.

— Totul este nou, îi explică Jake. Pista de aterizare a fost terminată săptămâna trecută. Avionul nu ne va fi livrat decât vineri. Sper că nu doreaţi să-l vedeţi astăzi.

Dee clătină din cap, legănându-şi coada lungă şi grea dintr-o parte, în alta.

— O vreme, nu vom zbura cu el. Sunt o mulţime de lucruri de învăţat mai întâi şi, de obicei, fac majoritatea orelor de zbor cu însoţitor cu avionul meu. E echipat cu încă un set de comenzi pentru antrenamente.

— O să putem pilota aparatul acela? întrebă Butch pe un ton plin de uimire, privind avionul ei.

— Se pilotează mult mai uşor decât un avion de transport, îi explică Dee. Vă veţi antrena pe el, apoi vom trece pe avionul vostru când toată lumea se va fi acomodat cu comenzile.

Butch părea să nu-şi poată lua ochii de la aparatul de zbor şi Dee zâmbi înţelegătoare.

— Poţi să te uiţi cum arată în interior dacă vrei, îi

spuse ea. Urcă în carlingă.

Ochii lui Butch începură să strălucească de emoţie. O privi încă o dată pe Dee, apoi se uită spre Jack.

— Du-te şi inspectează-l, îi spuse supraveghetorul. Eu o s-o conduc pe domnişoara Prescott să facă cunoştinţă cu şeful.

— Sunteţi sigură că nu vă deranjează?

— Desigur, răspunse Dee. Dacă tot o să înveţi să zbori, va trebuie să-i cunoşti fiecare centimetru.

— Aşa e, zise Butch şi porni în goană spre avion, de parcă raţionamentul ei i-ar fi pus aripi la picioare.

Dee îl urmări, apreciindu-i entuziasmul. Elevii cu adevărat fascinaţi de avioane erau cei mai uşor de instruit.

— Butch a fost nerăbdător încă din clipa când a venit vorba de lecţiile de pilotaj. E un dresor de cai grozav însă încep să cred că adevărata lui pasiune sunt avioanele, rosti Jake când Dee îşi întoarse privirea către el.

— Pare extrem de interesat, glumi ea.

Jake îi răspunse la zâmbet admirându-i ochii ce sclipeau amuzaţi. Avea nişte ochi minunaţi, a căror culoare era doar cu o nuanţă mai închisă decât turcoazele de pe catarama curelei lui. În plus, avea şi simţul umorului. Faptul era absolut necesar dacă voia să se descurce cu oamenii lui.

— Vă conduc până la casa şefului. E un drum destul de lung de străbătut peste câmpuri, aşa că vom merge cu camionul.

O porniră îndreptându-se spre o camionetă prăfuită, parcată lângă hangar. Jake deschise uşa din partea pasagerului şi îi întinse o mână ca s-o sprijine. Pe urmă,

închise uşa şi merse să se instaleze la volan. Dee îşi notă în minte să-i povestească mamei ei ce manierat se purtase…

— Aveţi un program încărcat azi? o întrebă el pornind motorul şi luând-o pe un drum îngust de ţară.

— Nu, îi răspunse ea îndepărtându-şi o buclă de pe faţă. Am făcut o cursă charter mai devreme însă, până diseară, nu mai am nimic în program.

— Aţi luat prânzul?

— Da, mulţumesc. Am mâncat la Louisville.

— Cât de mult puteţi sta? Aţi dori să faceţi un tur complet al proprietăţii?

— Nu, de data asta, îi răspunse Dee întorcându-şi faţa spre briza ce intră pe geam. M-am oprit doar ca să vă cunosc, apoi trebuie să plec. Vreau să ajung în Virginia înainte de a se însera.

Jake încuviinţă…

— Păi, deja negaţi cunoscut pe Butch şi pe mine. Şeful va fi cel de-al treilea elev al dumneavoastră. Ar trebui să fie acasă acum. Vă poate răspunde la orice întrebări legate de contract şi vă va arăta apartamentul unde veţi locui.

— El şi cu sora lui sunt acum acasă?

— Mda. Patti tocmai a terminat facultatea şi îşi petrece vara aici, încercând să se hotărască dacă să-şi ia o slujbă sau să se întoarcă la şcoală să-şi ia masteratul.

Tonul lui trăda un amestec de afecţiune şi exasperare, dând impresia că femeia în cauză nu ştia ce-ar dori să facă.

Dee era surprinsă. O crezuse pe sora proprietarului ceva mai vârstnică. Şi-ţi imaginase ca fiind o femeie având

deja o carieră, o văduvă, o fată bătrână sau deja divorţată. Nu-şi închipuise alte motive care ar fi putut-o determina pe o femeie să locuiască împreună cu fratele ei.

— Mattie Walters este bucătăreasă şi menajeră. Locuieşte şi ea acolo, la ultimul etaj al casei. Trăieşte împreună cu familia încă de când Patty era doar, o fetiţă. E o femeie foarte plăcută şi cred că vă veţi înţelege foarte bine.

— Majoritatea angajaţilor trăiesc pe proprietate? se interesă Dee.

— Eu am o casă mică jos, lângă râu, îi explică Jake. Mi-a fost oferită odată cu slujba. Acum câţiva ani, am transformat o afumătoare într-o căsuţă cu două apartamente funcţionale. Acolo stau Butch şi celălalt dresor al nostru, Grif Myers, însă ceilalţi oameni locuiesc în afara ranch-ului.

Angajaţii fermei păreau să formeze o familie strâns unită şi Dee se minună cât de bine puteau munci împreună. Era foarte sensibilă în privinţa tensiunii dintre oamenii cu care lucra şi evita situaţiile unde aveau loc înfruntări constante. Acesta era motivul pentru care nu-şi dădea acordul unor angajamente pe termen lung până ce nu-şi făcea o impresie generală asupra atmosferei viitorului loc de instruire.

— E o regiune foarte frumoasă, comentă ea.

De la înălţime observase kilometri întregi de garduri albe ce mărgineau diferite terenuri. Camioneta străbătea acum un drum îngust, încadrat de păşuni. La distanţă, se vedea o porţiune deluroasă şi terenuri împădurite. Un râu lat, cu meandre întortocheate, traversa întreaga

proprietate…

— Până acum, am avut noroc vara asta, rosti Jake. Am avut parte de suficientă ploaie însă fără inundaţii. A fost o vreme bună atât pentru culturi, cât şi pentru animale.

— Mama spunea că aici creşteţi cai de călărie. Vă ocupaţi şi de cultivarea pământului?

— Mai mult lucernă şi ovăz pentru animale, o lămuri el. În anii trecuţi, aici a fost cultivat mult tutun; acum însă e mai puţin. Avem şi câteva capete de vite, dar numai cât ne trebuie pentru suplimentarea hranei.

— La ce distanţă de Lexington ne aflăm?

— Se poate ajunge acolo într-o jumătate de oră, în funcţie de cât de repede poţi conduce maşina, comentă el tachinând-o din privire.

Dee îi răspunse cu aceeaşi monedă, iar apoi îşi îndreptă atenţia spre conacul uriaş, zugrăvit în alb, care le apăru vederii. După ce cotiră şi trecură printr-o poartă ornamentată, de fier, văzu în întregime casa mare, cu două-etaje, ce se asemăna în mărime şi grandoare cu propriul lor conac din Virginia. Era încă una dintre reşedinţele proprietarilor de plantaţii, presărate peste tot pe întinderile vechiului Sud.

Aceasta nu avea pilaştri impunători că ai căminului ei, ci o verandă spaţioasă ce înconjura toată clădirea, înfrumuseţată de banchete tentante, din răchită, leagăne şi balansoare. Casa era înconjurată de sălcii bătrâne şi o mulţime de ronduri cu flori ce ofereau o bogăţie de culori tabloului pitoresc.

— Ce loc încântător! exclamă Dee entuziasmată,

simţind o atracţie profundă şi neaşteptată faţă de casa veche şi elegantă.

— Aşa este.

Jake înscrise camioneta pe aleea circulară şi parcă lângă treptele din faţă. Dee deschise uşa şi fu imediat asaltată de parfumul dulce şi îmbătător al caprifoiului. O mulţime de lăstări înfloriţi se strecurau prin ochiurile grilajului ce împrejmuia veranda.

Coborând din camionetă, inspiră profund şi zise:

— Îmi place nespus parfumul caprifoiului.

Jake zâmbi.

— Atunci vă veţi simţi aici exact ca acasă.

O luă uşor de braţ şi o conduse pe treptele verandei, spre uşa principală.

Când păşi înăuntru, într-un hol spaţios, Dee fu bombardată de nenumărate senzaţii. Vechea şi imensa clădire părea a o întâmpina cu o îmbrăţişare plină de căldură. Sentimentul de a aparţine acestui Joc, de a fi ajuns în sfârşit acasă, fu atât de puternic, încât o descumpăni câteva clipe.

Vizitase o mulţime de case pe care le găsise plăcute şi decorate cu mult simţ estetic însă nu simţise niciodată o atât de dramatică afinitate cu căminul unei alte persoane.

Jake o conduse printr-o arcadă largă, într-un salon uriaş şi extrem de luminos, având mai multe ferestre lungi şi un tavan incredibil de înalt. Ferestrele erau încadrate de perdele de dantelă lucrată manual, ce-i permitea soarelui să scalde întreaga încăpere şi să scânteieze pe minunatele ornamente prismatice de cristal, ale candelabrului vechi.

Covoarele aveau o nuanţă aflată între albastru şi

cenuşiu. Mobilierul consta dintr-o sofa cu spătar înalt, în stil american vechi, o canapea pu locuri opozabile şi fotolii, toate tapisate cu un material etalând un amestec de tonuri albastre-cenuşii şi verde-pal. Efectul ansamblului era încântător şi nespus de plăcut pentru simţuri.

— Ce cameră superbă! exclamă Dee fermecată.

Vocea unei femei îi răspunse:

— Mulţumesc.

Dee şi Jack se răsuciră spre o altă uşă, în timp ce posesoarea vocii se apropie de ei. Îmbrăcată în blugi tăiaţi deasupra genunchiului şi un tricou supradimensionat, tânăra femeia semăna mai degrabă cu o adolescentă însă ochii ei străluceau cu înţelepciunea şi inteligenţa conferită de o vârstă ceva mai matură.

— Am redecorat încăperea chiar în această primăvară, spuse ea. Fratele meu crede că este prea veselă şi prea feminină, dar mie mi se pare perfectă.

Dee îi întoarse zâmbetul.

— Cred că ai dreptate.

— Patti, zise Jake, dumneaei este domnişoara Prescott. Este instructor de zbor şi doreşte să-şi asume sarcina de a ne învăţa să pilotăm.

Părul tinerei femei era blond-pal şi de-abia îi ajungea la umeri. Când dădu din cap în semn de salut, o abundenţă de bucle mari prinseră a-i dansa împrejurul feţei. Ochii ei albaştri îi trădau curiozitatea, dar manierele îi erau ireproşabile.

— Bine ai venit la Circle B’s. Ţi-am auzit avionul aterizând. Nu ştiu de ce şi-ar asuma cineva uriaşa sarcină de a învăţa trei bărbaţi încăpăţânaţi să zboare, însă sunt

sigură că nu mă deranjează prezenţa unei alte femei prin împrejurimi. După patru ani de locuit în comun cu alte fete, la facultate, în casa asta pâre teribil de multă linişte.

— Linişte? se împotrivi Jake dându-i lui Dee impresia că-şi făcuse un obicei din a o contrazice pe sora şefului. Cum ar putea spune cineva că aici e prea multă linişte?

Patti îi ignoră întrebarea şi îi oferi lui Dee un zâmbet care le conferi trăsăturilor de spiriduş un aer poznaş.

— Te rog să observi că nu a încercat să-mi corecteze remarca privitoare la încăpăţânare.

Dee se uită de la Patti la Jake şi zâmbetul i se accentuă. Se părea că între cei doi exista o atracţie puternică însă avea impresia că niciunul din ei nu voia să accepte realitatea. Cu toate acestea, vibraţiile dintre ei erau foarte puternice.

Cum ochii lui Patti aruncau priviri provocatoare, Jake clătină resemnat din cap.

— Tatăl meu a fost ofiţer de carieră în Forţele Aeriene, rosti Dee. Aşa că sunt obişnuită cu bărbaţii încăpăţânaţi mai mult decât alte persoane.

— Asta-i bine, replică Patti, fiindcă fratele meu…

Jack o întrerupse.

— Unde-i fratele tău?

— E în birou, urlând la cineva prin telefon.

— Probabil la Ross Parker. Vrea să-i găzduim armăsarul aceia nărăvaş până i se întoarce dresorul din vacanţă.

— Calul acela care aproape că i-a omorât doi oameni?

— Exact, răspunse Jake încruntându-se.

Conversaţia se opri şi toţi trei se răsuciră spre uşa laterală, auzind bocănitul greu al unor cizme pe podeaua de lemn tare îndreptându-se spre ei. Un fior neaşteptat de anticipare o străbătu pe Dee, tulburând-o prin intensitatea lui.

Se încordă toată, ochii i se lărgiră şi inima începu să-i bată paroxistic în momentul în care un bărbat înalt, cu umeri largi, pătrunse în încăpere şi se apropie de ea. Elimină brusc, cu un şuier, aerul din plămâni, şocată de ochii albaştri-argintii ce-o străpunseră cu privirea.

— Dee!

Sunetul numelui ei pe buzele lui avea o tonalitate incredibil de intimă, uluindu-i pe toţi cei prezenţi şi, mai ales, pe ea.

Nu voia să-i audă vocea răguşită ce-i trăda plăcerea. Nu-i voia privirea pironită asupra ei plină de uimire şi încântare. Nu voia să se afle în apropierea lui Logan Bradford…

Îl ura. Nu urâse nimic şi pe nimeni în viaţa ei până ce nu-l întâlnise pe Logan Bradford. Învăţase să urască imediat după ce învăţase să iubească din tot sufletul. Îi dăruise dragostea ei, iar el o respinsese. Acum, îl ura cu o pasiune intensificată de profunzimea sentimentelor pe care i le inspirase.

Privirea ei se înăspri de supărare şi se întoarse de la Logan, la Jake. Dacă Logan era şeful întregii afaceri, ea nu voia să fie implicată câtuşi de puţin.

— Cred că e vorba de o greşeală serioasă aici.

Logan tresări la auzul tonului ei. Fiind în mod obişnuit un bărbat foarte retras, Fusese luat prin

surprindere de apariţia femeii cu care făcea dragoste, cu pasiune, în fiecare noapte, dar numai în visele lui. Se lupta să ascundă fiorul acut de plăcere care-l făcuse sensibil şi vulnerabil.

Ea nu-i împărtăşea bucuria nespusă de a fi din nou împreună după luni întregi şi înţelegerea acestui fapt îi întări sistemul de apărare. Expresia lui deveni dură şi prudentă, trupul i se încordă şi, în momentul în care preluă ofensiva, privirea îi deveni provocatoare.

— Ce s-a întâmplat, Dee? N-ai putut ajunge aici decât acum câteva minute. Deja a început să ţi se pară respingătoare regiunea asta izolată din Kentucky?

Ochii lui Dee îl străfulgerară etalând manifestarea unei firi profund pasionale, izbucnire ce n-ar fi părut posibilă cu un minut mai devreme. Se pierdea rareori cu firea, dar când o făcea, faptul nu putea fi trecut neobservat.

Ştia că Logan se referea la refuzul cu care întâmpinase cererea lui în căsătorie de acum şase luni. Sugera că ea îl refuzase din cauza regiunii în care trăia, dar aceasta nu avusese nimic de-a face cu decizia ei.

— Sunt instructor de zbor profesionist, îi spuse ea pe un ton glacial. Nu trebuie să-mi placă locul în care învăţ oamenii să piloteze.

„Logan păli vizibil, cu tot bronzul pielii. Încremeni preţ de o secundă, neputând face altceva decât s-o fixeze cu privirea. Fusese atât de fericit s-o revadă, încât nu se întrebase de ce se afla acolo. Acum, îi observă hainele şi se cutremură. Salopeta de pe ea era la fel cu cea purtată de sora ei la aeroportul Lexington şi avea emblema companiei

Prescott Air Service.

Îl lăsase în mod deliberat pe Jake să se ocupe de angajarea unui instructor, evitând problema pe cât de mult posibil. Ştiuse că Dee pilota, dar nu şi că avea gradul de instructor. Nici chiar în cel mai rău coşmar al lui nu-şi imaginase că supraveghetorul lui avea s-o angajeze pe singura femeie din lume în fâţa căreia nu voia să-şi recunoască aversiunea faţă de avioane.

Dacă emoţiile lui Dee n-ar fi fost atât de răvăşite, şi-ar fi dat seama că el era şi mai şocat decât ea. Nimeni nu a? îi putut mima o reacţie atât de violentă.

Patti înţelese imediat profunzimea sentimentelor lui Logan.

— Logan? rosti ea mirată şi neliniştită.

— Lăsaţi-ne singuri, se răsti el negăsind suficientă energie ca să-şi atenueze asprimea din voce.

Ochii lui n-o părăsiră nicio clipă pe Dee însă ordinul le era adresat surorii lui şi supraveghetorului.

Patti un să protesteze, însă Jake îi făcu semn să-l urmeze.

— Nu mi-ar strica să beau ceva rece, spuse el ţinându-se după ea până ce ieşiră din salon şi o luară spre bucătărie.

— Ai auzit ce voce avea când i-a pronunţat numele? Ai văzut cum i-a împietrit faţa când ea i s-a adresat cu atâta răceală?

Imediat ce părăsiseră încăperea, Patti începuse să-l bombardeze cu un torent de întrebări şoptite.

— Ştii că singura femeie care poate să-l afecteze atât de mult este cea care aproape l-a distrus iarna trecută.

Cum ai putut s-o aduci aici?

— Numele ei este Daria. Pe el l-am auzit mormăind doar numele Dee. Cum naiba să fi ghicit?

— Ar fi trebui să faci mai multe verificări.

— Ai cumva idee ce greu este să găseşti un pilot dispus să vină acolo unde vrei tu? Am fost norocos să găsesc pe cineva cu reputaţia şi calificarea ei. Nu i-am cerut istoricul vieţii ei amoroase.

— Poate c-ar fi trebuit.

Patti scoase o cană din frigider şi turnă ceai rece în două pahare.

În salon, Logan şi Dee continuau să se fixeze unul pe celălalt cu privirea. Amândoi respirau cu greutate, ţinând seama că primiseră o lovitură emoţională cu mult mai epuizantă decât un atac fizic neaşteptat.

Dee tremura violent. Întâlnirea faţă în faţă cu singurul bărbat pe care-l iubise şi pe care-l pierduse ar fi fost supărătoare chiar şi în condiţii normale, dar, în situaţia ei, era nespus de dureroasă. Mânia părea a reprezenta cea mai sigură supapă pentru sentimentele ei.

— Este asta, cumva, vreo glumă proastă?

Logan se luptă cu nevoia de, a o atinge, de a ajunge la ea într-un fel sau altul. Îşi strânse mâinile în pumni şi rămase nemişcat. Nu dorea să se certe cu ea însă rămase totuşi în defensivă.

— Am fost la fel de surprins să te văd ca şi tine, replică el pe un ton inexpresiv. Chiar ai venit aici fără să ştii că asta e proprietatea mea?

Întrebarea atrase indignarea ei. Era chiar atât de egocentric, încât să creadă că ar fi venit, ştiind acest

lucru? Dee începu să tremur, din cauza efortului de a-şi stăpâni emoţiile ţinute sub control vreme de şase luni.

— Dacă aş fi avut cea mai mică idee că tu eşti proprietarul, nu m-aş fi apropiat nici la o sută de kilometri.

De-abia de curând începuse să-şi revină oarecum, să-şi regăsească respectul de sine şi să privească viitorul cu un oarecare entuziasm. Locul acesta, ce păruse atât de îmbietor, începea să devină rapid o capcană periculoasă pentru sufletul ei.

Ochii lui Logan o devorau absorbind fiecare detaliu aparent neînsemnat al prezenţei ei: satinul auriu ca mierea al părului ei, strălucirea orbitoare a ochilor, trupul acela ademenitor, ce-l făcea să înnebunească de dorinţă. Visele lui nici nu se puteau compara cu această femeia. Fremătând sub impactul emoţiilor.

Ştia că ea n-ar vrea să audă ce mult îi dusese dorul, aşa încât decise că o discuţie în contradictoriu ar determina-o să-i vorbească deschis, ţinând-o lângă el, în timp ce simţurile i s-ar fi delectat în voie.

— Obişnuieşti să accepţi contractele fără a face, în prealabil, o verificare a condiţiilor?

Dee se înfurie.

— Mi s-a spus că Jack Travis doreşte să angajeze un pilot. Cum mama mea face de obicei o verificare completă, n-am avut niciun motiv de îngrijorare. Tot ce mi-a spus a fost că familia proprietarului trăieşte aici de generaţii întregi şi că numele fermei are ceva de-a face cu „iarba albastră.

— Bradford Bluegrass, o informă Logan împotrivindu-se unei nevoi sălbatice de a o strânge în

braţe şi de a-i prăda gura cu a lui.

— Crede-mă, izbucni ea, că dacă aş fi auzit numele Bradford, aş fi rupt-o la goană urlând!

Logan presupusese că ea era pilot de curse charter la o firmă mică însă nu aflase prea multe amănunte despre cariera ei. Nu ştiuse că putea fi angajată de alte persoane pentru perioade mai lungi. Nu se gândise că ea lucra atât de mult cu diverşi bărbaţi şi ideea nu-i plăcu câtuşi de puţin.

— Nu te deranjează să locuieşti împreună cu un necunoscut şi să lucrezi doar cu bărbaţi?

Gândul îi provoca o gelozie vecină cu demenţa chiar dacă nu-i trecuse niciodată prin cap s-o angajeze el însuşi. Se întrebă cât de des se afla la dispoziţia unor străini.

Tonul lui inchizitorial o scoase din sărite pe Dee. Nu avea absolut niciun drept s-o judece.

— Mi s-au dat asigurări că voi beneficia tot timpul de o companie feminină, rosti ea pe un ton sec, şi nu te priveşte cu cine locuiesc sau muncesc!

— Ba e treaba mea, dacă munceşti pentru mine.

— Ei bine, poţi să fii sigur că n-am nici cea mai mică intenţie să muncesc pentru tine, îi aruncă ea cu un aer feroce. Din clipa asta poţi să consideri colaborarea noastră încheiată. N-aş lucra pentru tine în ruptul capului.

Aversiunea ei evidentă nu făcu decât să-i alimenteze furia lui Logan. Ştia că era îndreptăţită să-l dispreţuiască însă dezgustul din ochii şi glasul ei îl şocară dincolo de orice închipuire. Se despărţiseră la fel de supăraţi amândoi, dar nu-şi dăduse seama ce mult îl ura Dee.

Nutrise speranţa că, într-o bună zi, îl va înţelege şi-i

va ierta gestul plin de cruzime. Evident, asta fusese o altă greşeală. Atitudinea ei de acum nu mai lăsa loc pentru înţelegere şi iertare.

Frustrarea îi accentuă dispreţul faţă de sine şi-i spori mânia. Avea doar câteva secunde să se decidă dacă voia s-o alunge supărată sau să găsească o modalitate de-a o ţine lângă el, în vreme ce-şi înfrunta ceilalţi demoni.

Lupta din sufletul lui fu de scurtă durată. La drept vorbind, nu exista nicio hotărâre de luat. O voia alături de el. Dorinţa ce-o aprindea ea în adâncurile lui nu putea fi satisfăcută de nicio altă femeie, aşa încât schimbă tactica.

— Am crezut că munca ta reprezintă cel mai important lucru pentru tine. Am crezut că te mândreşti cu profesionalismul tău, îi aminti el cu un aer neînduplecat, însă e clar că astăzi comportamentul tău profesional lasă de dorit. Eu sunt un posibil client, iar tu eşti al naibii de nepoliticoasă.

Sângele începu să zvâcnească în tâmplele lui Dee într-un ritm alarmant. Ochii îi străluceau de furie şi avea impresia că va exploda dintr-o clipă în alta.

— Cum îndrăzneşti! rosti ea întretăiat, scoasă din sărite.

Îl iubise cu disperare, îi dăruise tot ce avea de dăruit şi, în schimb, se alesese de la el cu pretenţia egoistă de a-şi abandona cariera, ca să devină partenera lui permanentă de distracţie.

— Cum îndrăzneşti să-mi critici profesionalismul? Ce te face să crezi că ai dreptul să mă judeci? Singurul lucru pe care l-ai vrut cu adevărat de la mine a fost satisfacerea nevoilor tale sexuale. Nicio femeie în toate minţile n-ar da

o carieră respectabilă pe un viitor incert alături de cea mai joasă speţă de misogin!

Muşchii maxilarelor lui Logan zvâcneau incontrolabil. Îşi simţea pieptul prins într-un cerc de fier şi respira anevoios. Nu era misogin. Petrecuse luni de-a rândul încercând să-şi repare greşeala. Şi el suferea şi voia să i se dea posibilitatea să se împace cu ea. Inspiră adânc adunându-şi curajul de a-i spune adevărul, dar mândria îi opri cuvintele în gât.

— Plec! exclamă Dee tremurând din cauza efortului de a se calma şi de a-şi stăpâni tumultul emoţiilor. Poţi să-i spui domnului Travis că nu sunt interesată de încheierea unui contract. Poate începe să caute alt instructor.

Se întoarse să iasă din încăpere, dar Logan întinse o mână s-o oprească. În momentul în care degetele lui îi atinseră braţul, se simţiră amândoi ca electrocutaţi.

Dee se smuci îndepărtându-se de el.

— Nu mă atinge! izbucni ea.

Faptul că-l respinsese, îl lovi pe Logan în plin. Nu-i era deloc uşor să se descurce cu propriile emoţii scăpate de sub control şi totuşi nu voia s-o lase să plece. Întinzând iarăşi mâna o prinse de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

Dee acţionă fără să se gândească, împinsă de instinctul de conservare şi de groaza de-a fi prea aproape de el. Îşi trase mâna înapoi şi-l lovi cu putere peste faţă.

Sunetul plesniturii şi violenţa cu totul neobişnuită a atacului ei îi ului pentru o clipă pe amândoi. În cameră se lăsă o linişte apăsătoare, auzindu-se doar şuierul aspru al respiraţiilor lor. Privirile ucigătoare pe care şi le aruncară păreau a veni din partea unor duşmani neîmpăcaţi.

Dee era pe punctul de a-şi pierde total stăpânirea de sine, Mândria ei şi respectul de sine dădeau o luptă pe viaţă şi pe moarte., Nu lovise în viaţa ei o altă fiinţă omenească. Ea, care nu putea omorî nici măcar o muscă, îl lovise pe Logan cu destulă forţă ca să-i amorţească mâna şi să lase o urmă roşie pe obrazul lui…

Ştia că era periculos de aproape de punctul de a-şi pierde complet controlul. Picioarele îi tremurau şi era gata-gata să se prăbuşească grămadă pe podea. Se întoarse pe călcâie şi porni spre uşa principală fără un cuvânt şi fără a mai arunca vreo privire spre chipul lui înroşi de furie.

Zgomotul uşii trântite cu putere îi aduse din bucătărie, pe Jack şi pe Patti. Logan privea fix în urma musafirului lor ce plecase şi mâna lui pipăia urma roşie a degetelor de pe obraz.

— Du-te după ea, îi spuse el lui Jake pe un ton aspru, înfrânându-şi pornirea de a face chiar el acest lucru. Nu-şi putea asuma riscul s-o supere şi mai mult. Ar fi fost nevoie de mult timp şi răbdare pentru a-i recâştiga încrederea şi avea nevoie de Jake ca să-i procure acel timp.

— Fă orice ar fi nevoie. Triplează-i salariul, promite-i orice, dar fă rost de semnătura ei pe contract.

— Logan! protestă Patti.

Ea se număra printre puţinii oameni care-i înţelegeau teama de avioane. Ştia cât îl costa să-şi înfrunte temerile şi nu voia ca suferinţa să-i fie mărită de o femeie ce-i provocase deja prea multă durere.

Jake se încruntă.

— Eşti sigur că asta vrei?

— Sunt sigur, replică Logan pe un ton sec. Oricât m-ar costa.

Capitolul 3

Parcurgând în sens invers drumul pe care o adusese Jake. Ceva mai devreme, Dee încerca din greu să-şi recapete stăpânirea de sine. Tremură violent şi ochii îi erau plini de lacrimi, dar îndepărtă cu îndârjire orice semn vizibil pricinuit de starea ei sufletească serios zdruncinată.

La auzul camionetei ce se apropia din spate, îi scăpă un geamăt surd, plin de suferinţă. Începu să se roage cu fervoare ca nu Logan să fie cel care o urmărea. Nu credea c-ar mai fi putut suporta pe moment încă o confruntare cu el.

Camioneta se apropie şi se auzi un claxonat timid. Dee ignoră atenţionarea şi îşi adună resursele de autocontrol rămas. Auzi vehiculul oprindu-se şi realiză că şoferul renunţase s-o mai urmeze la pas.

— Domnişoară Prescott, se auzi glasul lui Jake. Vă rog să-mi permiteţi să vă conduc înapoi la avion.

Puse o mână şovăitoare pe braţul lui Dee şi aceasta se opri. Gâtul îi era mult prea încordat, ca să poată scoate vreun sunet. Privind peste umăr, se asigură că Logan nu era pe nicăieri, prin preajmă, şi apoi încuviinţă din cap, în semn că este de acord.

De îndată ce se aflară în cabina camionetei, Jake porni în viteză. În vreme ce conducea, începu să se scuze evitând însă s-o privească în ochii trişti, înotând în lacrimi.

— Îmi pare foarte rău de toată încurcătura. Habar n-am avut că dumneavoastră şi Logan vă cunoşteaţi.

— Şi că nu ne putem suferi unul pe altul? reuşi ea să articuleze cu o voce aspră şi tensionată.

— Nici asta, adăugă el făcând o grimasă.

Jake se gândi că Logan. Era de cu totul altă părere, dar n-o contrazise şi continuă:

— Vreau să vă asigur că nimeni n-a încercat să vă păcălească în mod deliberat sau să vă aducă aici prin înşelăciune. Trebuie să ştiţi că Logan a fost la fel de surprins ca şi dumneavoastră.

Dee nu avea nicio îndoială în privinţa asta însă pur şi simplu era mult prea zguduită de evenimente pentru a mai lua în considerare reacţiile şi motivele altcuiva.

Cum ea nu-i răspunse, Jake vorbi mai departe:

— De obicei, se ocupă singur de angajări, dar acum. În afară de a semna cecurile, n-a prea vrut să aibă de-a face cu treaba asta. La început, am încercat să angajăm pe cineva din Kentucky însă cum n-am avut noroc, am extins căutarea unui instructor în afara statului. A fost mulţumit când i-am spus că am găsit pe cineva care acceptă să vină aici însă nu mi-a cerut detalii.

Dee îşi aminti cearta avută cu Logan, ce distrusese legătura lor scurtă dar plină de pasiune. Părerea lui relativă la piloţi era de-a dreptul obtuză. Voise ca ea să renunţe la carieră. Nu accepta cu niciun chip ca ea să aibă ceva în comun cu zborul. Se comportase ca o jigodie lipsită complet de raţiune”.

De atunci, Dee acceptase treptat faptul că atitudinea lui iraţională nu fusese decât un mijloc prin care să-şi atingă scopul. Logan dorise să pună capăt legăturii lor şi, ca atare, îi impusese în mod expres o condiţie lipsită de logică pentru a se asigura că ea va refuza s-o accepte.

În prezent, puţine femei se mai arătau dispuse să

renunţe la carierele construite cu greu, ca să devină simple posesiuni ale unui bărbat bogat. De fapt, se gândise să accepte, îl iubea destul de mult ca s-o facă. În acelaşi timp însă îşi iubea şi familia, şi acceptul ei i-ar fi îndurerat.

Înţelegerea faptului că el căutase doar o scuză ca să scape de ea îi produsese, în final, cea mai mare durere. Ar fi fost mai amabil din partea lui să-i spună adevărul: că îi plăcuse timpul petrecut împreună, dar nu destul de mult, încât să-şi ia angajamente şi să facă tot felul de compromisuri pe termen lung. În foc de asta, o părăsise lăsând-o să se simtă folosită şi apoi aruncată.

— Logan tot mai doreşte să lucrezi pentru noi, se aventură Jake când tăcerea din cabină deveni mult prea apăsătoare.

Putea să jure că pasagera lui n-avea chef de vorbă însă ajunsese în criză de timp.

Dee pufni în mod deliberat la gândul de a lucra pentru Logan Bradford. Dacă tipul voia ceva, ea se îndoia c-ar fi fost vorba de lecţii de pilotaj.

— Vorbesc foarte serios, domnişoară Prescott.

— Dee, răspunse ea automat, ţinând cont că trecuseră de etapa formalismelor.

— Dee, se corectă Jake şi continuă pe un ton grav: Te rog nu lăsa divergenţele dintre tine şi Logan să intervină în situaţia de faţă. Ştiu că ai avut parte de un şoc serios astăzi, dar nu ne refuza fără să te mai gândeşti. Avem o nevoie disperată de un instructor. Probabil că ştii ce greu este să găseşti un instructor care acceptă să se deplaseze şi deja am investit un sfert de milion în proiectul ăsta. Dacă nu suntem instruiţi înainte de venirea iernii, faptul

ne-ar putea costa încă un an.

Dee încercă să se întărească sufleteşte împotriva argumentelor lui convingătoare. Nu voia să-i pese de problemele lui. Şi aşa, îi era destul de greu să se descurce cu ale ei.

Se opriră în apropierea hangarului şi Jake se răsuci spre ea acordându-i întreaga sa atenţie.

— Mai gândeşte-te, o îmboldi el. E foarte important să începem lecţiile de zbor în vara asta şi-ţi garantez că nu va trebui să-ţi petreci cu Logan tot aţâta timp cât îţi vei petrece cu Butch şi cu mine.

Lui Dee nu-i plăcea să i se amintească de Butch şi de entuziasmul lui tineresc. Fusese întotdeauna mult prea sentimentală, dar de data asta nu-şi putea permite să se lase impresionată.

Jake îşi dădea seama că nu face deloc progrese. Ea nu părea prea receptivă ia pledoaria lui.

— N-am nevoie de semnătura ta pe contract până nu vei reflecta mai bine şi poţi să-i schimbi clauzele, astfel încât să-ţi convină.

— Cred că, mai degrabă, ar trebui să cauţi pe altcineva, fu singurul răspuns al lui Dee când coborî din camionetă.

Jake sări şi el jos şi o urmă pe pistă.

— Promit. Să-mi continui căutările, dar ştii că nu prea am mari şanse să găsesc pe cineva.

Nu era problema ei. Nu se angajase la nimic, îşi spuse Dee în sinea ei. O va pune pe mama ei să facă şi ea nişte investigaţii însă nu va permite ca acest lucru să devină una dintre preocupările ei. Oamenii lui Bradford nu

erau responsabilitatea ei.

— Pe 4 Iulie, la noi, va avea loc o petrecere în aer liber cu grătar. Ce-ar fi să vii şi tu cu nişte prieteni? propuse Jack dintr-un impuls de moment. Acordă-ţi o şansă de a-i cunoaşte şi pe ceilalţi oameni. Poate că-ţi vei da seama că nu ar fi chiar atât de rău să lucrezi aici. S-ar putea chiar să ajungi să ne simpatizezi.

Ajungând lângă avion, Dee îşi încetini mersul. Se întoarse şi-l privi drept în ochii.

— N-am nimic împotriva dumitale sau a echipei dumitale, domnule Travis.

— Jake.

— Jake, repetă Dee. Dar vreau să fiu sinceră cu tine. Oricât de mult v-aş simpatiza pe tine, pe Butch şi pe ceilalţi oameni, şi oricât de mult mi-ar plăcea proprietatea asta, n-am nici cea mai mică intenţie să lucrez cu Logan.

— Vom dubla plata pe care ţi-am oferit-o.

Ochii lui Dee se măriră. Deja îi fusese propus un salariu mai mult decât generos. Avea oare Jake autoritatea de a-i oferi cât voia sau Logan crezuse că banii îi vor schimba decizia.

— Nu leafa reprezintă problema, rosti ea.

— O vom tripla.

Ochii i se îngustară şi fu invadată de un nou val de mânie.

— Nu sunt de vânzare cu niciun preţ şi-i poţi spune şefului tău că mai există încă lucruri ce nu pot fi cumpărate cu banii

Când voi să-i întoarcă spatele, Jake o atinse uşor pe braţ.

— Iartă-mă, îi zise el cu sinceritate vorbind pe un ton calm. N-am vrut să te ofensez sau să fiu nerespectuos, dar sunt disperat şi avem nevoie de ajutorul tău. Dacă pierdem un an, până la sfârşit ne va costa şi mai mult.

Dee ar fi vrut să-i spună că nu folosea la nimic s-o facă să se simtă vinovată. Nu putea şi nu va lucra cu Logan Bradford.

— O să-i cer mamei mele să facă nişte investigaţii pentru tine. Poate va găsi un instructor care, să mă înlocuiască.

— Şi ce-i vei spune? o întrebă el. Dacă află cineva că ai refuzat contractul, va fi curios să afle care a Fost motivul.

Dee închise ochii şi îşi deprimă un geamăt. La asta nu se gândise. Cum îi va explic, decizia asta mamei ei? Părinţii nu ştiau nimic despre Logan, iar surorile ei, foarte puţin.

Făcu o verificare completă a avionului. În mod automat, începu să explice procedura, pe măsură ce dădea ocol avionului, distrăgându-i atenţia lui Jake ce o urma punându-i întrebări.

Subiectul încheierii contractului fu abandonat însă Dee se văzu nevoită să-i acorde din nou atenţie când rămase singură în carlingă. Cum avea să explice refuzul de a încheia contractul fără a spune întregul adevăr sau fără a-l înlocui cu o minciună gogonată?

Problema o chinui pe tot drumul de întoarcere acasă însă acesta nu dură destul cât să-i permită formularea unei scuze plauzibile de-a refuza însărcinarea, iar ea nu voia să-şi etaleze sentimentele legate de subiectul în cauză.

Belle presupusese că pe parcursul opririi ei în Kentucky va fi vorba doar de a face cunoştinţă cu viitorii ei elevi. Oare ce va gândi când îi va spune că refuză să-i instruiască? Dee era încă prea zguduită sufleteşte ca să discute problema în mod raţional, astfel încât hotărî să-i spună mamei ei că avea anumite rezerve…

Nu. Asta nu merge. Dacă urma să-i ceară lui Belle să-i găsească un înlocuitor, atunci aceasta trebuia să afle adevărul. Dee detesta să se găsească într-o astfel de situaţie îngrozitoare. Fie că accepta, fie că nu, pe ea cădea toată năpasta. Era o situaţie fără ieşire.

Şi fireşte, când ajunse acasă, ambele ei surori se aflau la sediul companiei. Intră în încăperea folosită drept birou de recepţie şi le acordă ochilor ei câteva secunde să se acomodeze cu trecerea de la lumina de zi, la cea electrică.

Apoi îşi plimbă privirea de la Sharia la Carlie. Văzându-le expresiile, ghici că-i sesizaseră imediat frământările sufleteşti Ce i se reflectau pe chip. Uneori se simţea ca un radar umblător.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Carlie fără a mai pierde vremea cu vreo formulă de salut.

— Unde-i mama? se interesă Dee

— Ea şi cu tata ies să cineze în oraş, aşa că a plecat devreme. Noi păzim şandramaua.

— Ai dat de necazuri în Kentucky? întrebă Sharia.

— Am dat de Logan Bradford în Kentucky, răspunse Dee pe un ton sec.

Îşi trânti programul de zbor pe biroul recepţiei şi îşi făcu ceva de lucru însă putea simţi valurile de îngrijorare

ce veneau dinspre surorile ei.

Sharia şi Carlie schimbară priviri nedumerite. Ştiau foarte puţine despre individul respectiv; mai precis, că o făcuse să sufere pe Dee. Sharia îl întâlnise odată în treacăt şi avusese impresia că şi el suferea însă Dee refuzase să vorbească despre el.

— Unde l-ai întâlnit? o chestionă Carlie.

— El este unul dintre B-urile fermei Circle B’s, o lămuri Dee. Nu am aflat decât când Jake Travis m-a dus să fac cunoştinţă cu şeful lui.

— Ştia că tu eşti pilotul angajat de supraveghetorul lui?

— Din câte se pare, nu. Jake mi-a spus că Logan nu a vrut să aibă nimic de-a face cu angajarea; prin urmare, a fost şi el la fel de surprins.

Dee încă nu se întorsese cu faţa la ele. Ăsta era un semn rău, care însemna că nu se descurcă prea bine cu şocul suferit. Nu-şi putea ascunde total reacţia însă surorile ei ştiau că încercă să minimalizeze efectul avut asupra ei.

Carlie se apropie şi-i puse o mână prietenească pe spate. Simţindu-i încordarea, începu să-i maseze umerii. Ştiau amândouă ce sensibilă era Dee şi ce mult detesta confruntările.

— A fost chiar atât de neplăcut?

Dee suspină profund şi încercă să se destindă. Până ce n-o atinsese Carlie, nu-şi dăduse seama că muşchii îi erau încă încordaţi.

— A fost un iad.

— Cum a reacţionat Logan?

Lui Dee i-ar fi fost destul să închidă pleoapele pentru a vedea în minte imaginea vie a lui Logan, dar nu voia să-şi amintească felul în care i se aprinseseră ochii de plăcere şi nici cum îi sunase numele pe buzele lui.

Nu voia să-şi amintească ce nespus de atrăgător era şi cum îi bătuse inima de tare văzându-l. Logan era ca o otravă şi nu-şi putea permite să uite greşelile din trecut. N-ar mai supravieţui după încă o asemenea greşeală.

— Ai fi putut crede că eram vechi prieteni şi că ne despărţiserăm în cei mai buni termeni. E un şobolan nenorocit.

După câte ştia Dee, el ar fi putut avea faţă de toate femeile pe care le întâlnea o atitudine de genul „iubeşte-le şi părăseşte-le”.

— A avut tupeul să mă dojenească fiindcă eram dispusă să locuiesc şi să muncesc alături de nişte străini, adăugă ea dezgustată. Şi după aceea a insinuat că dădeam dovadă de lipsă de profesionalism fiindcă am refuzat să lucrez pentru el.

Se întoarse şi îşi privi surorile…

— E posibil să nu fi avut o comportare prea profesională însă am fost provocată. Simplul fapt de a te afla în apropierea lui Logan Bradford incită la violenţă.

Ochii celor două fete se lărgiră de uimire. Dee îşi ridica rareori tonul la mânie. Avea umor din belşug şi doar o crasă nedreptate o putea scoate din sărite.

Sharia o întrebă şovăind:

— Doar nu vrei să spui că ai trecut la violenţe, nu-i aşa?

Dee se înroşi şi îşi privi mâna dreaptă. Încă măi

simţea fierbinţeala contactului dintre pielea ei şi a lui Logan.

— Dumnezeule, chiar l-ai plesnit! exclamă Carlie stupefiată.

Ideea i se părea de neconceput.

Expresia de pe faţa lui Dee reflecta un amestec de satisfacţie şi vinovăţie.

— Bănuiesc că n-a fost o atitudine profesională, dar şi-a căutat-o cu lumânarea.

Poate că astăzi n-o meritase însă o atinsese, ceea ce îi declanşase impulsul de a-l lovi. De prea multă vreme simţise nevoia asta.

Sharia dorea o confirmare mai clară.

Chiar i-ai tras una?

— Da, l-am pocnit, izbucni Dee.

Surorile ei schimbară priviri uluite. Părea aproape imposibil să ţi-o închipui pe Dee agresând fizic pe cineva, mai ales un bărbat care era probabil de două ori cât ea.

Carlie decise că aveau nevoie cu toate de o doză zdravănă de cafeină. Biroul plăcut mobilat avea şi un bar mic, dotat cu băuturi pentru membrii familiei şi clienţi. Se duse la frigider şi scoase o sticlă de Coca-Cola pentru ea şi surorile ei.

— Mi se pare că încă mai ai sentimente puternice pentru bărbatul acela, declară ea.

— Ai perfectă dreptate, replică Dee. Îl urăsc.

Sharia şi Carlie avură cel de-al doilea şoc zdravăn al după-amiezei şi aproape se înecară cu băuturile. „Ura” era un cuvânt pe care Bella îl interzisese în casa lor. Fiicele ei aveau permisiunea să dispreţuiască lăudăroşii sau să aibă

o puternică aversiune faţă de spanac însă cuvântul ură nu fusese nicicând tolerat.

— Vrei să spui că-l urăşti atât de tare, încât ţi-ai dori să-l vezi mort? întrebă Sharia.

Aceasta era fraza folosită de mama lor pentru a exprima sentimentul întunecat al urii.

Dee se încruntă şi îşi pironi privirea în pahar. Nu-i dorise nimănui moartea şi, chiar dacă nu-l putea suferi pe Logan, nu putea spune cu sinceritate că voia să-l vadă mort. Tot ce-şi dorea era să-l vadă suferind la fel de mult ca ea.

— Vrei să ne spui ce s-a întâmplat între voi? întrebă

Carlie aşezându-se într-un fotoliu.

Sharia se întinse pe o sofa tapisată cu aceeaşi stofă.

— Poate că, dacă am şti toată povestea, am putea înţelege ce simţi.

Când îşi permise să se gândească la timpul petrecut cu Logan, Dee fu cuprinsă de deprimare. Nu le-ar fi putut povesti în ruptul capului surorilor ei toată povestea, fiindcă i-ar fi fost ruşine, dar simţea totuşi nevoia să discute cu cineva despre legătura ei cu Logan.

— Ne-am întâlnit în timpul vacanţei de Crăciun, când am fost plecată în Florida o săptămână, începu ea plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră.

— Şi te-ai îndrăgostit până peste cap, sugeră Sharia în şoaptă.

Chipul lui Dee îi trăda suferinţa, însă dădu din cap a încuviinţare.

— Eram atât de absorbiţi unul de celălalt, încât nu ne-am deranjat să discutăm aspectele mai prozaice ale

vieţilor noastre.

Amintindu-şi de zilele şi nopţile lungi de dragoste, Dee se simţi străbătută de un fior fierbinte. Nicicând nu mai avusese parte de un asemenea răstimp dedicat în întregime explorărilor senzuale şi plăcerii.

— Când vacanţa noastră a luat sfârşit, Logan mi-a cerut să mă mărit cu el. Spunea că nu. Suportă gândul de a ne despărţi nici măcar pentru puţin timp şi s-a gândit că ar trebui pur şi simplu să mă duc în Kentucky cu el.

— Probabil că era serios dacă voia să se însoare cu tine şi să te ia acasă cu el.

— Nu cred că a vrut cu adevărat să se însoare cu mine, voia doar să trăiesc cu el o perioadă. A întors însă foaia când a aflat că sunt pilot. Ai fi crezut că-i mărturisisem că sunt prostituată. A fost complet uimit şi a insistat să renunţ la zbor. Spunea că nu acceptă ca soţia lui să-şi rişte viaţa. „*Zi de zi*”, continuă Dee reproducând exact tonul şi cuvintele lui Logan, cuvinte ce-i rămăseseră gravate în minte pentru totdeauna.

— A refuzat să accepte că aveam obligaţii faţă de familia mea şi că nu eram dispusă să renunţ la carieră de dragul lui. Repeta la nesfârşit că el are destui bani ca să poată „avea grijă de mine”. Asta m-a scos din minţi.

— Nici nu-i greu de înţeles, rosti Sharia, însă din câte se pare, v-aţi despărţit fără a rezolva ceva.

— Ce era de rezolvat? mârâi Dee. Pur şi simplu s-a folosit de cariera mea ca scuză, pentru a se debarasa de mine. Fusesem distracţia lui pe timpul vacanţei şi, dacă nu voiam să continui să-l distrez în condiţiile impuse de el, atunci povestea nu-l mai interesa.

Carlie şi Sharia făcură un nou schimb de priviri. În ochi li se citea nedumerirea. Dee părea să descrie doi oameni diferiţi. Ştiau că ea nu s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de bărbatul pe care încerca să-l înfăţişeze drept un nemernic lipsit de scrupule. Se pricepea mult prea bine să descifreze caracterele oamenilor.

— Poate că nu mai fusese îndrăgostit până atunci, îşi dădu cu părerea Sharia amintindu-şi cât se împotrivise Reed sentimentelor de dragoste. Poate că s-a temut să nu te piardă şi a reacţionat într-un mod nepotrivit. N-aţi avut suficient timp la dispoziţie ca să ajungeţi la un compromis.

— Vrei să sugerezi că eu nu ştiu ce vorbesc? Că s-ar fi putut, într-adevăr, să mă vrea de soţie şi nu doar o companie plăcută? Greşeşti, aşa că nu mai încerca să-i iei apărarea.

— Ştii bine că Sharia face întotdeauna pe avocatul diavolului, aminti Carlie încercând s-o liniştească şi neplăcându-i s-o vadă atât de agitată.

— Nu-i ia nimeni apărarea lui Bradford. Te-a făcut să suferi şi ăsta-i un motiv suficient ca să vreau să-l văd tăvălit prin smoală şi fulgi. Totuşi, s-ar putea să-ţi faci o nedreptate crezând că l-ai iubit mai mult decât te-a iubit el pe tine.

— Aşa a. Şi fost.

Uneori, Dee putea fi teribil de încăpăţânată.

— Poate că are ideea fixă a masculilor plini de ei că o femeie trebuie să facă dovada iubirii ei urmându-şi orbeşte bărbatul, sugeră Sharia, sau poate că este unul dintre cei ce cred că bărbatul trebuie să fie singurul susţinător material al familiei.

— Rahat.

Sharia şi Caria icniră, prefăcându-se şocate însă, pe urmă, zâmbiră.

— Ăsta-i ceea ce se cheamă „un cuvânt interzis”, o tachină Carlie. Şi deja ai mai spus un cuvânt urât în după-amiaza asta. Sper că mama Belle n-a pus microfoane în birou.

Gluma aduse un zâmbet pe chipul lui Dee, dar ochii îi rămaseră trişti.

— Nu ştiu cum o să-i explic toate astea, l-am promis lui Jake că am s-o pun pe mama să-l ajute să-şi găsească alt instructor, dar nu vreau să discut problema cu ea.

— Ai făcut contractul bucăţele cumva? o întrebă Carlie.

— Nu. De fapt, n-am văzut niciun contract însă nu are importanţă. N-am de gând să lucrez cu Logan.

— Cum ţi s-a părut casa şi oamenii?

Dee oftă din rărunchi.

— Mi-au plăcut cu adevărat Jake şi Butch. Ei sunt ceilalţi doi bărbaţi care vor să ia lecţii de pilotaj. Au fost foarte prietenoşi şi plini de entuziasm. Am mai întâlnit-o şi pe Patti, sora lui Logan. Nici n-am ştiut că are o soră.

— Cum ţi s-a părut Circle B’s.

Lui Dee îi scăpă încă un oftat.

— E de-a dreptul minunată. Mirosea a caprifoi şi m-am simţit nespus de bine acolo.

Nostalgia din glasul ei nu le surprinse pe fete şi nici felul în care descrisese ambianţa locului. Dee. Reacţiona întotdeauna la locuri şi situaţii cu toate simţurile. Simţea lucrurile la fel de mult pe cât le vedea.

— Ce păcat că trebuie să renunţi, spuse Sharia. Nu poţi rezolva în niciun mod neînţelegerea cu Logan?

Ochii lui Dee aruncară scântei.

— Nici măcar nu vreau să încerc!

Următoarea întrebare fu puse pe un ton ezitant:

— Îl mai iubeşti?

— Nu!

Dee ştia că răspunsul ei de protest fusese prea rapid şi prea defensiv, dar nu-şi putea stăpâni reacţia instinctivă. Orice sentimente mai avea pentru acel bărbat erau negative.

Sharia, avea îndoielile ei însă avu o propunere:

— Poate că ar trebui să accepţi slujba. Dacă veţi fi nevoiţi să lucraţi împreună, veţi avea ocazia să lăsaţi trecutul în urmă. Atunci, vei fi în stare să ţi-l scoţi din suflet.

— Sharia ar putea avea dreptate, interveni Caria. Trebuie să ţi-l scoţi pe Logan din minte. Cea mai bună metodă de a o face e să-l întâlneşti pe terenul lui şi să vezi cum vă înţelegeţi în circumstanţe normale.

Dee scutură din cap respingându-le categoric teoriile. Nu voia să admită cât de tulburată fusese văzându-l pe Logan şi nu credea că ei doi puteau lucra în bună înţelegere. Câteodată, vechii îndrăgostiţi deveneau cei mai buni prieteni, dar nu şi în cazul de faţă.

— Nu doresc câtuşi de puţin să-mi rezolv neînţelegerile cu Logan. Nu vreau să mă mai apropii de el.

— Dacă nu-l mai iubeşti, atunci de ce nu vrei să-l ierţi? o întrebă Carlie. Nu şi-o putea aminti pe Dee purtând cuiva pică.

— Se pare că felul ăsta de ură nu-ţi poate face decât rău, continuă ea. Îţi aminteşti ce mi-ai spus când am divorţat de Bill? M-ai sfătuit să-i dau frâu liber furiei şi să las în urmă sentimentele negative. Ai avut dreptate şi sfatul tău mi-a prins bine.

— Dacă nu eşti sigură ce sentimente ai pentru el, n-ar fi mai bine să afli? propuse Sharia. Nu te poţi ascunde de tine însăţi, Dee. L-ai iubit pe Bradford şi el te-a făcut să suferi. Nu vei putea fi fericită până când nu vei înfrunta emoţiile contradictorii şi nu le vei împăca într-un fel sau în altul…

Dee clătină iar din cap. Ele nu înţelegeau şi ea nu le putea explica fără a le divulga secretul pe care-şi jurase să nu-l spună nimănui. Apropierea de Logan nu-i putea aduce decât noi suferinţe. Poate că nu-l mai iubea, dar încă mai nutrea sentimente puternice legate de felul în care luase sfârşit povestea lor.

— N-o să meargă. Dacă aţi fi fost acolo azi, aţi fi înţeles. Nu ne putem afla în aceeaşi cameră fără a ne enerva la Culme. Ar însemna să-mi caut necazul cu lumânarea.

Sharia şi Carlie rămaseră tăcute câteva clipe analizând răspunsul surorii lor.

— Poate că ai dreptate, admise Carlie. Poate că e mal bine să uiţi pur şi simplu: şi pe el, şi casa lui şi faptul că are nevoie de un instructor.

Sharia se arătă de acord.

— Presupun că e preferabil ca anumite lucruri să fie pur şi simplu uitate. Mai ales dacă l-ai văzut şi ţi-ai dat seama că nu-l mai iubeşti.

Sunetul telefonului o împiedică pe Dee să răspundă. Deşi era cea mai aproape de birou, ignoră apelurile. În cele din urmă, Sharia se ridică de pe sofa şi răspunse:

— Prescott Air Service.

— Domnişoara Prescott? întrebă vocea profundă a unui bărbat.

— Regret, însă a plecat deja. La telefon e Sharia. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt Logan Bradford.

— Da, domnule Bradford, rosti Sharia suficient de tare ca surorile ei să ştie cu cine stă de vorbă.

Amândouă îşi îndreptară atenţia asupra surorii ei.

— Dee era supărată când a plecat astăzi de aici şi voiam să mă asigur că a ajuns cu bine acasă.

— Totul este în regulă, domnule Bradford. Dee este pilot profesionist. E antrenată să zboare chiar şi când are o zi proastă.

— Când a plecat, rosti el într-un târziu, a spus că nu vrea să lucreze pentru mine însă oferta a rămas valabilă. Sper că se va mai gândi înainte de a lua o decizie. V-a pomenit despre petrecerea în aer liber pe care o dăm pe 4 Iulie?

Sharia aruncă o privire spre Dee. Până atunci mai erau doar câteva zile.

— Nu ne-a spus nimic.

— Aş vrea să vină aici. N-ar angaja-o cu nimic, i-ar da doar şansa să ne cunoască mai bine.

Sharia nu prea credea că Dee ar fi de acord; oricum, nu în actuala stare de spirit.

— O să-i comunic.

Tonul ei nu dădea mari speranţe şi vocea lui Logan deveni şi mai gravă:

— Am vrut să vin astăzi după ea însă ştiam că a Avut un şoc şi are nevoie de timp. Dacă nu vine în Kentucky pe 4, am să vin eu acolo pe 5.

Sharia făcu o grimasă, dar tonul ei rămase politicos:

— Sună ca un fel de ameninţare, domnule Bradford.

— E o promisiune, domnişoară Prescott.

Sharia nu se îndoia că el avea să-şi ţină promisiunea.

— O să-i transmit mesajul dumneavoastră. Vă mulţumesc că ne-aţi telefonat.

Închise telefonul şi se uită la Dee.

— Bradford a zis că ai fost invitată la petrecerea din 4 Iulie. Spunea că dacă nu te duci tu în Kentucky, vine el aici.

Dee păli vizibil.

— De ce?

— Nu mi-a dat explicaţii. Afaceri neîncheiate, presupun.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'! exclamă Dee cu o violenţă neobişnuită. Nu vreau să vină aici.

— Dacă voia atât de mult să te vadă, de ce a aşteptat până acum? o întrebă Carlie.

Dee ştia că le datorează surorilor ei o explicaţie, îngrijorarea lor era sinceră. O susţineau în orice ocazie şi erau mereu gata s-o apere.

— Când am plecat din Florida nu i-am spus unde locuiesc. Într-un târziu, mi-a dat de urmă şi m-a căutat, dar i-am spus că mă văd cu un alt bărbat şi că ne-ar sta în cale.

— Ha! O lovitură groaznică pentru ego-ul lui, rosti

Sharia.

— Ori procedam aşa, ori aveam nevoie de un ordin de interdicţie şi n-am vrut să amestec poliţia.

— Sper că nu ţi-a făcut vreun rău, zise Carlie vizibil înspăimântată de idee.

Compasiunea îndulci chipul lui Dee. Soţul lui Carlie fusese un nemernic şi nu se dăduse în lături să-şi lovească nevasta.

— Logan n-a recurs niciodată la violenţă fizică. A fost foarte furios, dar nu mi-e teamă de el.

— Doar de sentimentele pe care le ai pentru el, presupuse Sharia.

Expresia feţei lui Dee deveni încordată. Sincer vorbind, nu ştia care-i sunt sentimentele faţă de Logan, cu excepţia unei supărări neîntrerupte şi a resentimentelor. Crezuse că-l alungase pentru totdeauna din inima şi mintea ei însă după confruntarea de azi îşi dăduse seama că nu prea reuşise.

— Tu şi cu Reed v-aţi făcut planuri pentru ziua de 4 Iulie? o întrebă Carlie pe Sharia.

— Trebuie să plece în afara statului.

— Atunci ce-ar fi să mergem toate trei la petrecere? Recunosc că sunt curioasă în privinţa tipului ăsta. Vom vedea ce hram poartă, îi vom susţine moralul lui Dee şi o vom ajuta să alunge orice sentimente confuze pe care le mai are faţă de Logan Bradford.

Ca urmare a propunerii ei, în cameră se lăsă, timp de câteva minute, o linişte apăsătoare.

În cele din urmă, Sharia întrebă:

— Ce părere ai, Dee?

Aceasta se uită pe rând la surorile ei. Erau cele mai bune surori posibile; nişte fete remarcabile, gata oricând s-o protejeze. Sharia era mai mare decât, ea doar cu câteva minute însă îi plăcea să joace rolul de soră mai mare. Carlie era o persoană tenace, gata oricând să lupte alături de ea.

În mod normal, când era cazul, Dee se baza pe firea ei calmă pentru a le potoli temperamentul, dar nu şi în privinţa lui Logan. De data asta, amestecul lor îi părea binevenit, deşi avea îndoieli serioase în privinţa deciziei pe care o luă, dând afirmativ din cap.

Capitolul 4

Pe 4 Iulie, plecară cu avionul spre Kentucky. Petrecerea în aer liber era programată să înceapă la ora patru după-amiază şi, o jumătate de oră mai târziu, avionul fetelor se apropia de pista de aterizare de la Circle B's. Plănuiseră să ajungă după ce majoritatea invitaţilor se vor fi adunat, astfel încât gazda lor să fie ocupată cu îndatoririle impuse de această calitate.

De data asta la comenzile avionului ei, Saratoga, se afla Sharia. Asemeni multor şoferi experimentaţi, nu suporta să stea într-unul din scaunele rezervate pasagerilor, lăsând pe altcineva la manşă şi, prin urmare, ea pilota de fiecare dată când cele trei surori călătoreau împreună. Dee şi Carlie n-aveau nimic împotrivă să-i facă pe plac. În materie de pilotaj, ea era cea mai bună.

— Ooohhh… se entuziasmă Sharia aducând avionul la sol într-o aterizare incredibil de lină. Asfalt nou-nouţ.

— Totul este nou, o lămuri Dee.

— Nici chiar avionul lor nu e la mâna a doua?

— Aş! comandă specială.

— Măi, să fie! Mi-aş dori să am certificat de instructor.

— Şi eu mi-aş dori să-l ai, zise Dee.

Nu se putea abţine să nu se simtă vinovată de a-i fi lăsat pe Jake şi Butch să se descurce cum. Or putea. Nu era de datoria ei să-i antreneze, avusese tot dreptul să refuze contractul, dar, cu toate astea, suferise zile întregi din acest motiv. Nu-şi dorea slujba însă ar fi vrut să cunoască un instructor care ar fi acceptat-o.

La capătul pistei, lângă hangar, se mai aflau un elicopter şi încă un alt avion mic, şi, prin urmare, aflară că o parte dintre oaspeţii lui Bradford veniseră pe calea aerului. Asta însemna că era vorba de o petrecere destul de mare. Operatorul de la sol le informase că vor fi aşteptate şi conduse cu maşina până la conac.

Butch dădea o mână de ajutor la a-i conduce pe musafiri, aşa încât se afla în apropiere când ateriză avionul necunoscut. Şeful lui nu mai aştepta pe nimeni care să sosească pe calea aerului, dacă nu cumva pilotul de la Prescott se decisese să vină. În clipa în care avionul se opri, observă emblema companiei Prescott Air Service şi zâmbi.

După câteva minute, ochii stăteau să-i iasă din cap de mirare. Nu una, nu două, ci trei femei blonde coborâră din avion. Şi toate trei arătau la fel, uluitoare, sigure pe ele şi foarte şic.

Mai mult ca sigur că erau surori – probabil gemene. Semănau atât de mult, încât n-ar fi putut spune pe care o cunoscuse deja. Niciuna dintre ele nu avea coada aceea lungă. Părul le era răsucit în vârful capului în câte un coc mic şi erau îmbrăcate la fel.

— O să ne coacem în blugii ăştia, mormăi Carlie când părăsiră confortabila şi răcoroasa cabină dotată cu aer condiţionat, ieşind în căldura sufocantă a după-amiezei…

— Blugii ăştia au fost cea mai potrivită alegere, ţinând cont, că n-am făcut o expediţie de cumpărături, observă Sharia.

Se hotărâseră să poarte blugi albi, asemănători, care

li se mulau pe şolduri şi care se îngustau pe măsură ce coborau în josul picioarelor lungi şi bine proporţionate terminându-se deasupra gleznelor.

Când fuseseră mici, mama lor se delectase îmbrăcându-le cu haine identice. În ultimii ani, surorile se îmbrăcau rareori la fel, doar dacă nu se hotărau – ca astăzi – să facă senzaţie în mod deliberat.

Blugilor le asortaseră bluze de mătase cu mânecă scurtă, închise cu nasturi în faţă şi ajustate pe corp, fiecare fiind de altă culoare. Carlie purta roşu, culoarea ei preferată. Sharia purta violet-închis, iar Dee un turcoaz-închis ce-i accentua strălucirea ochilor. Bluzele contrastau puternic cu albul imaculat al pantalonilor şi ţinuta era completată de sandale albe, împletite.

Când se apropiară de Butch, ochii lui rămăseseră tot larg deschişi şi gura căscată de surpriză. Trecuse multă vreme de când gemenele Prescott nu mai încercaseră să uimească lumea cu înfăţişarea lor şi expresia lui demonstra că avuseseră succes.

— Cred că nu ne-am pierdut mâna, murmură Carlie.

— O să-i lăsăm laţi, o asigură Sharia. Şi dacă n-o să ne placă de ei, nici măcar nu ne vom deranja să le spunem cine este fiecare dintre noi.

Dee aprecie ideea, dar ştia că era puţin probabil să se întâmple aşa. Din câte văzuse, toţi cei ce trăiau şi munceau la Bradford Bluegrass erau simpatici şi prietenoşi. Şi cum Carlie şi Sharia nu aveau strop de snobism în ele, probabil că, în scurt timp, se vor distra de minune.

În ciuda sprijinului lor, ea nu se simţea prea

încrezătoare. Fusese de acord să vină ca să mai aibă ocazia să viziteze locurile, dar sperase că prezenţa surorilor ei avea s-o facă să se simtă mai puţin vulnerabilă. Acum, nu mai era atât de sigură că vechea metodă avea să funcţioneze.

— Domnişoara Prescott? făcu Butch o încercare după ce-şi recăpăta prezenţa de spirit şi se apropie de ele…

Ca răspuns la cuvintele lui, toate trei înclinară din cap, iar el se făcu roşu ca racul. Lui Dee i se făcu imediat milă şi încercă să-l facă să se simtă în largul lui.

— Ele sunt surorile mele, Butch, rosti ea identificându-se astfel. Ea e Sharia, continuă făcând semn în stânga, şi ea este Carlie.

Dee stătea, ca de obicei, între ele.

— Butch e dresor aici şi vrea să devină pilot, le explică apoi surorilor ei.

Amândouă fetele îi întinseră mâinile şi Butch le strânse stânjenit. Era sigur că fata cu bluză violet fusese în scaunul pilotului.

— Dar asta înseamnă că Sharia a pilotat avionul, spuse el.

— Toate suntem piloţi, îl lămuri Carlie. Avem însă specializări diferite şi avioane diferite.

— Mai precis, Carlie se ocupă de genul de transporturi pe care vreţi să le faceţi voi, îi spuse Sharia, dar nu are certificat de instructor. Dee se ocupă de instructaj, iar eu mă ocup de obicei de zborurile charter, dar toate putem pilota mai multe feluri de avioane.

La aceste cuvinte, tânărul rămase deopotrivă de uluit şi impresionat.

— Uau! fu singurul lucru pe care reuşi să-l rostească.

— Poţi să-i faci o inspecţie avionului Shariei, dacă vrei, spuse Dee ştiind cât de mult îi plăcuse să-i admire avionul ei. Se deosebeşte mult de Cessna.

Butch aruncă o privire plină de admiraţie spre aparat.

— Sunteţi sigură că nu vă deranjează?

Arăta de parcă îi fusese oferit un cadou deosebit şi entuziasmul lui le făcu pe e ele trei fete să zâmbească. Sharia şi Carlie înţeleseră de ce Dee îl simpatizase de la bun început.

— Sharia se poartă cu avionul de parcă ar fi copilul ei, îi spuse Carlie. Dar nu se supără dacă i-l admiră cineva.

— Voi fi foarte atent, promise Butch.

— Avem toată încrederea, zise Dee.

— Tu ne vei duce la petrecere? rosti Sharia amintindu-i cu tact că aşteptau să fie duse la conac.

Butch se înroşi din nou, bâlbâi o scuză fiindcă le făcuse să aştepte în plin soare şi le însoţi spre maşina pe care o conducea. Prevăzător, lăsase în funcţiune instalaţia de aer condiţionat ce răcorise interiorul luxos al automobilului.

— Asta e maşina şefului, le explică el. N-am vrut să transportăm oaspeţii cu camioneta, iar maşina lui Patti e prea mică. Prin urmare, o folosim pe asta. Are trei ani vechime însă e ca nouă, deoarece aproape tot timpul stă în garaj. În general, şeful se deplasează cu camioneta.

Dee se aşeză în faţă, lângă Butch. Interiorul maşinii era capitonat cu piele şi mirosul o învălui imediat ce se aşeză pe scaunul confortabil, tapisat cu pluş. N-ar fi vrut

să-i placă nimic dintre lucrurile ce-i aparţineau lui Logan însă îi venea greu să nu admire automobilul ăsta.

— Şeful tău are vreo prietenă mai specială? întrebă Carlie cu o curiozitate prost mascată. Cred că foloseşte maşina asta când merge, undeva, cu vreo femeie.

Butch aruncă o privire spre Dee şi gestul îi spuse acesteia că deja legătura ei cu Logan nu mai era un secret. Se întrebă ce le spusese celor din familie şi oamenilor lui. Probabil că detaliile legăturii lor dezastruoase dăduseră naştere la multe bârfe pe domeniile lui.

— Logan nu prea merge la întâlniri, răspunse Buctch în cele din urmă.

Nu mai dădu alte lămuriri şi tăcerea îi demonstra clar loialitatea faţă de patronul lui…

— Sunt mulţi invitaţi astăzi? întrebă Sharia. Am mai observat două aparate de zbor.

— Aproape o sută, replică Butch. Majoritatea sunt vecini sau prieteni ai familiei, dar au venit şi câţiva clienţi să-şi petreacă aici sfârşitul de săptămână. E momentul propice pentru a vedea mânjii fătaţi anul ăsta.

— Ne gândeam să cumpărăm şi noi nişte cai pentru plantaţia noastră din Virginia, menţionă Carlie.

Nu mai adăugă că ideea rămăsese în suspensie de la precedenta vizită a lui Dee însă comentariul avu darul să-l liniştească pe Butch care începu să le descrie câţiva dintre caii ce le-ar fi putut conveni. Scurtul drum până la conac fu parcurs fără alte discuţii legate de Logan, fapt care o bucură pe Dee.

Cu fiecare minut ce trecea, se simţea tot mai agitată. Palmele i se umeziseră şi inima i se făcuse cât un purice,

De când aterizaseră pe pământurile lui, pulsul nu-i mai revenise la normal şi, cu cât se apropiau de casă, cu atât se simţea mai rău.

Sperase că avea să-i fie mai uşor să dea ochii cu el, mai ales că era însoţită de Sharia şi Carlie, însă acum nu mai era atât de sigură. Lucrurile urmau să decurgă mai bine acum, decât la accidentală şi groaznica întâlnire dinainte; totuşi se simţea bolnavă de teamă…

Trebuia să lase în urmă suferinţa, mânia şi sentimentul de culpabilitate. Învăţase că nu era genul de persoană care să poată trăi cu asemenea bagaj emoţional însă se întreba dacă, a-l înfrunta pe Logan pe teritoriul lui, fusese o idee chiar atât de înţeleaptă. Dacă n-ar fi vrut să evite discuţiile cu părinţii ei, l-ar fi făcut să vină el la ea, în cazul că ţinea atât de mult să-i vorbească.

— Acum înţeleg ce-ai vrut să spui despre casa asta, comentă Sharia când străbătură drumul străjuit de copaci, ce conducea spre conac. E într-adevăr, minunată.

— Şi eu înţeleg perfect impresia pe care ţi-a făcut-o din primul moment, adăugă Carlie.

Ferma Bradford Bluegrass avea frumuseţea aceea tihnită pe care Dee o găsea de obicei nespus de liniştitoare. În alte împrejurări i-ar fi plăcut să-şi petreacă o vreme explorând proprietatea. Lăsând la o parte îndoielile legate de oportunitatea prezenţei ei aici, locul o atrăgea într-un mod ciudat de emoţionant şi se lăsă, un moment, cuprinsă de tristeţe pentru ceea ce nu avea să se întâmple vreodată.

Când maşina apăru pe alee, Logan se afla pe verandă, în dreptul uşii principale. I se telefonase că

sosiseră trei femei cu un avion mic şi înţelesese că Dee venise totuşi. Bucuria lui fusese temperată de groază. Îşi promise să aibă o comportare civilizată, deşi se simţea nerăbdător şi bântuit de impulsuri barbare.

O dorea cu disperare pe Dee. O voia alături de el, în ciuda îndoielilor şi temerilor lui secrete, cu care mai avea de luptat. Trebuia să găsească un mod de a-i recâştiga respectul şi n-avea cum să reuşească dacă ea refuza să rămână câteva săptămâni alături de el.

În ciuda faptului că avea o fotografie a gemenelor şi ştia ce mult seamănă între ele, se simţi deconcertat câteva clipe văzându-le ieşind din maşina lui. Când se apropiară, coborî treptele verandei presimţind că vor face front comun, ca mijloc de apărare împotriva lui.

Deşi Sharia îl mai întâlnise şi cu altă ocazie pe Logan, a-l vedea în mediul familiar lui era cu totul altceva. Nici Carlie nu era mai puţin impresionată şi Dee simţi reacţia instantanee a surorilor ei faţă de magnetismul lui masculin. Nicio femeie nu putea rămâne nepăsătoare în prezenţa lui.

Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât gemenele, având umerii aproape de două ori mai laţi că ai lor. Braţele musculoase erau presărate cu păr blond şi expuse vederii de cămaşa lui bleumarin, cu mâneci scurte. Privirea ochilor albaştri-cenuşii era pătrunzătoare, dar ţinută cu grijă în frâu, dându-i aspectul unui bărbat ce-şi reprima puterea şi energia incredibilă.

Privirea lui trecu rapid de la una la alta, oprindu-se apoi asupra lui Dee. Verdele bluzei îi accentua culoarea ochilor şi era lesne de identificat datorită sclipirilor lor de

animozitate. Cu toate acestea, la vederea ei, sângele prinse a-i clocoti în vene. Fu cuprins imediat de fierbinţeală însă îşi înăbuşi reacţia absolut naturală.

— Mă bucur că ai venit, rosti el cu un glas aspru ca şmirghelul şi totuşi incredibil de seducător.

— Invitaţia ta era mult prea tentantă pentru a fi refuzată, îl înfruntă ea cu Uşurinţă.

Buzele lui Logan se subţiară. Se îndoia că ameninţarea lui fusese singurul motiv al venirii ei, dar nu-i păsa. După ce-i studie atent trăsăturile încă un minut, privi spre însoţitoarele ei.

— Sharia, se prezentă ea întinzându-i mâna. Ne-am mai întâlnit, în treacăt, pe aeroportul Lexington.

La amintirea incidentului, buzele lui Logan se curbară într-un surâs îndrăzneţ. Îşi impusese să meargă la aeroport, în efortul de a se obişnui cu ideea de a se afla, din nou, în apropierea avioanelor. Când o întâlnise pe Sharia, o confundase cu Dee şi îi ceruse o sărutare. Aceasta îi acceptase – cererea fără a-l cataloga drept un desfrânat.

— Îmi aduc aminte, spuse el.

Ochii lui licăriră şi zâmbi cuceritor.

— Ţi s-a făcut milă de mine, adăugă apoi.

— Iartă-mă, dar nu-mi pari câtuşi de puţin patetic, îl tachină Sharia încercând să risipească tensiunea apăsătoare ce părea s-o fi paralizat-o pe Dee.

Cum sora ei nu făcu nicio încercare de a continua prezentările, vorbi mai departe:

— Ea e Carlie. Este mezina familiei…

Logan eliberă mâna Shariei şi i-o întinse lui Carlie.

Ochii ei nu erau atât de prietenoşi că ai Shariei şi înţelese că era pregătită să-l antipatizeze. Instinctul îi spunea că sora asta nu se prea omora după bărbaţi în general şi nici după el în particular.

— Carlie, o salută el.

Ochii lor se întâlniră într-o evaluare sinceră şi deschisă. Logan nu încercă s-o impresioneze flatând-o sau debitând nimicuri politicoase.

— Sunt cea mai mică, graţie câtorva minute prăpădite, îi explică ea reacţionând la prezenţa lui copleşitoare mai mult decât ar fi făcut-o faţă de nişte complimente bine plasate. Dar surorile mele nu mă lasă niciodată să le uit.

Dezgustul din vocea ei îl făcu pe Logan să-i adreseze un zâmbet scurt şi inima lui Dee îi făcu o tumbă în piept. Nu exista nici cea mai mică îndoială că tipul era un seducător. Nu era vorba de o seducţie pe faţă, îndelung practicată, ci mai degrabă un farmec masculin, înnăscut ce o flata pe orice femeie pe care el decisese s-o onoreze cu atenţiile lui.

Începu să se simtă invidioasă până când el reveni cu privirea asupra ei. În ochii lui, cu luciri argintii, sclipi ceva ce-i făcu inima să se zbată alarmată şi se atenţionă în gând să nu-şi lase garda jos.

Lui Logan îi displăcea că trebuia să-şi conducă noii oaspeţi ca să se alăture celor prezenţi la petrecere. Ar fi vrut să aibă timp să le cunoască pe surorile lui Dee şi să rămână singur cu ea. Dar mai ştia că trebuie să se Arate la înălţimea situaţiei, chiar dacă asta l-ar fi ucis.

Când le conduse pe gemene în casă, Jake şi Patti se

aflau în salon. Amândoi le priviră fix, sideraţi, dar reacţia lor nu fu nici neobişnuită, nici ofensivă.

— Fir-aş al dracului! rosti Jake.

Patti îşi reveni prima.

— Fii atent cum vorbeşti, Travis, îl mustră ea amuzată. O să le faci pe musafirele noastre să creadă că suntem o adunătură de oameni fără frica lui Dumnezeu.

— Vă rog să mă iertaţi, se scuză el, dar fără a avea deloc aerul că regretă. Care dintre voi este Dee?

Sharia şi Carlie o arătară cu degetul în acelaşi timp şi Dee îi aruncă un zâmbet fugar. La vizita ei anterioară, Jake fusese amabil cu ea. N-avea niciun motiv să fie nepoliticoasă sau să adopte o atitudine defensivă. La drept vorbind, avea impresia că erau vechi prieteni.

— Bună, Jake. Ai avut noroc în găsirea unui alt instructor? îl întrebă ea aducând vorba dinadins despre acel subiect delicat.

— Nu, replică el.

Logan îi ordonase să nu încerce s-o facă.

— Există vreo şansă să te răzgândeşti? adăugă Jake.

— Nu.

— Fir-ar al dracului de treabă! exclamă el cu năduf, atrăgându-şi o mustrare tăcută din partea lui Patti.

Logan îi întrerupse pentru a face prezentările şi apoi îi conduse pe toţi spre curtea din spatele casei, unde se servea deja cina sub forma unui picnic. Musafirele întârziate produră rumoare. Se dovediră necesare şi mai multe prezentări însă, în curând, agitaţia scăzu şi toţi îşi umplură farfuriile.

Sharia şi Carlie rămaseră în apropierea lui Dee care

le era recunoscătoare pentru sprijin. Logan continua să fie ocupat cu îndatoririle unei gazde însă ea îi simţea privirile urmărind-o peste tot. Deşi îşi umpluse farfuria cu diverse preparate ce miroseau delicios, nu era în stare să mănânce. Nervii îi erau încordaţi la maximum şi era bombardată cu o multitudine de reacţii venind dinspre oaspeţii prezenţi la petrecere.

Ca de obicei, ori de câte ori se afla în mijlocul unei mulţimi de oameni, se simţea aproape copleşită de avalanşa senzaţiilor. Acum percepea undele de curiozitate ale invitaţilor lui Logan: admiraţie făţişă, multe speculaţii, o oarecare invidie şi multă curiozitate, dar nu şi ostilitate reală. Totuşi, abundenţa vibraţiilor percepute o vlăguiră.

Îşi dădea seama că ea şi surorile ei erau de-a dreptul disecate de câteva persoane care se întrebau dacă părul lor era blond natural şi dacă porniseră la vânătoare de bărbaţi. Unii dintre aceştia, tineri sau mai în vârstă, însuraţi sau nu se întrebau dacă erau amatoare de aventuri ocazionale, dar asta n-o deranja.

Toate erau reacţii normale şi nu o alarmau. După o vreme, reuşi să se relaxeze întrucâtva, fiind în stare să ignore talmeş-balmeşul de senzaţii. Dincolo de aceste consideraţii, gemenele Prescott fuseseră primite cu ospitalitate şi curtoazie.

Următoarele ore trecură fără incidente şi doar atenţia continuă a lui Logan o mai deranja. Oriunde s-ar fi aflat şi orice ar fi făcut, recepţiona vibraţiile puternice ale prezenţei lui, iar ochii lui o urmăreau pretutindeni.

Chiar dacă pe moment se mulţumea să stea în aşteptare, Dee ştia că era ferm hotărât s-o abordeze în

legătură cu idila lor eşuată. Înţelesese acest lucru, îl acceptase, dar se şi temea. Nu ardea deloc de nerăbdare să-şi amintească suferinţa şi umilinţele însă era mai bine să dea glas tuturor nemulţumirilor ei şi să lase întreaga poveste să aparţină trecutului. Poate că astfel va reuşi să-şi continue viaţa în linişte.

— Când amurgul făcu loc înserării, oaspeţii îşi terminară festinul. Logan şi angajaţii săi mutară mesele şi eliberară o porţiune din patio pentru dans. Fură aprinse felinare japoneze şi o mică orchestră de trei persoane începu să-şi acordeze instrumentele. Atmosfera fu repede invadată de binecunoscute melodii de muzică western şi country.

Sharia şi Carlie prinseră imediat a bate ritmul însă Dee se panică la gândul că Logan o va invita la dans. Nu voia să se trezească în braţele lui, dar nici nu voia să facă o scenă, aşa că se hotărî să se strecoare în casă şi să caute toaleta doamnelor.

Când intră înăuntru, zgomotul muzicii şi al râsetelor se diminuă. Soarele pălea şi Dee fu recunoscătoare umbrei răcoroase din interiorul impresionantei clădiri. Descoperi, fericită, că baia era liberă şi că n-o observă nimeni când continuă să viziteze încăperile una după alta, acomodându-se cu senzaţia primitoare a căminului familiei Bradford.

Bucătăria era la fel de spaţioasă ca salonul. Mai exista şi o sufragerie formală, ce nu părea să aibă prea mare căutare. Bănui că următoarea încăpere în care pătrunse era tot o cameră de zi, fiind dotată cu un televizor cu ecran mare, plasat alături de o supradimensionată combină muzicală şi părând mult mai

des folosită.

Ultima cameră în care intră era opusă salonului, aflându-se în stânga holului principal de la intrare. De îndată ce-i păşi pragul, îşi dădu seama că fi aparţinea lui Logan, fiind o combinaţie între un birou şi o bibliotecă, ce păstra parfumul lui.

Lumina scăzuse mult însă reuşi să observe un birou masiv plin de hârtii. De-a lungul unui perete se înşirau mai multe corpuri de bibliotecă şi un şemineu imens ocupa mare parte dintr-un altul. Deşi înţelegerea faptului că se afla în biroul lui Logan îi crea o stare de nelinişte, Dee se simţi îmboldită să pătrundă şi mai mult în încăpere…

Lumina palidă a lunii se filtra prin perdelele lungi până la pământ din spatele biroului şi ea se apropie şi mai mult. În spatele perdelelor se găseau uşile unui glasvand, ce dădeau spre curtea laterală, şi o mică piscină. Dee deschise una dintre ele şi muzica ce venea din curtea din spate pătrunse înăuntru purtată de o briză răcoroasă împreună cu mirosul de caprifoi.

Inspiră încântată şi, pentru prima oară de când avionul lor atinsese solul proprietăţii Bradford, se simţi curios de destinsă. Nu avea de gând să analizeze brusca mulţumire ce o învăluise.

Acordurile dulci ale baladelor lente de dragoste succedându-se una după cealaltă îi liniştiră simţurile. Rămase privind stelele ce se aprindeau împrejurul lunii pe cerul de catifea şi oftă profund, din adâncul sufletului.

În ultima vreme, prezenţa mulţimilor o vlăguia mai mult decât atunci când fusese mai tânără. Percepţia ei extrasenzorială creştea cu fiecare an şi, uneori, solicitarea

la care o supunea devenea aproape sufocantă, în asemenea situaţii, singurul lucru pe care-l putea face era să caute alinarea solitudinii.

Familia o înţelegea şi îi acorda tot sprijinul. Din acest punct de vedere, se considera norocoasă însă uneori tânjea după cineva deosebit, căruia să-i poată împărtăşi problemele ei, suişurile şi coborâşurile vieţii, visurile şi speranţele ei. Într-un fel, invidia dragostea găsită de Sharia alături de Reed.

Voia acelaşi gen de angajare totală, dar Logan îi distrusese speranţa de a găsi un suflet înrudit, în care să poată avea încredere fără rezerve. Îi furase şi apoi îi zdrobise inima, iar acum nu trai avea încredere în existenţa unui „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” pentru ea.

În ultimele şase luni, trăise într-un adevărat vid sufletesc şi într-o stare de spirit extrem de încordată. Amintirile legate de Logan o obsedau împiedicând-o să uite trecutul sau să privească spre viitor.

Pe neaşteptate, Dee simţi un fior pe şira spinării ce-i însoţea gândurile îndreptate spre el. Părul fin de pe ceafă i se zbârli producându-i furnicături şi, în clipa aceea, ştiu că el se afla în apropiere. Se întoarse şi-i observă silueta profilată în cadrul uşii de pe peretele opus.

Logan nu rosti nicio formulă de salut. Închise uşa şi păşi încet spre birou, nescăpând-o din privire. Apoi, aprinse cu bruscheţe o veioză ce aranjă altfel umbrele din încăpere.

Dee se împotrivi panicii care ameninţa s-o copleşească. Părea că trecuse o veşnicie de la zilele

petrecute împreună. Pe durata legăturii lor scurte, dar pline de pasiune, nu rămăseseră niciodată singuri fără a dori să se atingă unul pe celălalt într-un fel sau în altul.

Logan era un bărbat viril şi senzual, cu un apetit de a gusta, a atinge şi a face dragoste aparent insaţiabil. Petrecuse ore întregi mângâindu-i părul şi fiecare centimetru al pielii şi iubind-o până când aproape înnebunise de plăcere. Li se păruse că nu reuşeau să se atingă destul, să fie suficient de aproape sau să satisfacă pe deplin dorinţa ce-i mâna dezlănţuită unui spre celălalt…

O fierbinţeală dureros de familiară prinse a-i alerga prin vene, îngreunându-i membrele şi făcându-i pulsul să-i bată cu putere în urechi. Nu putea nega că el încă mai avea o influenţă devastatoare asupra simţurilor ei însă era ferm hotărâtă să reziste la ceea ce ştia că nu era decât magnetism sexual.

Ideea unei conversaţii uşoare părea ridicolă, aşa că Dee nu încercă să spargă tăcerea grea ce părea să pulseze între ei. Simplul fapt de a se afla singură cu el reprezenta o presiune aproape insuportabilă asupra nervilor ei suprasolicitaţi.

Logan rememora şi el orele lungi de explorări senzuale, momentele de iubire dulce şi lentă sau de împerechere rapidă şi frenetică. Suferea continuu, la limita suportabilului din cauza unor nevoi neîmplinite mult prea multă vreme şi pe care nicio altă femeie nu le putea satisface.

Văzând-o pe Dee, se excitase instantaneu, dureros de mult. Faptul de a fi singur cu ea îl adusese la o stare de excitaţie paroxistică, deşi ştia că nu o interesau nevoile lui.

Îl ura. Nu era prea sigur cum avea să poată depăşi vechile greşeli însă ştia că trebuia să încerce. Nu mai putea s-o lase să dispară iar din viaţa lui. Nu credea că ar mai fi reuşit să supravieţuiască.

Singura speranţă de a salva legătura lor i-o dădea certitudinea că Dee ura cu tot atâta pasiune la fel cum iubea. Dacă încă îi mai putea declanşa emoţii atât de violente, atunci poate că mai avea o şansă de a-şi repara greşelile.

Secunde lungi şi tensionate se scurseră în deplină tăcere. Apoi, mai trecură câteva minute în care se priviră intens. Ochii albaştri-argintii îi fixau pe cei verzi, strălucitori, şi reciproc. Nici unii, nici ceilalţi nu păreau capabili să întrerupă contactul. Logan se apropie treptat, până când îl mai separau de Dee numai câţiva centimetri, iar ea se forţă să-l înfrunte fără nicio tresărire.

— Mi-ai lipsit, recunoscu el în cele din urmă, cu un glas abia auzit.

Morocănoasa mărturisire o atinse pe Dee ca o mângâiere tremurătoare. Dacă n-ar fi stat deja cu spatele strâns lipit de uşă, s-ar fi retras şi mai mult.

Îşi dori să-i poată spune că ea nu-i simţise lipsa deloc însă n-ar fi fost chiar adevărat. Îi lipsiseră apropierea dintre ei, legătura ce se stabilise aproape instantaneu între sufletele lor, precum şi actul incredibil al dragostei. Îi mai lipsiseră şi visurile sfărâmate de el şi se trezi tânjind după bucuria de a trăi, pe care i-o furase şi deplângând faptul că nu găsise o modalitate de a o recâştiga.

— Tu eşti cel care a pus capăt la tot ce-am avut, îi reaminti ea pe un ton măsurat.

— Am fost un prost.

Inima lui Dee se opri, apoi prinse a bate cu repeziciune. Nu fu prea încântată de reacţia violentă a corpului ei la afirmaţia lui murmurată. Nu voia să-l creadă; nu îndrăznea să-l creadă. În ceea ce-l privea, nu se mai putea încrede nici măcar în propriul instinct. Din câte ştia, ar fi putut încerca s-o prostească pentru a o seduce din nou. Refuza să fie o jucărie pe care el o accepta sau o respingea, dintr-un impuls de moment.

— Ai fost un prost, se arătă, ea de acord după alte câteva secunde de tăcere încordată.

Dee n-avea de gând să-i facă situaţia mai uşoară. Ochii lui Logan începură să rătăcească pe trăsăturile chipului ei încântător. Expresia acestuia era încordată, radiind o mânie abia reţinută. Îşi dădea seama că ea avea tot dreptul să pretindă scuze şi o explicaţie, dar cuvintele se dovedeau încă greu de rostit. Nu ştiuse niciodată să ceară iertare.

— Mă poţi ierta?

— Niciodată.

Replica venise repede, la fel de ascuţită ca un pumnal implântat în inima lui. Îşi uită mândria – şi se strădui să înţeleagă de ce era încă atât de supărată şi neiertătoare. Nu o agresase fizic niciodată şi îi părea rău că-i rănise sentimentele cu pretenţia lui crudă de a alege între cariera ei şi căsătorie. Era mai mult decât dispus să se împace cu ea, dacă i-ar fi dată fie şi numai o jumătate de şansă.

— Cum de poţi fi atât de promptă în a nega tot ce este între noi? o întrebă el frustrat la culme. Poţi să-mi

spui că mă urăşti până o să îngheţe iadul, dar atracţia dintre noi este încă atât de puternică, încât mă face să tremur.

Dee ar fi vrut să-şi astupe urechile cu palmele ca să nu mai audă declaraţia aceea atât de elocventă însă nu dorea ca el să-şi dea seama ce vulnerabilă era. Când îşi regăsi glasul, acesta era ascuţit şi tăios:

— Asta-i problema ta, nu a mea.

Ochii lui Logan se aprinseră de furie şi apoi de hotărâre. Se apropie cu o jumătate de pas şi îşi alunecă mâna în interiorul gulerului bluzei ei, atingându-i curba dulce a gâtului.

— E, numai problema mea, Dee? o zeflemisi el. De asta ţi-e pulsul atât de rapid? Ştiu bine că nu ţi-e frică de mine. Poţi să-ţi stochezi supărarea la nesfârşit, dar nu poţi nega că mă doreşti tot atât de mult, cât te doresc şi eu. Cel puţin asta nu s-a schimbat.

Dee îşi impuse să rămână rece şi indiferentă la atingerea lui, chiar dacă pe dinăuntru tremura ca o gelatină. Mâna lui caldă, bătătorită, şi degetele-i mângâietoare aprindeau din nou tăciunii ce ardeau mocnit în ea, dar atacul năvalnic al dorinţei asupra ei n-o bucura câtuşi de puţin.

— Nu pot nega procesele chimice din corp, şopti ea aproape fără să-şi mişte buzele. Dar îţi garantez că inima şi sufletul meu nu sunt la fel de iertătoare.

Corpul lui Logan se încordă de supărare. Muşchii braţelor se reliefară periculos şi totuşi, când îi înclină faţa spre el cu un deget, atingerea îi fu nespus de blândă. Privirea lui fierbinte părea că o arde, iar vocea îi era joasă

şi aspră:

— Atunci presupun că va trebui să mă mulţumesc cu corpul tău, şopti el şi gura lui se coborî asupra gurii ei, capturându-i răsuflarea şi sunetul slab, de surpriză.

Capitolul 5

Dee fu atât de uluită de atingerea buzelor lui sălbatice şi fierbinţi, încât, pe moment, împietri. În gât i se ridică un protest plin de mânie. Îşi propti mâinile pe pieptul lui, ca să-l împingă, însă Logan nu era un bărbat pe care să-l poţi clinti cu uşurinţă. Muşchii încordaţi de sub palmele ei se flexară, dar nu cedară. Apoi, el se apropie şi mai mult, prinzându-i mâinile între ei.

Trupul lui radia o căldură infernală ce ameninţa s-o mistuie cu totul. Dee se cutremură şi îşi înfipse unghiile în bumbacul moale al cămăşii lui. Încercă să-şi mişte capul, dar Logan o prinse cu o mână de ceafă, ţinând-o nemişcată într-o strânsoare blândă dar fermă. Cu celălalt braţ, o cuprinse de talie şi o lipi cu atâta putere de el, încât Dee îi simţi toate contururile dure ale trupului bine clădit.

Senzaţia covârşitoare a acelui contact total îi smulse un icnet de uimire şi limba lui Logan profită invadându-i gura într-o incursiune profundă şi cercetătoare, ce-i răpi şi ultimul fir de aer. Pieptul lui Dee se înălţă în semn de protest însă ea se afunda deja în nisipul mişcător al emoţiilor.

Uitase ce robust, dur şi fierbinte era. Se strădui să ignore ce incredibil se simţea stând lipită de trupul lui masiv. Încercă să nu-şi amintească gustul delicios al pielii lui, cât de lacomă îi era gura şi cum era redusă la o masă tremurătoare de dorinţă de limba lui fierbinte şi iscoditoare.

Dee era atât de încordată, încât se temu că se va sfărâma în mii şi mii de bucăţele. Stătu fără să reacţioneze

însă, treptat, încetă să i se mai împotrivească. Trecuse atât de mult timp şi foamea lui inconfundabilă reprezenta o ameninţare perfidă la adresa autocontrolului el. Inima lui îi bătea tumultuos sub palme, muşchii i se răsuciră din cauza tensiunii, iar erecţia căpătase duritatea oţelului.

Deşi o ţinea cu fermitate, felul în care o făcea părea să demonstreze că era nespus de preţioasă pentru el. Gura lui se arăta când insistentă, când ademenitoare aidoma limbii calde, umede şi neobosite, şi Dee îşi dădea seama că se topeşte puţin câte puţin.

Logan îşi auzea pulsul bătându-i asurzitor în urechi. Tot corpul i se încordase, iar carnea de pe el ardea sub tortura agonizantă a dorinţei. Lunile de celibat, precum şi visele erotice chinuitoare ce-i amplificaseră nevoia de a o avea pe această femeie îl aduseseră până în pragul nebuniei. Gustând-o şi simţind-o strivită de el, se excitase depăşind limitele raţiunii. O dorea cu disperare însă, în acelaşi timp, voia ca şi ea să-l dorească la fel de mult.

Logan sesiză clipa când ea încetă să i se mai opună. Era conştient că nu se temea de el şi căută să-şi mărească avantajul murmurându-şi dorinţă cu buzele lipite de ale ei în vreme ce inspira anevoios.

— Sărută-mă, Dee. Ia-mă în braţe şi strânge-mă.

Foamea sexuală violentă îi împrumutase vocii lui un tremur accentuat, făcând-o pe Dee să se înfioare în îmbrăţişarea pustiitoare. Nu-i mai putea rezista însă pornise o luptă îndârjită împotriva ei însăşi. El îi oferea raiul şi iadul deopotrivă. Ar fi însemnat să dea dovadă de o prostie fără margini să le accepte. Logan o cuprinse cu ambele braţe zdrobind-o la pieptul lui.

Dee îşi azvârli capul pe spate şi buzele bărbatului poposiră pe gâtul ei, în locul în care pulsul i se zbătea inegal. Îi scăpă un geamăt uşor şi când el îl auzi, sângele începu să-i fiarbă năvălindu-i în vintre ca un şuvoi de lavă topită.

Îşi împinse şoldurile în faţă înfigându-se în adăpostul tainic al trupului voluptuos. Gura i se încleştă pe a ei mişcându-se insistentă şi imperioasă într-un efort frenetic, având ca scop să-i înfrângă rezistenţa.

Capul lui Dee se legăna şi tot corpul îi zvâcnea stârnit de o dorinţă pe care n-o mai putea nega.

Patima lui dezlănţuită îi nimici tot ce-i mai rămăsese din împotrivire, făcând-o să devină maleabilă în capcana braţelor lui. Când limba lui Logan îi invada gura, limba ei îi ieşi înfrigurată în întâmpinare.

În Pieptul lui vibră un mârâit surd şi o sărută de parcă ar fi fost cea mai bună şi unică raţiune de a trăi. Îşi strecură mâinile între ei şi-i apucă braţele petrecându-şi-le după gât şi cuprinzând-o şi mai strâns dacă aşa ceva mai era cu putinţă.

Când îi simţi sfârcurile întărindu-se şi împungându-l, îşi pierdu complet controlul. O prinse de şolduri şi o ridică, frecându-şi erecţia ce pulsa de pântecele ei moale. Sărutările lui deveniră şi mai febrile, iar foamea, insaţiabilă.

O presă de perete eliberându-şi mâinile, ca să-i exploreze curbele ispititoare ale şoldurilor şi sânilor. În clipa în care palmele lui îi acoperiră mugurii obraznici ai sfârcurilor, gemetele lor gâtuite, de plăcere, izbucniră la unison.

— Atât de dulce, murmură Logan cu un glas răguşit şi îngroşat de patimă.

Cu gura începu să imite actul dragostei. Sărutările deveniră mai lungi şi mai adânci, limba lui posedându-i gura cu mişcări ritmice şi seducătoare, în timp ce mâinile lui o ardeau.

Trebuia s-o aibă, să fie din nou o parte din ea, să se afunde în căldura şi moliciunea ei. Ştia cât de strâns putea ea să-l cuprindă şi ce bine se potriveau amândoi. Ştia că Dee îi putea satisface nevoi ce depăşeau simpla poftă carnală. Erau făcuţi unul pentru altul, iar el era pe cale să-şi piardă minţile.

Logan îşi coborî mâinile pe şoldurile ei, încleştându-şi degetele pe rotunjimile ademenitoare. Îi strecură apoi un genunchi între picioare, ridicând-o încet până când tălpile ei părăsiră podeaua şi rămase călare pe coapsa lui. Braţele lui Dee i se animară cu putere de gât; sfârcurile îi înţepau pieptul şi lumea prinse a-i dansa prin faţa ochilor la auzul micului ei strigăt de excitare.

O voia. Aici. Acum. În picioare, stând pe birou sau pe podea. Oriunde. Oricum. O voia cu o disperare ce ameninţa să-l facă să-şi piardă controlul şi care-l sperie peste măsură.

Buzele lui i le părăsiră pe ale ei doar atât cât să tragă o gură de aer ce-i pârjoli plămânii. Deschise ochii şi o privi. Pleoapele ei erau coborâte şi genele lungi i se odihneau pe obrajii invadaţi de roşeaţă. Lumina lunii îi scălda trăsăturile încântătoare şi văzu că era la fel de excitată ca şi el.

Din gâtul lui izbucni un geamăt şi îi presără faţa cu

sărutări, murmurând cuvinte mângâietoare incoerente şi dulci cuvinte de dor. Mâna lui îi găsi cordonul blugilor, desfăcându-i nasturele cu îndemânare şi trăgând apoi de fermoar.

Senzaţia palmelor lui pe pielea pântecului o scoase brusc pe Dee din ceaţa senzuală în care se cufundase. Fu străbătută de un fior incontrolabil şi, regăsindu-şi raţiunea, se luptă să reziste tentaţiei întruchipate de el.

— Nu!

Strigătul răguşit de refuz nu răsună chiar atât de ferm pe cât intenţionase şi sunetul slab şi patetic se pierdu în gura bărbatului, ce i-o acapară din nou pe a ei.

Dee îşi smulse braţele de după gâtul lui Logan şi îşi propti palmele pe umerii lui, căutând să mărească spaţiul dintre ei. În acelaşi timp, îşi eliberă gura şi se zbătu să scape de coapsa musculoasă ce-o pironise între perete. Şi corpul lui dur;

Al doilea strigăt fu mai puternic şi mai hotărât.

Mâinile lui îi încercuiră talia, în timp ce ea se străduia în continuare să se depărteze de el.

— Doar cu vorbeşti serios, protestă Logan pe un ton aspru.

Dee se chinuia să-şi recapete răsuflarea şi stăpânirea de sine. Deşi nu-l privi în ochi, îi simţi privirea şocată arzând-o pe faţă.

— Vorbesc serios, îl asigură ea.

— Sunt tot numai o flacără, mârâi el răguşit.

Nu era nevoie să-i spună asta. Se înfierbântaseră amândoi dincolo de raţiune şi tocmai acest lucru o făcuse să intre în panică.

— Tu ai început, îl acuză ea reuşind să-şi schimbe poziţia şi întrerupând astfel contactul intim dintre ei.

— Iar tu mi-ai fost alături tot timpul, îi aminti el cu un aer feroce.

— Nu!

Continuând să-i înconjoare mijlocul cu o mână, o folosi pe cealaltă pentru a-i ridica faţa spre el, forţând-o astfel să-l privească în ochi.

— Nu te preface că nu mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu!

Căutătura cruntă a ochilor lui o înspăimântă, dar Dee nici nu clipi, nici nu-şi feri privirea.

— Chiar dacă trupul meu tânjeşte după al tău, eu nu te vreau, declară ea făţiş.

Poate că Logan i-ar fi ignorat protestele dacă în privirea ei nu s-ar fi citit un dezgust evident. Strânse din dinţi şi încercă să-şi înfrâneze dorinţa. Toţi muşchii îi erau tensionaţi la maximum şi, din cauza patimii, îşi simţea corpul ca pe o rană.

— De ce? se chinui el să întrebe inspirând cu dificultate.

Dee profită de zăpăceala lui, ca să i se desprindă din îmbrăţişare, dar continua să fie prinsă între el şi uşă.

— Cum poţi să mai întrebi de ce? îl înfruntă mânioasă, după care se concentră să-şi netezească bluza şi să-şi încheie blugii cu degete tremurânde.

Logan îi prinse capul între palmele lui şi o forţă să-i acorde toată atenţia. Se îndepărtă uşor de ea, dar asta numai pentru a se proteja de prezenţa ei ademenitoare.

— Întreb fiindcă nu înţeleg de ce naiba ne refuzi

amândurora un lucru după care tânjim nespus de mult.

— Pentru că ar fi o greşeală! i-o tăie ea. Pentru că nu te plac. Pentru că ai o sută de oaspeţi afară. Pentru că totuşi cineva trebuie să se gândească la consecinţele unui act sexual iresponsabil, neprotejat!

Mânia îl invadă brusc pe Logan, înlocuind, în parte, tensiunea sexuală. Insistenţa şi pasiunea cu care declarase că nu-l plăcea îl loviseră drept în inimă. Insinuarea că ar fi iresponsabil îi rănise mândria.

— Te pot proteja, mârâi el. Întotdeauna am vrut să te protejez.

— Uneori, îl contrazise ea schimbându-şi poziţia astfel ca nicio parte a corpurilor lor să nu se atingă.

— De cele mai multe ori, ripostă el.

— Dar nu tot timpul, îl acuză ea înverşunată. Nu sută la sută. Şi nu ţi-a prea păsat de dăţile în care nu ai făcut-o!

— Pentru că te iubeam!

— Ei bine, ai un fel nemaipomenit de a o demonstra, izbucni ea aruncând flăcări din priviri. Făceai totul numai după bunul tău plac şi la naiba cu consecinţele.

Consecinţe? Singura Consecinţă a unui act sexual neprotejat ar fi fost o sarcină neplanificată. Logan încremeni în vreme ce toate piesele jocului căzură la locul lor. Începuse să înţeleagă motivul pentru care îl ura cu atâta îndârjire, motivul pentru care îl respingea, deşi îl, dorea, motivul care o determinase să intre în panică la gândul de a face dragoste.

— Eşti însărcinată? şopti el răguşit, clătinându-şi capul de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

Ochii lui îi cercetară trupul, oprindu-se în cele din

urmă asupra chipului ei.

— Nu, nu poţi fi. S-ar observa chiar dacă ai fi la prima sarcină.

Pe neaşteptate, lui Dee îi dispăru culoarea din obraji. Expresia îi deveni prudentă, iar privirea distrată. Pricepu că ea nu voise să-i dezvăluie atât de multe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el prinzând-o de braţ şi împiedicând-o s-o ia la fugă spre uşă. Ai rămas însărcinată? De ce n-ai luat legătura cu mine?

Expresia ei se schimbă ducându-l cu gândul la răzvrătire şi sentimentul lui de frustrare se accentuă. Când îi dăduse de urmă, după despărţirea lor, Dee îi spusese că în viaţa ei se ivise un alt bărbat. Rămăsese oare însărcinată şi nu fusese sigură al cui era copilul? Ideea îl scoase din sărite şi o scutură cu putere.

— Ai mai avut şi alţi iubiţi? o întrebă el încordat.

Buimăcită, Dee îi răspunse cu sinceritate, apoi imediat îşi dori să n-o fi făcut

— Aşadar, consecinţa a fost o sarcină. Mi-ai purtat copilul şi nu mi-ai spus şi mie? se răsti Logan ofensat.

Ochii lui Dee se umplură de lacrimi şi se făcu albă ca varul. Genunchii îi cedară şi s-ar fi prăbuşit la podea dacă n-ar fi fost el s-o susţină.

— Dee! şopti el cu glasul tremurând de teamă şi furie. Ce-ai făcut?

— Nu!

Pentru o clipă, golul şi suferinţa din privirea ei deveniră atât de intense, încât îl îndurerară. Dee îşi clătină capul dintr-o parte în alta negând, însă Logan nu ştia dacă îi era ruşine, frică sau era prea supărată ca să-i poată

spune.

— Ai ucis copilaşul nostru? reuşi el să articuleze cu o voce strangulată.

Din gâtul ei izbucni un suspin sfâşietor. Oare îşi omorâse copilaşul? Oare ar fi putut face ceva să-l salveze? Oare ar fi trăit dacă ea ar fi muncit mai puţin şi s-ar fi odihnit mai mult? Dacă şi-ar fi luat vitaminele şi ar fi mâncat mai bine? Dacă n-ar fi fost atât de distrusă sufleteşte? Medicii îi spuseseră că avortul nu survenise din vina ei însă asigurările lor nu-i uşuraseră cu nimic vinovăţia.

— Dee! ţipă Logan înteţindu-şi strânsoarea mâinilor pe braţele ei şi zgâlţâind-o violent ca s-o scoată din starea de amorţeală.

Cu glasul încordat din pricina mâniei abia. Reţinute, o întrebă insistent:

— Ai făcut o întrerupere de sarcină?

Dee îşi înăbuşi un suspin. Clipi să-şi alunge lacrimile şi se holbă la el neîncrezătoare, ieşind din transa dureroasă a aducerilor aminte. Credea într-adevăr că-şi omorâse copilul cu bună ştiinţă? Chiar n-o cunoştea câtuşi de puţin? Ce dovadă mai bună i-ar fi putut da că jurămintele lui de dragoste eternă nu fuseseră nimic altceva decât nişte minciuni?

O nedorită sclipire a intuiţiei o ajută să-şi dea seama că îşi dorise mereu să-şi uşureze sufletul vorbind despre copilul ei. Dorise cu disperare să-şi jelească fiul împreună cu tatăl acestuia, dar nu-i trecuse nicio clipă prin minte că el o va acuza de uciderea lui.

Logan observă că privirea ei se înăsprise şi ochii îi

aruncau scântei furioase. Cum ea nu-i răspunse nimic, îi luă tăcerea drept o recunoaştere a vinovăţiei şi îi interpretă refuzul de a-i nega acuzaţiile, drept admiterea plină de sfidare a faptului că avortase copilul lor, ştiind că acum el nu mai avea ce face.

— Să fii blestemată, rosti el cu un glas aspru şi răguşit. Fii blestemată să înduri chinurile iadului!

O durere şi o furie devastatoare îi răscoleau sufletul. Sângele începu să-i fiarbă şi şuvoaiele lui incandescente îşi croiră drum în corpul lui aprinzându-i privirea şi explodându-i în creier. Din cauza efortului de a-şi stăpâni pornirile violente, tremura din cap până-n picioare. Îşi înfipse degetele în braţele lui Dee şi îi fu necesară toată voinţa pentru a-şi slăbi strânsoarea ca s-o împingă cât mai departe de el.

Dee îl privi cum îşi grebla părul cu degetele ambelor mâini, timp în care se întorsese în mod deliberat cu spatele la ea şi se depărtase cu câţi va paşi. Ştia că era distrus şi se chinuia să-şi recapete stăpânirea de sine. Se luptase şi ea cu aceiaşi demoni – dar singură.

Impulsul pe care-l avu de a-i alina supărarea muri instantaneu. Unde fusese şi când avusese ea nevoie de consolare? Aflase că e însărcinată după ce o respinsese cu brutalitate. Fusese atât de rănită sufleteşte şi atât de umilită, că refuzase să-i vadă şi îl făcuse să creadă că exista un alt bărbat în viaţa ei. Atunci descoperise că rămăsese însărcinată.

Se chinuise săptămâni de-a rândul încercând să se hotărască dacă să ia legătura cu el sau nu. Se simţise foarte rău, speriată şi nespus de singură, fiindu-i mult prea

ruşine ca să-şi mărturisească secretul familiei ei. Se simţise folosită. După aceea, pierduse sarcina şi nimeni şi nimic n-o mai putuse consola. Logan n-avea nevoie să-i dorească chinurile iadului – luni întregi viaţa ei fusese un iad. Când venise în Kentucky şi dăduse peste el, tocmai începuse să iasă cu încetul din starea aceea depresivă.

Faptul că nu avortase în mod deliberat l-ar fi putut consola. Dee se gândi c-ar trebui să încerce să-l lămurească, dar nu mai găsi nici curajul, nici puterea de a o face. Se îndoia că, în starea lui actuală de spirit, ar fi crezut-o. Şi, lăsând la o parte ceea ce credea el, nimic n-avea să-i mai aducă înapoi copilul.

Multă vreme, în cameră nu se mai auziră decât respiraţiile lor şuierătoare. Aveau să mai treacă minute în şir înainte ca amândoi să-şi recapete controlul, dar şi măi multă vreme înainte ca vreunui din ei să poată ierta.

De îndată ce Logan reuşi să-şi înfrâneze mânia ce ameninţase să-l mistuie de viu, fu copleşit de o cruntă vinovăţie. Dacă şi-ar fi înghiţit mândria şi i-ar fi spus lui Dee adevărul de la bun început, nu s-ar fi despărţit supăraţi, iar ea n-ar fi rămas singură fiind însărcinată.

Nu putea da vina decât pe el pentru sarcina aceea neprevăzută. Ea fusese inocentă şi, în mod evident, neprotejată, în vreme ce pasiunea lui scăpase de sub control. Îi promisese s-o protejeze însă fusese neglijent, iar ea se văzuse nevoită să suporte consecinţele. Dar admiterea adevărului nu-i micşoră nici durerea, nici supărarea faţă de decizia ei de a avorta copilul.

— Când? întrebă el calmându-se suficient ca să vorbească.

Dee se lăsase să cadă pe scaunul din spatele biroului. Auzindu-l vorbind, se întoarse spre el fără a înregistra cu adevărat întrebarea în încâlceala de gânduri din mintea ei.

— Când ce?

— Când s-ar fi născut copilul? Când a murit?

Îi răspunse fără să se gândească:

— El s-ar fi născut în octombrie. A murit pe 30 martie.

— El? întrebă Logan.

Tonul lui, periculos de scăzut, o alertă atenţionând-o că greşise dând detalii. Îşi strânse buzele promiţându-şi să nu-i mai spună nimic despre copilaşul pe care el credea că-l omorâse.

— Ai ştiut că era băiat? insistă Logan. Ţi-ai făcut teste sau ţi-au spus lucrul ăsta cei de la clinica în care ai avortat?

Dee îl fulgeră cu privirea într-o tăcere de gheaţă. Puterile îi reveneau şi se ridică de pe scaun. Nu era obligată să-i mai suporte insultele. Nu-şi mai dorea decât să se îndepărteze cât mai mult. Cu putinţă de Logan Bradford şi de casa lui.

— Probabil că Sharia şi Carlie se întreabă îngrijorate unde mă aflu, spuse ea reuşind să adopte un ton calm şi să ignore privirea glacială a ochilor lui.

Deja o căutau. Imediat ce tumultul emoţiilor ei se mai linişti cât de cât, începu să perceapă neliniştea surorilor ei. În curând, vor începe să colinde prin toată casa şi nu voia s-o găsească cu Logan.

— Gărzilor tale de corp nu le place să te piardă prea

mult timp din vedere, nu-i aşa?

— Nu, nu le place.

— Ştiu despre copil? întrebă el.

Întrebarea fusese pusă cu scopul de a-i mai stoarce câteva informaţii, în schimb, provocă o surprinzătoare scânteie de alarmă în privirea lui Dee.

— Nu ştiu, nu-i aşa? o somă el. Ţi-a fost prea ruşine să le spui celor din familie, de vreme ce nu le spuseseşi nimic despre mine, ghici el cu precizie.

Dee strânse din dinţi, brusc înfuriată: Era o proastă. Nu se pricepea să-şi ascundă trăirile sufleteşti, iar el o descifra cu o deosebită acurateţe.

Îi dăduse în mod necugetat o armă pe care s-o folosească împotriva ei şi detesta modul în care sclipirile ochilor lui îi declarau că era conştient de acest fapt. Familia era pentru ea mai importantă decât orice altceva pe lume. Ar fi zdrobiţi aflând că ea nu avusese încredere în ei, dar nu voia să le provoace suferinţă cu propriile ei greşeli…

Sunetul vocii Shariei pătrunse în încăpere venind din direcţia bucătăriei şi Dee înlemni. Voia să-l facă pe Logan să jure că nu-i va divulga secretul, dar n-avea niciun mijloc prin care să-i obţină tăcerea.

— Ce eşti dispusă să oferi, ca să-mi ţin gura? o încolţi el ştiind cu precizie ce gândea ea şi hotărându-se să profite de acest lucru.

Dee se înfurie.

— N-o să fac un târg cu tine vânzându-mi trupul, în caz că la asta ţi-e gândul, rosti ea pe un ton sec. Nu vreau să-mi supăr familia, dar n-am de gând să mă prostituez, ca

să-ţi cumpăr tăcerea.

Gura lui Logan se strânse într-un rictus de neplăcere. Când o privi, ochii lui aveau duritatea unor bucăţi de cremene.

— Nu trebui să-ţi faci griji pe tema asta, zise el în bătaie de joc. Mi-am pierdut brusc tot interesul faţă de corpul tău drăgălaş.

Insinuarea lui zeflemitoare că n-o mai găsea dezirabilă o duru însă Dee încercă să nu-l lase să observe acest lucru…

— Ţinând cont că asta ai vrut de la bun început, îl acuză ea, bănuiesc că n-are rost să mai discutăm despre încercarea ta de şantaj.

Îşi dădu seama că acuzaţia îşi atinsese ţinta după felul în care i se îngustaseră ochii.

În ciuda faptului că Logan se simţea jignit de faptele ei, nu era încă dispus s-o lase să iasă din viaţa lui. Avea nevoie de timp.

— Încă îmi mai trebuie un instructor de zbor.

— Poţi să uiţi şi alternativă asta. N-am să mă condamn cu niciun chip să petrec ore întregi într-o încăpere alături de tine.

— Asta îmi convine de minune, ripostă el. Mi-am pierdut cheful de lecţii. Dar am investit o groază de bani în proiectul ăsta şi am doi oameni ce trebuie instruiţi. Dacă eşti de acord să cooperezi, nu le voi dezvălui secretul surorilor tale.

Dee auzi vocile lui Carlie şi Sharia apropiindu-se.

Traversase încăperea şi pusese mâna pe mânerul uşii când mâna lui Logan se aşează peste a ei. Nu-l privi

însă îi simţi fierbinţeala trupului şi căldura respiraţiei când el îi şopti la ureche:

— Cum rămâne atunci, Dee? Să le invit la o discuţie interesantă sau o să vii să lucrezi pentru mine?

Amândouă alternativele îi păreau de neconceput. Logan ştia acest lucru şi se amuza şicanând-o. Dee nu era sigură dacă el avea de gând să-şi ducă ameninţarea până la capăt, dar nu putea să-şi asume riscul.

— O să-ţi telefonez ca să-ţi dau de ştire, încercă ea să ocolească răspunsul.

Râsul lui scăzut şi răutăcios fu complet lipsit de veselie.

— N-aş prea crede. Vreau să-mi promiţi aici şi acum, altfel îţi voi transforma viaţa într-un iad.

— Ce te face să crezi că n-ai reuşit asta până acum? izbucni ea întorcându-şi ochii spre el şi privindu-l cu aversiune.

Vreme de câteva secunde pline de încordare se înfruntaseră pe tăcute. Paşii fetelor se apropiară de uşă venind dinspre hol.

— Cum rămâne atunci? insistă el aruncându-i o privire rece şi provocatoare.

Dee ştia că Sharia îi percepea deja emoţiile contradictorii. Mânia şi frustrarea o îmboldeau să se împotrivească însă, în final, preocuparea pentru familia ei avu câştig de cauză.

— Foarte bine. Ai cuvântul meu. O să-i instruiesc pe Jake şi pe Butch, dar vreau să-mi promiţi la rândul tău că ai să te ţii la distanţă de mine.

Rânjetul lui Logan nu fu prea plăcut.

— Eu locuiesc aici, dacă ai uitat cumva. Tu vei fi un oaspete la mine în casă şi eu sunt cel care şantajează. Nu sunt obligat să-ţi promit nimic.

Enervată, Dee îi dădu mâna la o parte şi răsuci mânerul. Deschise uşa cu o smucitură şi dădu nas în nas cu surorile ei.

Sharia şi Carlie văzură şi percepură starea de tulburare în care se găsea Dee. Privirile li se îngustară şi.

Se încordară gata s-o apere dacă se dovedea necesar.

— Începusem să ne îngrijorăm, spuse Sharia.

— Îmi pare rău, trebuia să fi rămas lângă voi.

Dee încercă să le zâmbească liniştitor, dar nu reuşi să fie prea convingătoare.

— Te simţi bine? o întrebă Carlie.

Lumina din hol era foarte scăzută însă tot fusese în stare să observe ce ciufulită şi supărată arăta Dee.

— Mă simt perfect, dar sunt gata să plec acasă. Dacă vreţi să mai rămâneţi puţin, vă aştept în avion.

— Noi suntem dispuse să plecăm dacă şi tu eşti, replică Sharia.

Logan nu încercă să le reţină. Abia aştepta să pună câteva sute de kilometri între el şi Dee până ce avea să se liniştească şi să se obişnuiască cu cele aflate în seara asta.

— O să-l pun pe Butch să aducă maşina la uşa din faţă, zise el trecând pe lângă cele trei fete şi îndreptându-se spre partea din spate a casei.

— Phii! exclamă Carlie când el dispăru din vedere şi nici nu le mai putea auzi. Eram cât pe aci să mă reped la el, dar cred că e şi mai supărat decât tine.

Dee nu-i comentă afirmaţia. Nu credea că putea cineva să fie mai supărat decât era ea pe moment. Îi venea să tune, să fulgere şi să blesteme ziua în care-l întâlnise pe Logan Bradford. Cum nu voia să le dea explicaţii surorilor ei, se văzu nevoită să-şi ascundă furia.

— Sper că Logan ne va scuza faţă de ceilalţi oaspeţi, zise Sharia în timp ce se îndreptau spre uşă. Cu excepţia salutului de rămas-bun cam nepoliticos al gazdei noastre, ceilalţi au fost foarte simpatici şi plăcuţi.

— O să le trimitem un bilet de mulţumiri, se pronunţă Carlie când ieşiră pe verandă să aştepte maşina.

Se distrase foarte bine însă voia s-o ducă pe Dee cât mai departe de locul ăla.

— O să-l rog pe Butch. Să le transmită mulţumirile noastre lui Jake şi lui Patti, decise Sharia văzând maşina ce trăgea la scară, condusă de bărbatul în cauză…

Târziu, în noaptea aceea, Logan păşea în sus şi în jos în dormitorul său, ca un tigru în cuşcă. Sentimentele contradictorii tot nu-i dădeau pace şi întreg corpul îi era încordat ca un arc. Dar şi mai rău era că încă o mai dorea pe Dee.

Insuportabila suferinţă parcă se accentuase în loc să scadă. O avusese în braţe, îi mângâiase corpul molatic şi voluptuos, şi o simţise arzând de dorinţă pentru el. Senzaţiile trăite în clipele acelea erau mult prea proaspete. Nicio altă femeie nu reuşise să-l pună pe jăratec ca ea. Amintirea ei îl ţinea încă într-o stare de excitare maximă, de-a dreptul chinuitoare.

Câteva ore încercase să-şi înece amarul în alcool, dar când fusese pe punctul de a plânge în paharul cu bere, se

trezise rapid. De asemenea, fusese tentat să-şi potolească frustrarea sexuală cu orice femeie disponibilă şi dispusă. Existaseră câteva la petrecere însă niciuna nu merita să fie tratată atât de rău. Nu era vina lor că Dee îl lăsase cu dorinţele neîmplinite.

Îi promisese că se va întoarce. Îl minţise oare? îşi va ţine o promisiune smulsă prin constrângere? Dacă n-o va face, va merge până în Virginia şi va face un scandal de pomină. N-avea de gând s-o lase să scape atât de ieftin, în timp ce el se chinuia în halul ăsta. Dacă o ţinea tot aşa, avea să înnebunească.

Voia înapoi tot ce-i furase. Bărbăţia şi copilul lui. Voia să se înfrupte până la saţietate din trupul ei frumos şi să-i facă un alt copil. De îndată ce se va sătura de ea, nu-i mai păsa dacă avea să rămână sau nu, dar dorea un copil.

Un fiu. Zămislise un fiu şi nici măcar nu aflase decât când fusese prea târziu să-l mai poată proteja. Gândul îi smulsese un geamăt de suferinţă. El şi cu Dee zămisliseră un copil. Îşi plantase sămânţa mânat de pasiune, iar ea distrusese fructul iubirii lor. Cum putuse să facă aşa ceva? …

Vremea trecea şi el îşi dorea să aibă o familie. Dee avea să-i poarte copilul. Dacă nu voia să se mărite cu el şi să-l ajute să-l crească, atunci se va lupta cu ea pentru custodie şi îl va creşte sau o va creşte singur.

Când se va întoarce – nu dacă o va face, ci când îi va acorda câteva zile să se acomodeze, după care n-o va mai slăbi. Se părea că dorinţa violentă ce se aprindea între ei n-avea să moară decât stinsă prin saturaţie. Avea să-i învingă treptat rezistenţa până ce vor deveni iarăşi amanţi.

Gândul îi trimise un alt val de fierbinţeală în vintre. Nu exista nicio îndoială că trupul lui era dornic şi capabil să ducă până la capăt un plan de seducţie. Nu va fi complet satisfăcut decât când va ajunge să-l implore neajutorată.

Capitolul 6

Până în vinerea săptămânii consecutive sărbătorii de 4 iulie, Dee ajunsese într-o stare de epuizare totală. Făcuse tot ce-i stătea în puteri să şi-l scoată din minte pe Logan, dar fără succes. Nu putea dormi, îi pierise pofta de mâncare şi nu izbutea să iasă din starea de deprimare ce-o copleşise de la plecarea din Kentucky.

Familia ei dăduse dovadă de multă răbdare şi tact, evitând s-o bombardeze cu întrebări. Îi respectau intimitatea, dar făcuseră să-i fie clar că erau dispuşi să asculte, în cazul în care ea ar fi dorit să le spună ceva. Însă ea pur şi simplu nu putea vorbi despre Logan.

Îşi eliberase programul pregătindu-se pentru angajamentul din Kentucky şi, prin urmare, pe moment, nu avea ore de instructaj. Le ajutase pe Sharia şi pe Carlie preluându-le din cursele charter şi de transport, în încercarea de a-şi ţine mintea prea ocupată ca să poată gândi. Spre sfârşitul săptămânii, de-abia se mai târa.

— Pari extenuată, Daria Jo, o mustră Belle când Dee îşi făcu apariţia în biroul companiei în acea după-amiază de vineri.

— S-ar putea să ai dreptate, mamă, recunoscu Dee predându-şi programul de zbor. N-aş zice nu unui duş călduţ şi unui pui de somn.

— Păi, sper să-ţi faci timp şi pentru masă. Dacă n-ai chef să găteşti, poţi veni să cinezi cu tata şi cu mine.

— Mulţumesc, s-ar putea să-ţi accept oferta după ce mă spăl şi-mi pun nişte haine mai uşoare…

— Sharia iese în oraş cu Reed însă Carlie a spus că

vine să ia masa cu noi, adăugă Belle. Vrei să lăsăm pe mai târziu analizarea noului contract cu Circle B’s?

Dee îngheţă.

— Un nou contract? întrebă ea pe un ton prudent.

— A sosit azi-dimineaţă. Majoritatea detaliilor au rămas neschimbate: durata cursurilor, condiţiile de muncă şi salariul. Singura diferenţă e că vei avea doi elevi în loc de trei. Din câte se vede, domnul Bradford a decis să renunţe la lecţii.

Dee încuviinţă. Nu-i povestise prea multe mamei ei despre vizita lor în Kentucky; doar că avusese anumite îndoieli şi problema cursurilor nu fusese finalizată. Sperase, în secret, că Logan va găsi pe altcineva să-i instruiască oamenii şi-o va lăsa în pace. Noul contract confirma faptul că el avea intenţia să-şi ducă ameninţările până la capăt.

— Domnul Bradford nu doreşte să-l instruiesc, îşi lămuri ea mama.

— Şi tot mai ai de gând să mergi acolo şi să te ocupi de ceilalţi doi?

Dee strânse din dinţi, supărată pe Logan că o pusese într-o situaţie atât de neplăcută. Nu voia să meargă în Kentucky, dar avea senzaţia că el ar veni după ea dacă ar refuza. N-o putea obliga să facă nimic şi totuşi putea să-i provoace alte suferinţe. Orice ar fi decis, ea şi familia ei ieşeau în pierdere.

Rememorase cearta lor zile de-a rândul. Fusese o adevărată uşurare să-i mărturisească lui Logan adevărul şi să împartă cu el vinovăţia ce-o apăsase atâta amar de vreme. În acelaşi timp, făcuse greşeala de a-i oferi

informaţii despre care el ştia că Dee nu le-ar dori date la iveală. Chibzuise dacă să le spună părinţilor şi surorilor ei întregul adevăr, astfel încât ameninţarea lui să rămână fără obiect, dar nu se putuse hotărî să-şi îndurereze şi să-şi dezamăgească familia.

— Încă mă mai gândesc, îi spuse Dee mamei ei.

Logan Bradford este o cunoştinţă mai veche pe care n-aş vrea s-o reînnod.

Cam atâta era dispusă să admită.

— Dar toţi ceilalţi de la Circle B's au fost amabili şi locurile sunt minunate, încheie ea.

— Vor să te duci acolo la sfârşitul săptămânii acesteia ca să poţi începe lucrul de luni, o informă Belle.

Dar nu vreau să te duci dacă nu eşti absolut convinsă că vrei s-o faci.

Dee îşi înghiţi un geamăt. Logan nu-i mai lăsa timp. Noul contract era menit să-i aducă aminte că nu era dispus să-i dea drumul din cârlig.

— Sunt prea obosită să mă gândesc acum la asta. O să citesc contractul şi o să mă hotărăsc mai târziu, rosti ea luând teancul de hârtii de la mama ei. Va fi suficient să mă duc duminică în Kentucky dacă nu trebuie să încep lucru decât luni.

Când ieşi din birou, Belle o urmări cu privirea, întrebându-se dacă reîntâlnirea cu Logan Bradford se va dovedi un dezastru pentru Dee. Aparent, cei doi nu-şi rezolvaseră neînţelegerile.

Mai târziu, după ce citise contractul de mai multe ori şi îşi analizase sentimentele, Dee li se alătură lui Carlie şi părinţilor ei la cină. Le spuse că s-a decis să plece în

Kentucky. Nedorind să-i îngrijoreze, se prefăcu cu primeşte cu plăcere ocazia de a mai schimba peisajul.

Carlie nu era convinsă, dar nu spuse nimic în timpul cinei. După ce le urară noapte bună părinţilor, cele două surori se plimbară puţin pe afară înainte de a se îndrepta spre apartamentele lor. Era încă una din acele seri sufocante, pline de zgomotul şi mirosurile verii. Amurgul le învălui şi Carlie se folosi de ocazie, ca s-o descoase pe Dee în legătură cu apropiata plecare.

— Ce te-a determinat să mergi totuşi?

Dee suspină.

— Mai multe lucruri, admise ea.

Ajunsese la concluzia că era nevoită să accepte slujba şi să-şi dovedească ei însăşi că avea forţa şi curajul de a-l înfrunta pe Logan Bradford. Voia să şi-l scoată din minte şi din suflet pentru totdeauna.

— Eşti sigură că e o hotărâre înţeleaptă?

— Dacă ai îndoieli serioase, de ce nu le spui să-şi găsească pe altcineva?

— Am încercat însă fără succes. În momentul de faţă, Logan nu vrea pe nimeni altcineva.

— Cu ce te are la mână? o întrebă Clarie cu blândeţe. Nu poate fi ceva atât de groaznic, încât să nu-l poţi refuza…

— E complicat, se mărgini Dee să spună. Aş putea refuza să-i instruiesc pe Jake şi pe Butch, dar n-ar fi în interesul nimănui. L-am iubit pe Logan şi am crezut că mă iubeşte şi el. M-am înşelat. Trebuie să las totul în urmă şi să-mi văd de viaţa mea. Dar nu voi reuşi să fac acest lucru dacă nu devin imună faţă de el. Vreau să stau lângă el şi să

nu simt nimic. Acum am ocazia să realizez treaba asta.

— Nu l-ai cunoscut destul de multă vreme şi faptul s-a petrecut doar cât aţi fost în vacanţă, comentă Carlie. Poate vei descoperi că e un om de nimic în viaţa de zi cu zi. Poate că-i un stricat, un tip înfumurat.

— Nu.

Plin de sine…

Dee încuviinţă.

— Arogant, autoritar, insuportabil…

— Despotic, răzbunător…

— Obişnuit să comande şi să-i judece pe ceilalţi…

— Invidios…

— Egoist…

— Nepoliticos…

— Probabil că are o mulţime de obiceiuri proaste, conchise Dee luând-o de braţ pe Carlie în timp ce dădeau ocol casei. Probabil că mestecă tutun şi scuipă pe jos.

— Probabil că bea bere pe rupte şi râgâie ca un porc, adăugă Carlie distrându-se de minune.

— Probabil că-şi loveşte câinele…

— Urăşte pisicile…

— Înjură ca un birjar…

— Umblă cu cizmele murdare de noroi pe podelele cernite…

— Îşi aruncă rufele murdare prin toată casa…

— Nu se pricepe la nimic…

— Şi lasă scaunul de la toaletă ridicat, încheie sora ei strâmbându-se. Când ajunseră la uşa apartamentului lui Dee, chicoteau amândouă.

— Doctorul Carlie Prescott îţi prezice că vei fi

vindecată de orice iubire adolescentină ţi-o fi inspirat domnul Logan Bradford şi asta după numai două săptămâni de trăit în apropierea lui, o tachină Carlie. Poate că nu sunt cea mai clarvăzătoare persoană din familie, dar mă gândesc să mă apuc de ghicit. Ce părere ai?

Pe Dee o podidi râsul pentru prima oară după atâtea zile. La despărţire, îşi îmbrăţişă sora.

— Cred că-mi place prezicerea ta. S-ar putea să ai dreptate în privinţa lui Logan. Cât voi sta în Kentucky, voi ţine o listă deschisă a defectelor lui. Asta ar trebui să mă vindece cât ai clipi din ochi.

Tot restul nopţii şi pe parcursul zilei de sâmbătă încercă, să-şi găsească alinare în această idee. Duminică după-amiază, când plecă spre noul ei cămin temporar, aproape că se convinsese că va putea trăi în casa lui Logan fără să fie afectată.

Ajungând la Circle B’s, află de la Jake că şeful lui era plecat la Nero Mexico, în vederea efectuării unor achiziţii. Ştirea îi declanşă o nouă serie de emoţii contradictorii. Dee îşi dădu seama că nu era chiar atât de vitează cât pretinsese şi se bucură de neaşteptatul răgaz. Pentru ea era foarte important să se poată concentra asupra programului de instruire şi i-ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi trebuit să se teamă în Orice moment de brusca apariţie a lui Logan.

Jake îi încărcă geamantanele în camionetă şi o duse la conac unde fu întâmpinată cu căldură de Mattie Walters. Menajera era o femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu păr cărunt, cârlionţat şi tuns scurt, cu ochi căprui şi

debordând de energie. Cele două femei se întâlniseră la petrecere, dar nu avuseseră ocazia să se cunoască mai bine.

— Patti s-a decis să-l însoţească. Pe Logan, aşa că eu formez comitetul oficial de primire, îi spuse ea lui Dee. Tu şi Jake luaţi-vă după mine şi o să-ţi arăt unde-ţi poţi pune lucrurile. Apoi, vom avea ocazia să stăm puţin de vorbă.

Mattie îi conduse spre o încăpere din spatele casei, ce fusese pregătită pentru Dee. Deschise larg uşa şi se dădu la o parte ca să-i lase să intre.

Era o cameră uriaşă, având un pat solid, supradimensionat, şi mobilier asemănător. Stilul lor se demodase demult însă camera fusese decorată în tonuri de mov, liliachiu şi bleu. Dee reflectă că în felul în care fusese aranjată se vedea clar mâna lui Patti.

De îndată ce Jake lăsă jos bagajele, Mattie îi spuse să-şi ia tălpăşiţa şi începu să-şi ajute musafira la despachetatul şi aranjatul lucrurilor, declarând că bărbaţii erau bineveniţi să dea o mână de ajutor, dar că nu se făcea să zăbovească în dormitorul unei domnişoare.

— Dumnezeule, Mattie, sunt capabil să înţeleg aluziile, nu trebuie să-mi faci vânt pe tonul ăsta, o tachină el. Nu vreau să invadez intimitatea nimănui.

Se vedea că relaţiile dintre el şi, menajeră erau prieteneşti. În modul în care se tachinau, Dee simţi afecţiunea şi respectul sincer dintre cei doi.

— Întotdeauna am spus că e mai practic să vorbeşti deschis; în felul ăsta nu poţi fi înţeles greşit, declară ea.

Dee izbucni în râs şi Jake ridică mâinile, în semn că se predă.

— Am şters-o. Dee, când te va lăsa Matti să pleci, am fi bucuroşi dacă ai vrea să vezi locul pe care l-am pregătit pentru lecţii. Poţi să ne spui dacă trebuie să schimbăm ceva.

— Carlie va sosi peste vreo oră sau două, îi răspunse ea. N-am putut transporta tot echipamentul cu Cessna şi, ca atare, va aduce ea simulatorul la sol şi alte câteva lucruri.

— Dacă ai treabă de făcut, du-te cu Jake, insistă Mattie. Pot să-ţi despachetez şi eu hainele. Oricum, când Patti şi Logan sunt plecaţi, nu prea am mare lucru de făcut.

— Nu-i nicio grabă, o asigură Dee. Nu pot face prea multe înainte de sosirea lui Carlie, aşa că, până atunci, pot să mă instalez ca lumea.

— Patti a spus că-i poţi folosi maşina pentru drumurile până la aerodrom şi înapoi. Jake o va scoate din garaj şi-o va lăsa pe alee. În felul ăsta nu vei mai fi nevoită să-i aştepţi pe unul dintre bărbaţi dacă trebuie să te deplasezi, rosti Mattie.

— Fac treaba asta chiar acum şi apoi plec spre aerodrom, le anunţă Jake ieşind pe culoar.

— N-am să întârzii mult, îi răspunse Dee şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Mattie.

— Camera asta era dormitorul principal când trăiau John şi Marta Bradford. Este singurul dormitor de la parter, cu excepţia celui aflat în apartamentul meu. Ai propria ta baie, îi explică ea făcând semn spre uşa interioară, apoi se îndreptă spre glasvandul imens, ca să tragă draperiile.

— Am păstrat draperiile astea grele aici. Împiedică intrarea frigului pe timp de iarnă şi a Soarelui, vara. Sub ele sunt perdele subţiri, aşa că poţi să le potriveşti după cum îţi convine. Uşile au zăvor de siguranţă şi le poţi încuia de două ori dacă vrei.

Dee nu încercă s-o întrerupă; încuviinţă doar din cap şi începu să-şi deschisă geamantanele.

— Camera se află pe colţul exterior al casei şi are un mic patio. Aleea din dreapta conduce spre patio-ul cel mare, unde s-a ţinut petrecerea mai deunăzi. De acolo, duce la grajduri. Aleea din stânga duce spre piscină. E destul de mică „dar te va răcori de minune dacă vei vrea s-o foloseşti.

— Apartamentul meu se află în cealaltă parte a casei, continuă ea, în aripa cea nouă, în formă de L. Bucătăria se găseşte la mijloc. Presupun că ai vizitat camera de relaxare şi salonul. Singurele încăperi care se mai află la parter sunt sufrageria oficială, încă o baie, şi biroul lui Logan. Este o casă destul de întinsă pe orizontală însă n-o să-ţi fie greu să te obişnuieşti cu ea.

— Sunt sigură că am să mă descurc, reuşi Dee să rostească înainte ca menajera să-şi continue monologul:

— Cum ăsta nu e un apartament complet, reîncepu Mattie, vei lua masa cu familia, dar, ori de câte ori simţi nevoia să iei o gustare, du-te la bucătărie şi serveşte-te. Eu nu sunt una dintre persoanele alea aferente care fac o criză de nervi când le invadează cineva bucătăria, întotdeauna am spus că un om. Ar trebui să mănânce atunci când vrea să mănânce. Dacă orele noastre de masă nu-ţi convin, atunci poţi să iei masa când vrei.

— Nu sunt atât de greu de mulţumit, replică Dee când Mattie se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Micul dejun este gata la ora şapte, continuă femeia mai vârstnică deschizând uşile dulapurilor şi trăgând sertarele comodei. Poţi să-ţi aranjezi hainele cum doreşti. E destul spaţiu şi întotdeauna am spus că e mai bine ca fiecare să-şi aranjeze singur lucrurile.

După o jumătate de secundă, vorbi mai departe:

— Prânzul e la amiază, iar masa principală la şase. Patti zice că, fiind după ora şase, ar trebui să-i spunem cină, aşa că eu îi răspund mereu că ne vom aşeza la masă la ora şase fără cinci. Asta-i doar o glumă pe care o repetăm deseori. Mâncăm devreme, pentru că bărbaţilor li se face foame până atunci, iar mie îmi place să termin curăţenia în bucătărie la o oră rezonabilă. Nu mai sunt aşa de tânără.

Menajera vorbea la fel de repede fie cât se mişca şi se învârtea prin cameră. Dee renunţă să o mai urmărească din privire însă o ascultă cu atenţie în vreme ce se ocupa cu aranjarea hainelor în comodă şi în dulap.

Nu-şi adusese prea multe haine de schimb. De obicei, când instruia oamenii acasă la ei, purta haine obişnuite. Acum însă, aflându-se pe teritoriul lui Logan, voia să dea dovadă de cât mai mult profesionalism.

— Spălătoria se găseşte între camera asta şi bucătărie, însă trebuie să o iei pe culoar, fiindcă nu există o intrare directă de aici, îi explică Mattie. Nu trebuie să te ocupi de spălatul rufelor decât dacă ţii neapărat. Nu am prea multe de făcut, aşa că nu mă deranjează să am grijă şi de treaba asta. Aruncă-ţi doar hainele murdare în coşul

de răchită din baie şi eu o să le iau în fiecare dimineaţă. Aş fi foarte fericită dacă m-ai lăsa să-ţi fac şi curăţenie în cameră.

— Nu mă deranjează să-mi fac ordine în cameră, spuse Dee. Sunt obişnuită să-mi văd singură de apartamentul meu şi, prin urmare, aranjatul patului şi a lucrurilor din cameră mi-au intrat în obicei.

Mattie dădu din cap aprobând-o.

— Schimb aşternuturile în fiecare luni dimineaţă, aşa că le poţi scoate de pe pat sau le poţi lăsa acolo, îţi fac eu patul cu cearceafuri curate.

— Foarte bine, replică Dee. Eu mă simt cel mai bine când stau afară sau când predau lecţii.

— Iar eu mă simt cel mai bine când am treabă de făcut, adăugă Mattie închizându-i geamantanele şi punându-le pe dulap. Şi Patti, şi Logan îşi petrec majoritatea timpului pe afară, aşa că am suficient timp să-mi fac treaba în casă fără a fi întreruptă.

Îşi puse mâinile în şolduri şi îşi plimbă privirea prin cameră, asigurându-se că totul era în ordine.

— Dacă ţi-e foame, serveşte-te cu ce-ţi place. O să pregătesc ceva uşor pentru cină, având în vedere că suntem numai noi două. Sau poţi să-ţi inviţi şi sora să ni se alăture când ajunge aici.

— Presupun că o să vrea să se întoarcă imediat înapoi, în Virginia, zise Dee. Iar eu am mâncat un prânz copios şi o cină uşoară ar pica numai bine. O să rezolv treburile la aerodrom şi o să fiu aici fix cu cinci minute înainte de şase.

Mattie chicoti şi o porni spre uşă.

— O să ne înţelegem de minune. Dacă-ţi dă de furcă vreunul dintre băieţii ăştia, dă-mi numai de ştire. Sunt oameni dintr-o bucată, dar bărbaţii rămân bărbaţi şi lui Logan nu i-ar conveni să fii nevoită să le suporţi şmecheriile. A fost întotdeauna genul de cavaler desăvârşit, deşi va nega asta până-şi Va da duhul.

— În general, nu mi-e greu să mă descurc cu bărbaţii, îi spuse Dee surâzând.

Apreciase oferta menajerei de a-i sări în ajutor la nevoie însă ignoră comentariul referitor la caracterul lui Logan.

— Oricum, îţi mulţumesc pentru propunere, adăugă ea.

— Cu plăcere, spuse Mattie.

Continuă să peroreze şi după ce ieşi din cameră, trăgând uşa după ea:

— Simte-te ca acasă. Jake îţi va aduce maşina lui Patti la intrare. Ne vedem în curând.

Când uşa se închise, Dee oftă încet. Acum, că sosise şi descoperise că Logan lipsea, îşi putea permite să se relaxeze şi să se bucure de tot ce o înconjura. Camera ce-i fusese pregătită arăta minunat. Covorul gros, de pluş, era mov. Ferestrele, artistic drapate, dădeau spre vest, permiţându-i soarelui după-amiezei târzii să inunde încăperea înveselind-o, în timp ce sistemul de aer condiţionat menţinea temperatura la un nivel acceptabil.

Nici nu s-ar fi putut simţi mai bine. Locuinţa lui Logan era plăcută şi îmbietoare însă nu acelaşi lucru se putea spune despre stăpânul ei. Dee spera că va fi plecat pe toată durata şederii ei acolo.

Lui Dee îi plăceau provocările şi de-abia aştepta să-i înveţe pe Jake şi pe Butch să piloteze. Era curioasă să vadă încăperea amenajată drept sală de clasă. De îndată ce Carlie îi va aduce lucrurile necesare, vor fi gata să înceapă lecţiile. O să fie o plăcere să se apuce de lucru. Atunci va avea mai puţin timp să-şi facă griji în privinţa lui Logan.

Baia ei era decorată cu aceeaşi nuanţă de liliachiu folosită în dormitor, asociată însă cu tonurile calde de crem ale pereţilor şi podelei pardosite cu plăci de ceramică. Încăperea nu era foarte mare însă avea o cadă impresionantă şi o cabină de duş. Dee se opri să se privească în Oglindă, aranjându-şi părul, şi să-şi arunce puţină apă pe faţă. Apoi părăsi camera îndreptându-se spre ieşire.

Un automobil sport Corvette bleu, ultimul model, fusese parcat lângă treptele din faţă ale aeronavei şi, văzându-l, Dee scoase un fluierat de admiraţie. Patti era, probabil, o persoană generoasă dacă le permitea oaspeţilor să folosească maşina asta, reflectă ea aşezându-se în scaunul confortabil al şoferului, îi luă câteva minute să se familiarizeze cu comenzile, însă în curând puternicul motor începu să toarcă şi Dee o porni pe drumul despre care ştia că duce la aerodrom.

Hangarul reprezentă o altă surpriză plăcută. Jumătate din lunga clădire era folosită ca loc de garare a avioanelor. Cealaltă jumătate fusese împărţită în două suprafeţe mai mici: una pentru sala radio şi cealaltă pentru sala de cursuri.

În calitate de profesoară, Dee avea la dispoziţie un birou mare şi o tablă neagră, de scris, pe care avea s-o

folosească, fără îndoială. În ciuda stilului auster al clădirii, pereţii erau recent zugrăviţi, un covor rezistent acoperea podeaua de beton şi fusese instalat aer condiţionat. Scaunele cu spătar drept erau însoţite de alte câteva mult mai confortabile.

Când Carlie sosi, Butch şi Jake o ajutară să descarce materialele aduse. Simulatorul de zbor fu instalat în clasă şi pregătit pentru folosinţă. Dee atârnă pe pereţi mai multe grafice şi tabele şi, înainte de a o conduce pe sora ei la avion, se asigură că are tot ce-i trebuie.

La scurt timp după decolarea avionului lui Carlie, Jake şi Butch plecară spre grajduri, ca să-şi termine treburile de seara, iar Dee se întoarse la conac pentru a i se alătura lui Mattie la cină.

În timp ce mâncau, menajera continuă să-i descrie rutina vieţii de zi cu zi de la Circle B’s, furnizându-i lui Dee mai multe informaţii decât ar fi putut obţine, în mod normal, pe parcursul câtorva săptămâni. Cele două femei îşi împărţiră sarcinile de curăţenie a bucătăriei, după care îşi duseră cafeaua în patio.

Temperatura oscilase toată ziua în jur de treizeci şi două de grade însă o briză uşoară făcuse căldura mai suportabilă. Dee şi Mattie duseră scaunele de aluminiu la umbra unui stejar bătrân, aşezându-se confortabil.

Imediat după aceea, un câine Labrador de aport, mare şi destul de bătrân, se ridică din locul unde se odihnea, lângă trunchiul copacului, şi se apropie punându-şi capul în poala lui Dee, încercând să-i atragă atenţia.

— Ei, fir-aş al naibii, spuse Mattie. E prima oară că-l văd pe bătrânul Ace venind în întâmpinarea cuiva, cu

excepţia lui Logan. Ţi-a făcut un compliment teribil. Obişnuia să facă mare tărăboi ori de câte ori se apropia un străin de casă însă în ultima vreme nu se mai deranjează.

— Bună, bătrânelule, îi vorbi Dee pe un ton scăzut, bătând uşor cu palma capul mare şi negru al Labradorului.

Blana lui întunecată era stropită din belşug cu cenuşiu.

— Probabil că ne vei părăsi în anii următori, rosti ea.

— Împlineşte şaptesprezece ani vara asta. Logan îl are de când era doar un căţeluş mic. Ei doi sunt prieteni la cataramă. Câtă vreme Logan a fost în armată, se învârtea pe aici trist şi fără niciun rost. Pe urmă, Logan s-a întors şi, de atunci, câinele ăsta nu s-a mai dezlipit de ei. Oriunde se ducea Logan, mergea şi Ace.

— În armată? repetă Dee surprinsă.

Logan nu-i pomenise niciodată despre asta.

Mattie privi în lături, arătând oarecum stânjenită.

— În marină, o lămuri ea schimbând apoi repede vorba şi reîncepând să vorbească despre câine. Patti se gândea că Logan ar trebui să-l „adoarmă” vara asta. Îi e teamă că va orbi şi va suferi prea mult fiind atât de bătrân.

— Oh, nu! exclamă Dee scărpinându-l după ureche şi simţindu-i mulţumirea.

Avea o neobişnuită afinitate cu animalele şi, de obicei, ştia când aceste sufereau.

— Poate că Ace a dus o viaţă grea la început şi poate că a rămas cu multe cicatrice, dar pot paria că a dus o existenţă tihnită aici, spuse ea.

Ochii lui Mattie se opriră asupra trăsăturilor încântătoare ale lui Dee.

— De unde ştii toate astea? întrebă uluită.

Dee îşi ridică ochii spre ea.

— Ce anume?

— Că i-a mers prost la început şi că s-a ales cu o groază de cicatrice, specifică Mattie. Ţi-a povestit Logan despre Ace?

Dee îşi întoarse ochii spre câine. Nu avusese intenţia să-şi dezvăluie capacitatea deosebită de a înţelege animalele. Puţini oameni îi puteau înţelege accentuata percepţie extrasenzorială. Şi aşa îi era destul de greu să descrie vibraţiile pe care le recepţiona venind din partea oamenilor. Explicarea acestei acuităţi senzoriale când venea vorba despre animale îi era aproape imposibilă. În general nu discuta deloc subiectul cu persoane care nu o cunoşteau bine. Nici lui Logan nu-i destăinuise nimic.

— Nu mi-a povestit de unde-l are pe Ace, reuşi ea să evite răspunsul fără să mintă.

— A fost o întâmplare, îi explică Mattie. Ace era unul dintre căţeluşii nu de mult fătaţi ai vecinilor. Avea cam opt săptămâni, era neîndemânatic şi cu picioare foarte lungi. Logan călărea pe lângă drum şi a văzut când a fost lovit de un camion. Şoferul nici măcar nu s-a oprit să vadă dacă mai e viu sau a murit.

Dee dădu din cap şi continuă să-l mângâie pe Ace.

— Pe scurt, Logan a dus căţelul la veterinar şi câteva zile acesta s-a zbătut între viaţă şi moarte. John, tatăl lui Logan, spunea că probabil n-ar fi trebuit să încerce să-l salveze fiindcă avea mai multe oase rupte şi o rană la unul din plămâni. Însă Logan nu s-a dat bătut. A refuzat să-l lase să moară. A stat majoritatea nopţilor lângă el până şi-

a revenit şi l-a purtat de colo până colo până când i s-au vindecat picioarele. De-atunci au rămas prieteni pe viaţă.

Dee încuviinţă. Un sentiment nedefinit, legat de câine, o făcuse să se gândească la cicatrice vechi. Ca urmare, scăpase pe negândite ciudata observaţie pe care Mattie o prinsese din zbor cu o deosebită perspicacitate. Animalul nu părea să sufere câtuşi de puţin. Era sănătos şi totuşi Dee avea senzaţia că obosise

— Genul de oboseală ce nu putea fi remediată cu ajutorul somnului.

— Întotdeauna am spus că Ace este în bună măsură pisică, deoarece a avut mai mult de nouă vieţi. A fost împuşcat de câteva ori, călcat de un camion, lovit de un cal şi prins într-o sârmă ghimpată. Într-o vreme, a fost Don Juan-ul local şi s-a împerecheat cu toate femelele de pe o rază de cinci kilometri. Acum se mulţumeşte să zacă la umbra copacului ăstuia.

— E curios că lumea zice „e o viaţă de câine" vrând să înţeleagă că viaţa e grea, comentă Dee. Şi totuşi mulţi câini duc o viaţă mai bună decât oamenii, fără stresul de a face faţă unei multitudini de probleme sentimentale.

Mattie o aprobă;

— Poţi s-o mai spui o dată. Am o prietenă care-şi tratează câinele ca pe un membru al familiei. Mănâncă la masă cu ea şi doarme în patul ei.

— Noi n-am avut animale de casă cât am fost mică, reflectă Dee. Mama mea e alergică şi ne mutam mult prea des dintr-un loc într-altul.

— Bătrânul Ace şi câţiva dintre puii lui au fost singurii câini pe care i-am avut aici. A trăit mai mult decât

toţi însă acum nu mai hoinăreşte cum avea obiceiul. După cum ţi-am spus, Logan e singura persoană care-l face să dea din coadă când apare…

Ace se lăsă jos, lângă scaunul lui Dee. Îi simţea capul greu şi cald pe laba piciorului ei, dar nu făcu nicio încercare de a-l îndepărta. Cât timp îşi băură cafeaua, Mattie continuă să întreţină conversaţia. După ce-şi goliră ceştile şi le puseră pe o masă din apropiere, două pisicuţe roşcate săriră în braţele lui Dee.

— Ei, fir-aş al naibii! declară Mattie uluită. Probabil că toate creaturile de la ferma asta au decis să vină să-ţi dea bineţe. Pisicile astea rareori ies, din grajd. Nu le stă în obicei să se dea bine pe lângă oameni. Alungă-le dacă vrei…

Dee mângâie pisicile şi îi zâmbi lui Mattie.

— Animalele se simt atrase de mine, recunoscu ea. Presupun că simt că sunt o pradă uşoară. Îmi sunt foarte dragi creaturile micuţe, poate fiindcă a trebuit să mă resemnez cu nişte peştişori aurii pe post de animale de casă.

Mattie izbucni în râs la ideea de a avea un peştişor auriu drept animal favorit.

— O să ai o mulţime de ocazii să te ocupi de animale aici. Mereu apar pui pe undeva. Dolly, cea de pe genunchiul tău drept, a fătat nu de mult câţiva pisoi în grajd. Au aproape trei săptămâni şi deja sunt nişte neastâmpăraţi. Motanul de pe genunchiul tău stâng este Tom. Probabil că el este tatăl pisoilor însă e greu de spus dacă nu asişti la conceperea puilor.

Dee zâmbi şi mângâie pisicile. Blana lui Dolly era

stropită cu pete, iar a lui Tom era vărgată ca blana unui tigru. Păreau făcute din cea mai fină mătase şi Dee îşi închipui că făcuseră nişte pisoi drăguţi.

— Mi-ar plăcea să văd pisoii.

— Sunt în grajdul cel mare, cel mai apropiat de casă. Probabil că Jake îţi va face mâine un tur al fermei, dar simte-te liberă s-o explorezi şi singură. Sper că n-o să stai toată ziua închisă în hangar.

— Ne-am hotărât să începem cu două ore dimineaţa şi alte două seara.

Mattie se arătă de acord.

— Pare rezonabil. Jake are mai multe de făcut acum că Logan e plecat însă ar trebui să se întoarcă în două, trei zile.

Ştirea nu fu prea încurajatoare pentru Dee. Îi plăceau din ce în ce mai mult căminul lui şi oamenii de acolo, dar nu ardea deloc de nerăbdare să se supună testului de a locui sub acelaşi acoperiş cu Logan.

Mai avea nevoie de ceva timp şi spera ca el să lipsească mai mult decât era prevăzut. Întrebarea de adineauri a lui Mattie, referitoare la Ace, o conduse la concluzia că familia ştia că ea şi cu Logan se cunoscuseră de dinainte de a fi angajată. Însă cât anume ştiau, habar n-avea.

Surorile ei fuseseră singurele martore ale urmărilor disputei lor din 4 Iulie însă Patti şi Jake era conştienţi de tensiunea existentă între ei. Totuşi, Jake nici nu spusese şi nici nu făcuse nimic care să-i dea de înţeles lui Dee că ţinea partea vreunuia din ei.

Se putea ca Patti să adopte o comportare diferită.

Părea foarte apropiată de fratele ei, având o atitudine oarecum protectoare. Dacă Logan urma să implice familia şi personalul de la fermă în problemele lor personale, situaţia putea deveni dificilă. Dee avusese impresia că era mult prea introvertit pentru a-şi exprima deschis sentimentele însă îşi dăduse seama că nu-l cunoştea mai deloc.

În ciuda sentimentelor contradictorii, în seara aceea Dee se duse la culcare simţindu-se perfect relaxată. Reflectă la faptul că dormea în camera părinţilor lui însă nu simţi nicio influenţă neliniştitoare. Nu putea să nu se întrebe unde se afla dormitorul lui Logan, dar nu investigase cel de-al doilea etaj. Era un simplu oaspete în casa aceea şi, în ciuda propunerii lui Mattie de a explora împrejurimile, nu voia să încalce teritoriul nimănui.

Capitolul 7

În următoarele două zile, Dee intră în rutina unul program lejer ce cuprindea lecţiile de pilotaj de dimineaţă, devreme, explorarea fermei şi ocaziile de a face cunoştinţă cu angajaţii lui Logan.

Toţi cei pe care-i întâlni se arătară prietenoşi şi gata de a-i face pe plac. În scurtă vreme, îşi dădu seama că oamenii lui ştiau că el era interesat de ea mai degrabă ca femeie, decât ca instructor profesionist.

I se pusese în secret eticheta de a fi femeia lui Logan, indiferent că-i convenea sau nu. La drept vorbind, nimeni nu bătuse niciun apropo, deşi toţi o tratau cu respect şi prudenţă. Cum gândeau că şeful lor dorea să-i cucerească dragostea, se dădeau peste cap să-i povestească lui Dee ce tip formidabil era el.

La un moment dat, Jake menţionă că Logan era un om harnic şi niciodată nu le cerea oamenilor lui să facă un lucru pe care el nu l-ar fi făcut. În diferite alte ocazii, îi elogie talentul de a se purta cu caii, precizând că era cel mai bun în privinţa asta.

Butch declară că era o plăcere să lucreze pentru un om atât de sincer şi cinstit ca Logan. Tânărul dresor recunoscu faptul că îşi idolatriza şeful adăugând că Logan era un bărbat puternic, pe care te puteai bizui, având şi o foarte bună reputaţie în cadrul comunităţii.

Mattie îi explică în mai multe rânduri, cu nenumărate detalii, că Logan era un şef foarte grijuliu, preocupat de soarta angajaţilor lui şi foarte generos faţă de cei ce lucrau pentru el. De asemenea, pomeni că, de la

moartea părinţilor lui, survenită pe când el de-abia ieşea din Adolescenţă, o crescuse singur pe Patti. Dovedindu-se un frate loial şi devotat.

Grif Myers, dresorul principal, reuşi chiar să strecoare o aluzie că Logan era un specimen masculin extraordinar şi că tinerii harnici şi neînsuraţi ca el erau greu de găsit în ziua de astăzi.

Toată lumea părea să aibă aceleaşi convingeri despre virtuţile şi însuşirile şefului lor. În opinia întregului personal de la Circle B's, acesta era un adevărat prinţ între oameni.

Dee se întrebă dacă Logan îşi dădea seama ce mult ţineau oamenii lui la el. Ştia că aceştia n-ar fi încercat s-o impresioneze subliniindu-i Cele mai admirabile calităţi dacă nu l-ar fi preţuit cu adevărat şi n-ar fi fost preocupaţi de fericirea lui.

Din punctul ei de vedere, tocmai angajaţii lui erau nişte persoane loiale, pe care te puteai bizui şi, prin urmare, aceştia îi câştigară rapid stima şi afecţiunea. Totuşi, era departe de a fi convinsă că el merita votul lor de încredere cu privire la caracterul lui.

Miercuri seara, la ora la care Jake şi Butch terminaseră orele de instrucţie, Dee se convinsese că erau cei mai receptivi elevi pe care-i avusese vreodată. În pofida faptului că se vedeau nevoiţi să însereze orele de studiu în programul lor lung şi aglomerat de muncă, se dovedeau foarte silitori. Amândoi erau inteligenţi şi învăţau repede uşurându-i nespus de mult sarcina de a-l instrui…

La sfârşitul celor trei zile, deja ea şi cu Mattie deveniseră bune prietene. Fiind doar ele două în toată

casă, mâncau împreună şi aveau o mulţime de conversaţii interesante. Când Dep nu se afla la ore sau însoţindu-l pe Jake prin împrejurimi, obişnuia s-o ajute pe menajeră la plivitul grădinii, la culesul legumelor şi la prepararea conservelor.

Vremea rămăsese deosebit de caldă însă nu diferea de cea cu care se obişnuise, Dee în Virginia. Casa era răcoroasă şi oferea un refugiu plăcut în faţa temperaturilor ridicate. Seara, Dee făcea duş şi se strecura în aşternuturi simţindu-se obosită, dar mulţumită de a fi realizat ceva ce merita osteneala.

În noaptea de miercuri, nu cu mult după miezul nopţii şi după ce adormise doar de scurtă vreme, Dee îl visă pe Logan.

Era pentru prima oară după mai multe săptămâni că-i invadase visele, iar cel pe care-l avu fu incredibil de erotic lăsând-o vlăguită şi tremurând.

Când, în cele din urmă, reuşi cu greu să se trezească, gura îi era uscată şi respira anevoios. Dădu la o parte cearceafurile, luptându-se cu efectele visului ce-i păruse atât de real, încât inima continua să i se zbată cu putere în piept. Cu toată răcoarea asigurată de aerul condiţionat, era înfierbântată şi transpirată, şi se simţea agitată şi frustrată.

Îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se ridică în capul oaselor îndepărtându-şi părul de pe Faţă şi de pe gât. Când dormea, îl lăsa întotdeauna liber. Acum însă părea o pătură de lână ce i se lipise de ceafă şi pe umeri.

Dee se sculă din pat şi, observând că-i tremurau

picioarele, blestemă amintirea vie a lui Logan ce-o lăsase epuizată şi plină de dorinţă. Se ura că-şi amintea orice nuanţă a vocii lui şi metodele prin care ştia s-o înnebunească de plăcere.

Pielea o furnica, sânii i se umflaseră şi o dureau, iar corpul îl pulsa din cauza excitării ce nu se lăsa alungată doar printr-un efort de voinţă, oricât s-ar fi străduit. Se îndreptă spre glasvand, trase draperiile şi privi în noaptea luminată de lună, dar, de astă dată, frumuseţea priveliştii nu-i mai alină starea de nelinişte.

Luna, aflată în ultimul pătrar, împrăştia în bună măsură întunericul. Cerul era presărat cu stele şi prin iarbă scânteiau o mulţime de licurici. O lampă de veghe, aflată la o oarecare distanţă, lumina slab curtea din spatele casei…

Dee se trezi dorindu-şi să-şi fi adus un costum de baie. I se părea tentant să facă o baie în piscină însă nu era suficient de îndrăzneaţă să se scalde complet dezbrăcată. Deschizând glasvandul, se Gândi să iasă la aer până ce-şi va veni în fire. Aşa-zisa ei pijama se compunea dintr-o pereche de pantalonaşi cu picior şi o bluziţă scurtă, cu bretele, ambele confecţionate din mătase de culoare roz-aprins. Se lipeau pe corp şi o lăsau destul de dezgolită însă presupuse că nu se va întâlni cu nimeni la ora asta din noapte.

Până la piscină era puţin de mers şi Dee străbătu aleea în tăcere. Aerul era mai cald decât cel din dormitorul ei fără a fi neplăcut. Dee inspiră profund, savurând parfumul greu şi dulce al nopţii şi încercând să-şi tempereze emoţiile turbulente.

Cum putea subconştientul ei s-o tortureze cu amintirea felului de a face dragoste cu Logan? se întrebă ea iritată. Îi plăcea să se pedepsească singură? Era oare masochistă? De ce nu şi-l putea scoate de tot din minte? Şi dacă totuşi era nevoită să-l viseze, de ce trebuiau visele să fie atât de reale, încât s-o lase complet sleită şi totuşi înfierbântată?

De ce nu se putea opri să-l dorească pur şi simplu? Logan îi trădase încrederea în cel mai rău mod posibil şi totuşi încă mai tânjea după tot ce-i oferise el.

Nu voia să fie jucăria lui, după cum nici nu voia să fie victima neajutorată a propriei dorinţe.

Trebuia să-şi alunge amintirile. Ştia asta însă nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. N-o interesa niciun bărbat. Nici unui nu era capabil să-i inspire o fracţiune din pasiunea pe care i-o putea aprinde Logan doar uitându-se la ea cu privirea aceea înfometată. Fusese oare destinată să rămână pe veci prizoniera unei iubiri neîmpărtăşite?

Piscina era mică, avea forma unui rinichi şi se afla complet în întuneric. Pe Dee n-o deranja faptul. Nu intenţiona să înoate, ci doar să-şi bage picioarele în apă, sperând că asta o va ajuta să se relaxeze puţin. Mattie îi spusese că bazinul era dotat cu lumini subacvatice, dar nu voia să le folosească. În întuneric, se simţea mai puţin vulnerabilă.

Mătasea fină a pantalonaşilor nu-i oferi prea multă protecţie când se aşeză pe marginea bazinului. Bordura de beton era rece şi umedă, iar apa păru şi mai rece când îşi băgă picioarele în ea.

După ce se aşează, îşi dădu părul pe spate şi privi împrejur. Numai atunci observă silueta întunecată din bazin. Inima îi sări în piept recunoscându-l pe Logan ce aluneca spre ea, pe sub apă.

Bărbatul ieşi la suprafaţă în apropierea scărilor pe care-şi odihnea ea picioarele. Trupul lui gol strălucea, cu o frumuseţe păgână – musculos, zvelt şi extraordinar de viril. La vederea lui, icni răvăşită, pulsul i se acceleră, membrele începură să-i tremure şi se certă în sinea ei pentru prostia de a-şi fi părăsit dormitorul.

— Dee, se auzi vocea profundă şi guturală a lui Logan.

Felul în care-i rosti numele îi făcu pulsul să-i zvâcnească de o teamă amestecată cu anticiparea celor ce aveau să urmeze. Apa îi ajungea lui Logan până la coapse, lăsându-i trupul atât de masculin expus cu îndrăzneală. Mici pârâiaşe îi şiroiau printre cârlionţii aurii de pe piept, curgându-i pe corpul puternic şi bine clădit.

Faptul de a-l vedea, câtă vreme mai era tulburată fizic şi psihic de visele ei, reprezentă un şoc nedorit pe care încercă să-l ascundă cu disperare.

— Logan, replică Dee pe un ton calm ce contrazicea goana nebună a emoţiilor ce-o fulgerau. Nu mi-am dat seama că te-ai întors.

Nu era nevoie să adauge că nu şi-ar fi asumat riscul unei plimbări prin noapte dacă ar fi ştiut acest lucru. În ciuda tuturor celor întâmplate între ei, incluzând supărarea şi resentimentele ce nu diminuaseră defel, nici Logan, nici ea nu aveau energia şi nici nu erau tentaţi să se certe.

— Ne-am întors cu o jumătate de oră în urmă. M-am aflat la volan de la şase dimineaţa şi am simţit nevoia de puţină mişcare.

În câteva propoziţii succinte reuşise să-şi explice prezenţa în piscină la ora asta.

Dee îi percepu oboseala şi faptul o şocă. Logan era singura persoană care-i tulburase mereu simţurile lăsându-le într-o stare de haos. Niciodată nu reuşise să pătrundă în mintea şi în sufletul lui, aşa cum se întâmpla cu ceilalţi oameni. Acum îl studie cu atenţie. Părea istovit şi tensionat însă ochii îi sclipeau cu putere în întuneric. La rândul lui, o cercetă cu privire pătrunzătoare şi Dee se uită, repede, în altă parte.

Hotărându-se să se retragă în grabă, Dee încercă să-şi scoată picioarele din apă însă Logan se mişcă rapid, împiedicând-o s-o ia la goană. O mână mare şi rece poposi pe coapsa ei fierbinte, punându-i terminaţiile nervoase în stare de alertă. Un fior sălbatic o străbătu din cap până în picioare. Asta o alarmă nespus.

— Trebuie să mă întorc în casă, rosti ea cu un glas răguşit.

— Nu, se împotrivi Logan cu o voce aspră. Nu poţi să fugi şi să te ascunzi la nesfârşit. Chiar şi numai tentativa de a o face reprezintă o pierdere de timp.

— E timpul meu, îl înfruntă Dee însă el se apropie şi inima ei tresări de emoţie.

Continuă să i se împotrivească mental, dar trupul ei avea o voinţă proprie. Nu exista nicio părticică din ea care să nu reacţioneze la amintirea felului lui incredibil de a-i alerta simţurile.

Ochii lor se înfruntară – ai ei precauţi, ai lui hotărâţi. Dee suspină citindu-i patima în privirea arzătoare. Poate că o ura, dar nu exista nicio îndoială că o voia, iar dorinţa ce radia din trupul acela viguros o învăluia într-un cocon de voluptate şi căldură.

Cu o mână, Logan o cuprinse de talie, iar cealaltă i se strecură pe sub şolduri. O mişcă până ce se putu infiltra între picioarele ei şi o trase şi mai aproape de el. Apoi, ridică o mână şi şi-o afundă în pletele ei dese şi grele.

Senzaţia corpului dur şi gol între coapsele ei îi smulse lui Dee un oftat. Mâinile i se proptiră automat pe pieptul tare, ca să-l îndepărteze, însă Logan îi apropie capul până ce îi încolţi gura cu a lui.

Nu! strigătul nerostit al lui pee era plin de teamă. Nu putea opri incredibila tensiune. Îl dorea mult prea mult. Fiind încă excitată de propriile-i vise erotice, nu avea puterea de a i se opune, deşi ştia că ar fi fost o greşeală prostească să-i permită lui Logan să facă dragoste cu ea.

Gura lui era răcoroasă, umedă şi poruncitoare. Nu se purta brutal însă micile muşcături flămânde cu care-i asaltă buzele erau mai eficiente decât dacă ar fi recurs la forţă. O trase şi mai aproape, până când ajunse strâns lipit de furca picioarelor ei, separaţi fiind doar de mătasea dificilă. Îşi îngropă ambele mâini în părul ei, ţinând-o captivă, în vreme ce continua să-i asalteze gura cu blândeţe, dar insistent. Degetele lui Dee, apăsate pe pieptul lui, micşorară treptat presiunea prin care încercaseră să-l ţină la distanţă. Senzaţia atingerii corpului lui era nespus de plăcută. Avea pielea umedă şi răcoroasă; dedesubt, se simţeau muşchii puternici, iar inima i se

zbătea sălbatic sub palmele ei.

Aşa fusese de când se întâlniseră prima oară: ea îl atingea, iar el reacţiona instantaneu. Aceasta îi fusese mereu atuul – răspunsul lui rapid şi neprefăcut la cea mai uşoară atingere a ei. Logan avea o natură profund senzuală ce se potrivea la perfecţie cu a ei şi înţelegerea acestui fapt constituia un afrodiziac puternic.

În cele din urmă, ea îşi întredeschise buzele lăsând cale liberă limbii lui fierbinţi şi Logan se cutremură violent. Dee gemu în faţa dorinţei lui ţinute cu greu în frâu şi un fior intens o străbătu de sus până jos.

Braţul lui Logan o încercui zdrobind-o de trupul lui înfierbântat, iar cu celălalt o cuprinse de ceafă. Palmele lui Dee se aplatizară pe pieptul lui însă nu mai încercă să-l împingă. Îi simţi sfârcurile întărindu-se sub ele şi, ca răspuns, propriile ei sfârcuri se contractară dureros.

Gura lui Logan i-o devora pe a ei prădând cu limba dulceaţa fierbinte pe care o găsise. Limba lui Dee îl întâmpină într-un ritual de împerechere până ce se opriră, gâfâind, să respire.

Apoi, capul bărbatului se aplecă, în timp ce braţul lui puternic îi arcui spatele până ce faţa lui se adăposti între sânii ei. Buzele lui găsiră mugurul unui sfârc ascuns sub mătasea subţire şi îl supse în gură umezindu-l cu limba.

Sub impactul senzaţiilor încântătoare ce-i alergau dinspre sâni către pântec, Dee scoase un ţipăt slab.

Prinse a i se zvârcoli în braţe şi şoldurile i se loviră involuntar de erecţia lui rigidă.

— Logan, opreşte-te! strigă ea într-o tentativă de ultim moment de-a opri avalanşa pasiunii. Trebuie să te

opreşti!

Vocea lui Logan îi răspunse răguşită şi îngroşată de patimă:

— Nu mă pot opri, mârâi el cu un amestec de dorinţă violentă şi dezgust îndreptat împotriva lui însuşi. Mă omoară de viu! Pe toţi dracii, aş vrea nespus de mult să nu te mai doresc, dar nu pot.

Dee îşi alunecă mâinile în sus, pe corpul lui, până ce degetele i se încleştară în părul capului. Gura lui porni în explorare găsind pielea dezgolită dintre bluziţă şi pantalonaşii mătăsoşi. Logan îndepărtă ţesătura fină din cale şi reîncepu să-i sugă sfârcurile cu nesaţ. Plăcerea insuportabilă îi smulse lui Dee un alt ţipăt uşor.

Fierbinţeala extazului o invada atotcuprinzătoare, făcând-o să-şi încleşteze degetele în părul lui. Arcuirea involuntară a şoldurilor ei îi aduse trupul mlădios într-un contact mistuitor cu trupul dur al bărbatului.

— Dee, răsună strigătul răguşit şi imperios al lui Logan.

Gura lui i-o căută din nou pe a ei în timp ce o întinse pe spate alungindu-se deasupra.

— N-ar trebui! găsi Dee puterea să insiste înainte ca gura lui să i-o acapareze din nou pe a ei.

Apoi simţi că se scufundă. Inima şi mintea ei ştiau toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să facă dragoste cu Logan însă îl dorea trup şi suflet.

Logan ardea, mânat de patimă. Sângele îi pulsa cu putere în cap şi, trecându-i în forţă prin vene, îi izbucni în şale. Oriunde li se atingeau trupurile, carnea li se încingea şi fremăta.

Gura ei îi oferea cea mai incandescentă dulceaţă posibilă. Degetele lui se prinseră de şuviţele aurii ale părului lui Dee, în timp ce mătasea veşmintelor şi a pielii ei îl ademeneau dincolo de raţiune. Mugurii sfârcurilor iviţi din perniţele moi ale sânilor îi trimiteau fiori ascuţiţi şi neostoiţi de patimă. Doar un strat de ţesătură subţire mai despărţea forţa încordată a erecţiei sale de limanul căutat cu atâta ardoare.

— Dee?

Tonul lui pretindea şi ademenea totodată, iar corpul lui se izbi de al ei nerăbdător şi insistent.

Dee îşi petrecuse braţele în jurul gâtului lui Logan. Gura lui i-o părăsi pe a ei doar atât cât s-o îndemne stăruitor şi ea gâfâi încercând să-şi recapete respiraţia. Când nu-i răspunse, buzele lui Logan i le capturară din nou pe ale ei într-o sărutare fierbinte, profundă şi plină de pasiune.

Un alt geamăt răzbi din străfundul gâtului ei pierzându-se în gurile lor. Logan gemu şi el. Mâinile îi alunecară de sub şuviţele părului ei spre pielea de sub bluză, apoi, mai jos. Degetele prinseră banda elastică a pantalonaşilor ei îndepărtându-i de pe şolduri nedoritul obstacol.

Când carnea lui rigidă şi excitată se împinse între picioarele ei, Dee se arcui spre ea dându-i răspunsul de care avea nevoie. De-abia aştepta s-o ia, să se împlânte în ea repede, cu putere, fără niciun gând, doar simţind. Şi totuşi, îşi impuse s-o pătrundă cu mişcări blânde şi cât mai încet posibil. Ştia că Dee nu mai făcuse dragoste de multă vreme şi îşi înfrână forţa impetuoasă a dorinţei pentru că

nu-i stătea în fire să le provoace suferinţă femeilor.

Când o umplu, Dee suspină. Ochii i se deschiseră brusc întâmpinând strălucirea argintată a privirii lui Logan. Foamea sălbatică, reflectă în ea, o uimi fiindcă el continua să-şi domine instinctul firesc al corpului. Simţind nevoia acută de a-i birui stăpânirea de sine, Dee îi atrase capul în jos, arcuindu-se cu sălbăticie sub el.

Logan fu pierdut. Capitularea şi nerăbdarea ei evidentă îi anihilă orice rămăşiţă a controlului ce şi-l impusese. O îmbrăţişă cu uitare de sine, predându-se în faţa nevoii de a se pierde în moliciunea fierbinte şi umedă a trupului ei.

Strigătele lor gâtuite de eliberare răsunară la unison când atinseră rapida împlinirea. Braţele li se încordară şi se strânseră unul pe altul cu frenezie. Rămaseră încleştaţi, străbătând tumultul senzaţiilor ulterioare actului lor sexual violent.

Logan reuşi să-şi revină într-o oarecare măsură şi îi scoase bluziţa diafană trecându-i-o peste cap. Apoi, o trase pe Dee în apă, pentru a-şi răcori şi curăţa trupurile înfierbântate.

Dee îşi răsuci părul şi şi-l atârnă pe un umăr, ca să nu-l ude. După acest efort, nu-i mai rămase prea multă energie şi fu mulţumită să se relaxeze susţinută de Logan. Stătură astfel în apa puţin adâncă până ce Logan îşi recăpătă puterile.

Senzaţia trupului moale şi maleabil în braţele sale îi readuse dorinţa ce-l prinse iarăşi în vârtejul ei. Îi simţise prea mult lipsa şi era prea flămând ca să fie satisfăcut de o împerechere rapidă. Voia mai mult, chiar acum, înainte ca

Dee să aibă timp să-şi reconstruiască barierele.

Fără a se grăbi, începu să-i presare gâtul şi umerii cu sărutări. Dee tremură sub el şi sărutările, deveniră mai insistente. În câteva minute, trupul lui se întărise şi pulsa din nou. Se sprijini cu spatele de peretele piscinei, o prinse de şolduri şi o trase pe erecţia lui încordată.

De această dată, eliberarea se lăsă aşteptată şi amândoi se treziră tânjind după aer, cu plămânii torturaţi, înainte de a-şi găsi satisfacţia temporară. Dee nu mai avea putere nici să-şi ridice braţele şi Logan o susţinu câtă vreme se scufundară în apa mică pentru a se răcori.

Când puterile îi reveniră pentru a doua oară, o scoase" din piscină şi o duse în dormitorul ei. Intenţionase s-o pună în pat şi să plece însă vederea trupului ei minunat şi gol, întins pe cearceafurile răvăşite îi aprinse simţurile din nou. Se lăsă pe pat într-un genunchi, lângă ea, aplecându-se să-i mai fure o sărutare.

Dar asta nu-i fu îndeajuns. Voia să zăbovească mângâindu-i sânii cu gura şi cu mâinile. Voia să-i simtă sfârcurile întărindu-se ca nişte pietricele sub atingerea limbii lui. Voia să-i simtă alunecarea coapselor în lungul alor sale. Voia să rămână cufundat în căldura pulsândă a corpului ei.

Dorea s-o audă strigându-i numele prinsă în ghearele pasiunii. Dorea s-o audă implorând şi zvârcolindu-se sub el. Simţea nevoia să ştie că şi ea era o victimă a pasiunii, asemeni lui. Voia să stea ore în şir alături de ea; zile sau săptămâni, oricât ar fi fost nevoie.

Gustul ei era ca un drog infiltrat în venele lui. Nu-i putea rezista; nici măcar nu voia să încerce. Mâine, îşi

promise el. Mâine îşi va recăpăta cât de cât autocontrolul şi va încerca să-şi descifreze sentimentele amestecate. În noaptea asta însă era un bărbat flămând. În noaptea asta era orb şi surd la orice, în afară instinctului primar…

Dee îşi dorea acelaşi lucru. Nu voia să se gândească, să se îngrijoreze sau să pună la îndoială ce făceau. Voia doar să-i împărtăşească pasiunea pentru a se simţi întreagă din nou. Logan era ca o parte pierdută a sufletului ei; nu se simţea întreagă decât când se afla în braţele lui.

Voia să se desfete cu satisfacţia senzuală şi sufletească adusă de el… Mâine se va întreba dacă făcuseră bine sau rău iubindu-se. Ziua de mâine va veni destul de repede aducându-i dispreţul faţă de ea însăşi şi momentele când va cântări consecinţele clipelor fierbinţi de acum.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Dee fu deranjată de nişte ciocănituri în uşă. Se chinui să se ridice în coate şi observă, toropită de somn, că era dezbrăcată. Trăgând cearceaful ca să se acopere, aruncă o privire spre ceas. Gemu observând că trecuse de zece şi că, pentru prima oară în atâţia ani, dormise prea mult. Ora micului dejun trecuse de mult şi, tot aşa, ora obişnuită a lecţiilor de dimineaţă.

Alte ciocănituri o făcură să strige:

— Cine e acolo?

— Mattie, răspunse menajera crăpând uşa câţiva centimetri şi iţindu-şi capul, prin deschizătură. E pentru prima oară că ai pierdut micul dejun şi am vrut să mă asigur că nu ţi s-a întâmplat nimic.

Dee reuşi să-i zâmbească moleşită.

— Mă simt perfect. Probabil că am uitat să întorc ceasul deşteptător.

Nu prea credea ce spunea însă era totuşi posibil.

— Nu-i nimic, răspunse Mattie. Logan şi Patti s-au întors târziu, noaptea trecută, aşa că şi ea mai doarme încă. O să vă pregătesc ceva la amândouă când vei fi gata. Logan a spus să nu-ţi faci griji cu lecţiile, deoarece va avea nevoie de Jake şi Butch aproape toată ziua.

Gândul la Logan o făcu să simtă o fierbinţeală ce-i invadă pieptul, gâtul şi faţa şi îşi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde îmbujorarea.

— Mai e ceva? întrebă ea.

— Tocmai voiam să-ţi adun rufele murdare însă nu

este necesar dacă nu-ţi trebuie nimic proaspăt spălat astăzi.

— Nu, n-ai de ce să-ţi faci griji, dar mulţumesc, spuse Dee.

Părul ei era o masă de şuviţe încâlcite, aşa că îşi folosi o mână pentru a-l îndepărta de pe faţă, având grijă să nu-i dea drumul cearceafului din cealaltă.

— Atunci ne vedem mai târziu. Vino la bucătărie când eşti gata să mănânci, adăugă menajera închizând uşa.

Dee se lăsă pe pernă, privind fix în tavan, amorţită de şoc. Amintirile nopţii precedente îi provocau ba fiori calzi, ba reci. Ea şi cu Logan făcuseră dragoste ore în şir. Cum de acceptase aşa ceva? Cum de putuse fi atât de proastă? Atât de iresponsabilă?

Logan o luase prin surprindere tocmai când era mai vulnerabilă. Nu avusese vreme să-şi ridice obişnuitele bariere în calea virilităţii lui de netăgăduit. Nu mai făcuseră dragoste de atâta timp, îi dusese dorul prea mult şi amândoi fuseseră orbiţi de dorinţă.

Ar fi vrut să dea toată vina pe el, dar ştia că era şi ea la fel de vinovată. Îl dorise tot atât de mult, cât o dorise şi el, şi amândoi cedaseră în faţa pasiunii. Oare ce naiba putea face acum? Cum trebuia să reacţioneze o femeie într-o astfel de situaţie?

Noaptea trecută făcuseră dragoste ore în şir – în mod repetat şi fără nicio măsură de protecţie. Era oare complet nebună? Pentru numele lui Dumnezeu, cum anume avea să se descurce dacă rămăsese însărcinată? Cum va putea purta un alt copil atât de curând după ce-l pierduse pe primul?

Primă oară, când fuseseră împreună, îşi asumase acelaşi risc însă atunci totul păruse a fi exact aşa cum trebuia – pur şi simplu perfect. Atunci nu se simţise stânjenită sau ruşinată că împărţea patul cu Logan, dar acum totul se schimbase.

Pe vremea aceea fusese neştiutoare şi teribil de îndrăgostită. Nu putea pretinde că situaţia era aceeaşi. Avea impresia că în ultimele şase luni devenise cu mult mai matură decât îi era vârstă şi, cu toate acestea, comportarea ei din noaptea trecută fusese imatură şi neglijentă. Devenea oare una dintre acele persoane ce permiteau sexului să le domine viaţa?

Îşi aruncă cearceafurile de pe ea şi coborî din pat.

Corpul îi era încă înţepenit şi o durea după orele de dragoste intensă cu Logan. După luni de abstinenţă, atenţiile lui pasionale şi lipsite de egoism o epuizaseră, luându-şi tributul de la trupul ei.

De îndată ce intră în baie, Dee îşi văzu pijamaua roz pe capacul coşului de rufe murdare. Evident, Logan i-o adusese de la piscină. Nu ştia dacă faptul putea fi pus pe seama griji faţă de ea sau a dorinţei pur egoiste de a-i împiedica pe ceilalţi să afle gradul de intimitate al relaţiilor lor.

De fapt, n-avea importanţă, reflectă Dee stând sub jetul înţepător al duşului. Ce-i făcut, e bun făcut. Nu putea să schimbe nimic, dar va avea grijă ca povestea să nu se mai repete.

Se şamponă ca să-şi îndepărteze clorul din păr şi se frecă îndepărtând de pe corp orice urmă a lui Logan. Când termină, se simţi înviorată şi mult mai stăpână pe sine. Se

hotărî să dea uitării noaptea trecută şi să nu mai reediteze performanţa.

De când venise la Circle B's, se îmbrăcase zilnic în uniforma companiei Prescott, conştientă că Logan se putea întoarce în orice moment. Era foarte hotărâtă să dea dovadă de profesionalism însă astăzi se simţea prea obosită şi susceptibilă ca să mai ia în considerare uniforma. Deja lipsise de la lecţia de dimineaţă, aşa că îşi trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi, cafenii, şi o bluză fără mâneci, cu un imprimeu floral în nuanţe cafenii şi verzi.

Dee ştia că îi va lua ceva timp să-şi usuce părul chiar dacă folosea uscătorul electric. O clipă, voi să-l lase liber însă se decise să şi-l împletească. Lui Logan îi displăcea când şi-l strângea, indiferent cum ar fi făcut-o, însă nu ţinea absolut deloc să-i dea idei. Şi aşa era destul de rău că-şi amintea toate cuvintele dulci şoptite de el când îi mângâiase părul.

Când începu să-şi facă patul, observă că fusese aranjat puţin. Ea şi cu Logan îl răscoliseră complet, aşa încât presupuse că el îl rânduise cât de cât, înainte de a o părăsi.

Oare când plecase? Imediat ce ea adormise, ori se trezise mai devreme şi se furişase afară din cameră fără s-o trezească? Avea oare acelaşi îndoieli, ori se simţea mândru de sine. Era oare la fel de epuizat ca ea? Ori era obişnuit să petreacă ore în şir făcând dragoste?

Ieşi din dormitor îndreptându-se spre bucătărie. Spera din suflet ca el să nu-şi imagineze că momentul ei de slăbiciune va crea un precedent pentru toată durata

şederii ei acolo. N-avea cum să-şi îndrepte greşeala din noaptea trecută însă, începând o nouă zi, îşi jură că n-o va mai repeta.

Şirul gândurilor lui Logan se înscrisese toată dimineaţa într-un tipar complet opus. După ce-o ţinuse pe Dee în braţe cea mai mare parte a nopţii, apetitul lui sexual fusese mai mult decât stârnit. Era excitat până la durere. O noapte nu era nici pe departe de-ajuns. O voia lângă el tot timpul.

Împreună cu dorinţa, apăru şi o nouă hotărâre. Noaptea trecută o luase pe Dee prin surprindere însă ştia că ea îşi va reface apărarea foarte repede. În ciuda faptului că era o femeie senzuală şi atrăgătoare, avea şi o doză bună de încăpăţânare.

Era singurul bărbat în viaţa ei. Fusese primul şi singurul ei iubit şi intenţiona să vegheze, ca situaţia să rămână neschimbată. N-avea s-o poată ierta niciodată că ucisese copilaşul lor însă putea al dracului de bine să se bucure de trupul ei.

La acest gând, simţi binecunoscuta încordare în partea de jos a şalelor. Se trezise având-o în braţe şi dorind-o din nou, dar se forţase să-i părăsească patul. Era capabilă să-i provoace dependenţă şi lui nu-i plăcea felul în care simpla ei prezenţă reprezenta o ameninţare la adresa autocontrolului lui.

Pe măsură ce orele dimineţii treceau, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva noaptea trecută nu concepuseră un alt copil. Ideea îl provocă un fior de satisfacţie, cu toate că încă mai era supărat pe ea. Actul dragostei lor fusese cu totul neaşteptat. Nu făcuseră nimic

pentru a preveni o altă sarcină, doar dacă nu cumva ea începuse să ia anticoncepţionale după cea dintâi.

Aşadar, era posibil. Prea adesea se trezise în ultima săptămână gândindu-se la copii, deşi nu-i stătea în fire să se lase pradă fanteziilor. Acum însă voia o familie şi, de curând, începuse să-şi imagineze un fiu având trăsăturile lui şi ale lui Dee. Alteori vizualiza imaginea unor fetiţe; trei la număr şi toate trei având capul acoperit de bucle blonde.

— Hei, şefule!

Strigătul lui Jake îi întrerupse introspecţia. Deşi lucrau alături, erau nevoiţi să strige, ca să acopere zgomotul maşinilor. Balotaseră şi încărcaseră fin toată dimineaţa, dar acum terminau ultimul transport.

— Mda.

— Vrei să duc eu transportul ăsta?

Butch conducea tractorul ce trăgea maşina: de balotat, în timp ce Logan încărca fânul în remorcă. Cei doi bărbaţi mai vârstnici făceau cu rândul să ducă remorca înapoi, la hambare, unde alte ajutoare se ocupau cu descărcatul.

— Mă ocup eu, răspunse Logan sărind din remorcă pentru a o decupla de maşina de balotat şi a o ataşa de cel de-al doilea tractor.

Jake urma să tracteze remarca, iar Butch avea să-i urmeze cu restul echipamentului.

Toţi erau încălziţi, obosiţi şi murdari. Cămăşile fuseseră scoase cu ore în urmă. Praful şi fânul se lipiseră pe torsurile goale şi, imediat ce ultimul transport fu înmagazinat într-unul dintre hambarele mai mici, Logan

trimise oamenii în pauza de prânz, în vreme ce el se îndreptă spre spălătorul din hambarul principal.

Intră şi se opri imediat, pentru a le permite ochilor să se obişnuiască cu lumina scăzută. Tocmai pornea spre pompa de apă când încremeni auzind zvonul unui râs feminin, melodios. Dar nu era orice râs feminin; era al lui Dee şi sunetul lui îl izbi ca un pumn.

Avea un râs nespus de molatec şi provocator, care-l fermecă. Îl auzise deseori când fuseseră amanţi şi ecoul lui îi rămăsese gravat în memorie, iar acum trupul lui reacţionă la aducerile aminte.

Se strădui s-o localizeze şi următorul sunet pe care-l auzi fu un chicotit răguşit şi senzual de încântare. Toţi muşchii i se contractară ca la comandă.

Un mic zgomot deasupra lui îl făcu să-şi ridice capul spre podul de uscat fânul. Se părea că Dee se zvârcolea în fân chicotind tachinată sau gâdilată de cineva. La acest gând, fu copleşit instantaneu de cea mai cruntă gelozie.

Cu cine dracu' se tăvălea ea în fân? Toţi bărbaţii de la fermă îl ajutaseră la muncă. Niciunul dintre ei n-ar fi putut ajunge în hambar înaintea lui; aşadar, cine era cu Dee? făcuse oare cunoştinţă cu cineva la petrecere? Cineva care ar fi putut-o ademeni să se întoarcă?

Avea să-l omoare, oricine ar fi fost. Va sugruma cu mâinile lui pe oricine o atinsese. Cu acest gând în minte, Logan începu să urce scara de lemn ce ducea la pod. Ochii îi ardeau ca oţelul topit când capul îi depăşi ultima treaptă şi o văzu pe Dee.

Stătea întinsă pe o grămadă de fân, cu picioarele desfăcute în faţa ei şi cu spatele sprijinit de nişte baloturi.

Ochii îi sclipeau de încântare în timp ce continua să chicotească împotrivindu-se cu jumătate de inimă atacului a şase pisoiaşi zvăpăiaţi.

Mânia lui Logan fu brusc înlocuită de un val de dorinţă. Râsul ei răguşit le făcea lucruri ciudate măruntaielor lui. Era încântător de ciufulită şi atât de irezistibilă, încât se trezi invidiind pisoiaşii ce se căţărau pe ea.

Şuviţe lungi de păr îi scăpaseră din coadă şi se răsuceau împrejurul feţei ei îmbujorate. Primii câţiva nasturi ai bluzei ei se desfăcuseră, etalând pielea albă ca laptele şi curbura sânilor. Ochii îi scăpărau de pură încântare, în vreme ce pisoiaşii se luau la întrecere să-i capteze atenţia.

— Mai încet, monstru mititel ce eşti, îl dojeni ea pe unul dintre ei care-i folosea sânul drept sprijin pentru lăbuţe. Bagă-ţi gheruţele în teacă.

Îl înhăţă pe micul infractor şi-i scoase ghearele cu blândeţe din ţesătura bluzei. Pe urmă, şi-l apropie de faţă vorbindu-i gângurit şi frecându-şi obrazul de moliciunea hăinuţei lui de blană.

Logan avu impresia că-l lovise cineva în plex. Continuă s-o urmărească dezmierdând toate pisicuţele şi fiecare muşchi al trupului i se întări. Senzualitatea înnăscută a lui Dee îl excitase întotdeauna cu mult mai mult decât sexualitatea ostentativă a altor femei.

— Mă întreb de s-ar supăra cineva dacă te-aş boteza. Necaz, îi murmură ea pisoiului jucăuş, alb cu stropi de culoare, ce devenise favoritul ei. Acesta avea o înclinaţie vădită spre trăsnăi. Era pipernicit însă îşi compensa

dimensiunile reduse prin entuziasm, energie şi o curiozitate fără margini. Imediat ce-i dădu drumul, încercă să i se strecoare pe sub guler, ca să exploreze.

— Sălbatic micuţ, îl mustră Dee prinzându-l înainte de a avea ocazia să-şi înfigă ghearele în pielea ei.

În aceeaşi clipă, îi simţi prezenţa lui Logan şi-l fixă cu privirea. N-avea cum să confunde sclipirea întunecată a dorinţei pe care i-o citi în ochi.

Reacţia trupului ei la prezenţa lui fu instantanee şi intensă. În pod, lumina era foarte slabă şi nu-i vedea decât capul şi umerii însă asta fu suficient pentru a-i înteţi bătăile inimii, deşi se strădui să-şi ascundă emoţia profundă cauzată de el.

Logan îi observă scânteile din ochi stingându-se şi ceva din sufletul lui muri puţin, împreună cu ele. Dee nu şi-ar fi putut exprima mai clar părerea ce-o avea despre el. Bucuria şi inocenţa îi dispărură de pe chip făcând loc prudenţei.

Reacţia ei şi răspunsul lui involuntar îi domoliră dorinţa şi-i aprinseră mânia. Femeia asta era o ameninţare la adresa liniştii lui sufleteşti, dar n-avea s-o lase să-i dea sentimentele peste cap. Ceea ce voia el de la ea era strict fizic.

— Dacă ştiam că ai chef să te tăvăleşti în fân, aş fi fost fericit să mă ofer voluntar, o tachină el în mod deliberat, încercând s-o necăjească.

Stratagema avu succes. Dee strânse din dinţi enervată şi îşi aranjă repede bluza. Asta era oare tratamentul la care se putea aştepta în săptămânile următoare? Spera Logan să profite de trupul ei oricând

avea chef? Iar după aceea să facă apel la aluzii înjositoare, ca să-şi regleze conturile cu ea pentru nedreptatea pe care se gândea că i-o făcuse?

Se hotărî să-i ignore afirmaţia şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra pisicuţelor. Cinci dintre ele se aşezaseră să tragă un pui de somn. Îl puse şi pe cel mic alături mângâindu-l pe spinare până ce se linişti şi el.

Gestul ei, prin care-i dădea peste nas, îl întărâtă pe Logan. Voia să se suie în pod şi să-i pretindă să-i dea atenţie, dar nu îndrăzni. Dacă o atingea acum, nu s-ar fi putut mulţumi cu nimic altceva, decât cu o împerechere dură şi rapidă. Amintirile nopţii trecute erau încă prea vii şi toată dimineaţa se aflase într-o stare de semiexcitare.

— Ai de gând să stai aici toată ziua? o întrebă el pe un ton mai potolit.

Dee îi aruncă o privire precaută.

— Doar până ce adorm. Sunt încă nişte bebeluşi şi au nevoie de somn.

Referirea la bebeluşi fusese o greşeală. Dee realiză acest lucru văzând trăsăturile chipului lui Logan înăsprindu-se şi se simţi vinovată de a fi readus în gândurile amândurora copilul pe care-l pierduseră.

— Ce păcat că n-ai avut aceleaşi sentimente protectoare şi faţă de al nostru, scrâşni el.

Dee îşi coborî pleoapele pentru a-şi ascunde durerea provocată de cuvintele lui. I-ar fi putut corecta impresia de a-şi fi provocat un avort însă n-o lăsa inima să încerce. Chiar dacă era un fel egoist de a privi lucrurile, voia ca el să-şi dea seama că n-ar fi fost capabilă de aşa ceva. Toate explicaţiile din lume ar fi fost inutile dacă el nu-i putea

acorda încrederea şi respectul ce însoţesc adevărata iubire.

Orice simţise Dee la auzul observaţiei crude a lui Logan avea să rămână un mister pentru el, fiindcă îi închisese din nou şi în mod eficient accesul în lumea ei interioară. Barierele ei de apărare erau din nou ridicate însă el nu se putea învinovăţi decât pe sine. Nu ştiuse niciodată cum să se descurce cu Dee sau cu incredibila ei sensibilitate.

Câteodată era foarte aprigă, însă cu acest aspect al caracterului ei se putea descurca. Dar când se retrăgea în sine, nu mai ştia cum să ajungă la ea. În cele din urmă, el reuşea să învenineze atmosfera dintre ei.

— E ora prânzului, declară Logan în final, pe un ton neutru.

— De-abia am mâncat, îi răspunse Dee.

Se ridică în genunchi şi îşi scutură fânul de pe haine. Era gata de plecare, dar nu voia să se apropie de scară câtă vreme el mai stătea acolo.

După ce o mai urmări un minut aranjându-şi hainele, Logan îşi dădu seama că îi stătea în cale. El voia să se asigure că ea va coborî scara în siguranţă, iar ea dorea ca el să plece.

— Haide, spuse el. Poate că tu ai mâncat, însă cu mor de foame şi sunt murdar din cap până în picioare. Te ajut să cobori şi după aceea, pot să mă spăl.

Dee îi observă firele de fân ce i se lipiseră pe pielea umedă de sudoare a umerilor şi a pieptului. Trupul i se bronzase de la orele de muncă în soare şi când se prinse de vârful scării muşchii braţelor i se unduiră hipnotizând-o.

Nu-i voia ajutorul. Nu voia s-o atingă nici măcar în mod impersonal. O tenta prea mult şi trupul ei reacţiona prea puternic în prezenţa lui. Totuşi, îşi dădu seama că, dacă ar fi refuzat, şi-ar fi putut petrece amândoi ziua înfruntându-se în acelaşi loc cu încăpăţânare…

— Vin dacă te dai la o parte, rosti ea în cele din urmă, apropiindu-se.

Logan îi aruncă o privire ironică şi începu să coboare scara, dar n-o scăpă din ochi când se întoarse cu spatele ca să coboare la rândul ei. La vederea picioarelor lungi, dezgolite, şi ale coapselor suple expuse de croiala pantalonilor scurţi, trupul lui se încordă subit.

Imediat ce tălpile lui atinseră podeaua, se depărtă, dar se apropie iarăşi când Dee ajunse pe ultima treaptă. Chiar dacă în sinea lui îşi blestema prostia, se prinse cu braţele de lateralele scării prinzând-o în capcana lor. Era prea transpirat şi murdar ca să se lipească de ea însă continuă s-o ţină captivă.

Dee icni simţind pe spate căldura ce radia dinspre el.

— Logan! îl avertiză ea.

— Ştiu, şopti el îngropându-şi faţa în curbura umărului ei. Ştiu că n-ar trebui să te ating, îi murmură el lângă ureche.

Buzele îi căutară locul unde i se zbătea plusul la ceafă şi îi supse pielea dulce.

— Ştiu că ne aducem unul pe altul la disperare, adăugă el simţind-o că se cutremură. Eşti o otravă, o acuză pe un ton vehement, dar mi-ai intrat în sânge şi nu mă pot sătura de tine.

— Nu, se împotrivi ea cu asprime, deşi toată pielea

corpului o furnica. Noaptea trecută a fost o greşeală… o greşeală prostească datorată nesăbuinţei.

Cuvintele ei îi produseră un mic fior. Era dispus să parieze că nu lua anticoncepţionale, iar asta însemna că exista posibilitatea să fie deja însărcinată.

— De ce? Fiindcă ne-am dorit atât de mult sau pentru că nu am folosit niciun mijloc de protecţie?

— Din ambele motive, declară Dee cu glasul răguşit. E o nebunie să ne dorim, când niciunul dintre noi nu-l place pe celălalt. Şi e o adevărată dementă să ne asumăm un astfel de risc.

Logan nu-şi asuma niciun risc. Ştia exact ce voia: o voia însărcinată cu copilul lui.

— Ba adevărata nebunie ar fi să ignorăm ceva cu mult mai puternic decât noi amândoi.

Tonul hotărât o făcu să se simtă cuprinsă de disperare. Dacă el nu era interesat să păstreze o oarecare distanţă între ei, Atunci se lupta de una singură. El nu avea s-o ajute să se împotrivească atracţiei reciproce, iar ea nu era câtuşi de puţin sigură că avea să reuşească fără vreun sprijin.

— Întoarce-te şi sărută-mă! îi ordonă Logan cu vocea îngroşată de pasiune.

Chiar şi numai faptul că stătea aproape de ea şi îi simţea parfumul dulce, reprezenta o ispită prea mare pentru a fi ignorată.

— Nu! îl înfruntă Dee rămânând nemişcată şi rigidă în cercul braţelor lui.

— Sunt murdar, ripostă el împingându-şi uşor şoldurile şi lipindu-le de fesele ei, dar dacă nu faci primul

pas, o să te întorc eu şi-o să te strâng în braţe fără să-mi mai pese de nimic.

Dee îi simţi erecţia şi genunchii i se înmuiară. Se forţase să stea nemişcată însă la auzul ameninţării lui, începuse să tremure. Era atât de uşor să se imagineze strâns lipită de pieptul lui gol şi, ars de soare. La acest gând, sânii i se umflară, dar se chinui să respire adânc şi să-şi tempereze dorinţele nebuneşti.

— Dee, insistă el cu un glas şi mai ameninţător. Dă-mi gura ta. Ori aşa, ori am să mă servesc singur.

Frustrată, se întoarse cu faţa la el, proptindu-şi totuşi palmele pe pieptul cald şi păstrând o distanţă respectabilă între trupurile lor. Ochii ei aruncau scântei de furie însă foamea făţişă din privirea lui Logan o făcu să-şi ţină răsuflarea.

— Eşti nebun dacă vrei să continuăm în felul ăsta, îl atacă ea.

Bărbatul îi ignoră avertismentul.

— Sărută-mă.

Oare omul ăsta nu auzea decât ce-i convenea?

— Logan! Nul

— Vreau gura ta, insistă el. De fapt, vreau al dracului de multe însă, mai întâi, vreau să-mi dai gura.

Ce naiba, oare nu cunoştea semnificaţia cuvântului nu?

— Nu merge chiar atât de uşor, se împotrivi Dee, încercând să facă apel la raţiunea lui.

— Dacă ţi-e greu să te descurci în problema asta, murmură Logan, mă ocup eu de ea.

Gura fierbinte a bărbatului puse stăpânire pe gura

lui Dee şi limba lui înfrânse repede rezistenţa buzelor ei, sondând adâncimile dulci de dincolo de ele: Dee se decise să-i facă pe voie, rămânând însă total detaşată. Poate aşa, individul avea să priceapă că nu-i ardea de joacă.

Logan îi înţelese rapid tactica.

— Dacă nu-mi răspunzi la sărut, o preveni ei muşcând-o uşor, atunci mă voi vedea nevoit să iau lucrurile în serios şi să-mi folosesc mai mult decât gura pentru a te convinge.

— Eşti murdar şi miroşi urât.

Ca răspuns la tentativa ei de a-l descuraja ridiculizându-l, Logan râse.

— Ştiu şi, dacă nu cooperezi, o să ajungi exact la fel.

În cele din urmă, exasperată, Dee îl prinse zdravăn de gât cu ambele mâini şi îşi apăsă gura peste a lui. Vreme de o clipă se înfruntară amândoi cu buzele strânse, dar nu i se putu împotrivi prea mult. Limba lui trecu de bariera dinţilor ei pentru a-i mângâia limba. Sărutările lui erau profunde, iscoditoare, ca un drog. Când o săruta Logan, îşi uita întotdeauna nemulţumirile.

Pe măsură ce sărutul se prelungi, Dee deveni tot mai relaxată şi corpul ei gravită spre al lui. Logan îşi luă mâinile de pe barele laterale ale scării şi o prinse de braţe, nedorind s-o aibă atât de aproape câtă vreme autocontrolul lui era atât de fragil; altfel, urma să dorească, în curând, să se piardă cu totul în făptura ei ispititoare.

Se sărutară îndelung, cu uitare, până când auziră un glas strigându-l pe Logan. Era ora prânzului şi el îşi dădu seama ca prin ceaţă că Jake îl chema la masă.

Îşi întrerupseră sărutarea şi se retraseră amândoi cu

un pas, respirând greoi. Nici unuia nu-i venea să creadă ce repede îl făcea celălalt să-şi piardă capul sau cât de greu le venea să-şi reziste unul altuia.

Logan ar fi vrut-o pe Dee numai pentru el vreme de o lună. O noapte, două, ori chiar o săptămână sau două n-ar fi fost nici pe departe de ajuns. Voia să aibă la dispoziţie un timp nelimitat, în care să se bucure de ea până la saţietate.

Dee însă dorea să pună cât mai multă distanţă între ei. Nu-i plăcea să i se amintească ce uşor îşi pierdea stăpânirea de sine când venea vorba de Logan. Nu-i plăcea nici să i se amintească slăbiciunea ei pentru felul lui de a face dragoste şi nici nu era o persoană căreia să-i placă să-şi asume riscuri tot timpul.

— Povestea asta trebuie să înceteze, rosti ea răguşit.

— De ce? o provocă el.

— De ce? repetă ea uluită. Cunoşti prea bine toate motivele…

Logan se întoarse către pompa de apă şi chiuvetă.

— Suntem amândoi nişte adulţi care consimt, îi reaminti el.

Dee scrâşni din dinţi şi îşi strânse mâinile în pumni. Îl urmări aruncându-şi apă pe faţă, pe piept şi pe braţe şi apoi ştergându-se energic. Între timp se strădui să găsească un răspuns convenabil la remarca lui neaşteptată.

— Toate speranţele noastre de viitor au fost distruse, reuşi ea să spună în cele din urmă. Nu-mi doresc o aventură ocazională şi nici nu vreau să risc să rămân iar însărcinată.

— Eu n-aş cataloga drept ocazional ce se întâmplă

între noi, rosti el tărăgănat, cu o voce joasă.

Se răsuci spre ea fixând-o cu privirea.

— Şi e cam târziu să-ţi faci griji pentru un eventual copil, adăugă el. S-ar putea să fii deja însărcinată.

La acest gând, Dee păli. Îl studie din ochi, dar nu-şi putu da seama ce simţea el în legătură cu această posibilitate. Nu părea prea preocupat.

— Nu te îngrijorează? îl întrebă pe un ton încărcat de suspiciune.

Logan nu ezită:

— Nu-mi pasă dacă rămâi însărcinată. Vreau un copil.

Dee inspiră brusc, surprinsă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da.

— Şi crezi că eu sunt dispusă să am un copil doar pentru că tu îl vrei?…

Atât vocea, cât şi expresia feţei îi trădau starea de şoc, iar ochii i se dilataseră de neîncredere.

Chipul lui Logan se înăspri.

— Sunt al naibii de sigur că nu vei mai avorta încă un copil al meu.

Ei nu-i venea să creadă ce auzea. Logan nu pretindea că ar iubi-o, că ar vrea s-o ia de soţie sau să-şi întemeieze o familie. Nici măcar nu făcea vreo aluzie la un posibil viitor pentru legătura lor. Voia doar ca ea să-i facă un copil…

Oare o sedusese în mod deliberat, sperând să rămână însărcinată?

— Ce te face să crezi că nu iau anticoncepţionale?

I-o reteză iritată.

— Nu iei, nu-i aşa?

Dee refuză să-i confirme presupunerea făcută cu atâta aroganţă. Şi nici n-avea de gând să mintă.

Logan zâmbi văzându-i refuzul încăpăţânat de a scoate vreun cuvânt. Tăcerea ei reprezenta răspunsul de care avea nevoie. Ştiau amândoi că putea fi deja însărcinată.

— Nu cred că mai e ceva de spus despre acest subiect, declară el, îndreptându-se spre uşă.

Dee îl urmă apucându-l de braţ ca să-l oprească.

— Logan! izbucni ea.

Când ieşiră la lumina puternică a soarelui, clipi şi îşi retrase repede mâna.

— Da? întrebă el cu un surâs exasperat.

— Să nu îndrăzneşti să-mi întorci spatele, rosti ea tăios. N-am de gând să accept o asemenea atitudine.

Logan înălţă o sprânceană, cu un aer trufaş.

— Şi ce-ai de gând să faci în privinţa asta? o luă el peste picior.

Dee îşi îngustă privirea şi se aprinse ca o torţă.

— Dacă aş fi bărbat, te-aş zvânta în bătaie.

Logan izbucni într-un râs homeric. Trebuia să-i recunoască meritul de a avea temperamentul exploziv. Era bucuros că pasiunea ei, uşor inflamabilă, nu se limita doar la clipele de dragoste. Faptul mărea şansele ca progenitura lor să aibă o personalitate puternică.

Râsul lui nu făcu decât s-o ofenseze şi mai mult.

— Eşti al naibii de sigur pe tine, nu-i aşa? îl provocă ea, deşi furia îi era înlocuită rapid de suferinţă.

— Ei bine, am veşti noi pentru tine. Am de gând să-

mi îndeplinesc partea mea din contract, după care voi pleca, indiferent dacă voi fi însărcinată sau nu. Şi n-o să ai cum să mă opreşti.

Ameninţarea făţişă îl făcu pe Logan să-şi înguste, la rândul lui, privirea.

— N-o să mă poţi împiedica să-mi revendic copilul, o avertiză el. Dacă vei încerca, te voi da în judecată atât de repede, încât ai să ameţeşti.

Dee nici nu se mai osteni să-i răspundă. Vreme de câteva minute interminabile nu făcură decât să-şi arunce priviri fioroase. Fiecare avea convingerea că fusese nedreptăţit de către celălalt şi niciunul din ei nu era dispus să accepte un compromis.

Apoi, Jake îl strigă din nou pe Logan. Mattie le pregătise bărbaţilor prânzul şi aceştia îl aşteptau. Logan se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsând-o singură în faţa hambarului, iar Dee îl urmări cum se îndepărtează, prinsă în caruselul dezlănţuit al sentimentelor.

Capitolul 9

În zilele următoare, Dee şi Logan se evitară unul pe altul cu deosebită grijă. Mâncau împreună, dar se fereau să rămână singuri vreo clipă. Când se găseau în prezenţa celorlalţi membri ai familiei sau când se întâlneau accidental prin împrejurimile casei, adoptau o atitudine indiferentă şi politicoasă”.

Logan continua s-o dorească însă simţea nevoia să-şi dovedească lui însuşi că îşi poate domina pasiunea. Nu-i plăcea puterea avută de Dee asupra lui şi nici incapacitatea lui de a se stăpâni când erau împreună.

Chipul ei îl însoţea peste tot zi şi noapte, şi nu-şi putea alunga deloc gândul de la copilul avortat de ea. Era ca o rană deschisă ce supura şi totuşi imaginea lui despre Dee nu se potrivea cu cea de femeie lipsită de inimă, cum o etichetase.

O urmări fermecând treptat toţi bărbaţii, femeile şi animalele de pe proprietatea lui. Ori de câte ori lua în braţe un pisoi, mângâia gâtul vreunui cal sau se agita împrejurul bătrânului său câine, vedea în ochii ei o plăcere sinceră, iar dacă atitudinea ei iubitoare era prefăcută, constituia cea mai grozavă reprezentaţie la care asistase vreodată. Se părea că Dee înfloreşte efectiv în lumea lui.

Şi el progresa în lumea ei însă foarte încet şi cu mare greutate. Nu putea dormi, aşa că îşi impuse să petreacă mai mult timp în hangar, studiindu-i lecţiile pe care le preda. Încă îl mai năpădea o sudoare rece când se aşeza la comenzii simulatorului, dar frica bolnăvicioasă nu mai era la fel de puternică precum odinioară. Cu toate

acestea, avea să mai treacă – multă vreme până ce urma să se simtă în largul lui pilotând un avion.

Dee era uşurată că Logan nu-i contesta decizia de a păstra o distanţă sigură între. Ei. Şi aşa i se părea destul de greu să se afle zilnic în preajma lui. În loc să afle despre el lucruri ce i-ar fi displăcut, afla o mulţime de lucruri demne de admiraţie.

Era curtenitor, atent şi harnic. Nu era deosebit de expansiv, însă dragostea ce i-o. Purta surorii lui era evidentă şi, tot aşa, respectul şi afecţiunea lui pentru Mattie. Era un şef cu păreri ferme însă asculta nemulţumirile şi propunerile angajaţilor lui.

Se purta blând cu animalele şi ştia o mulţime despre ele. Ori de câte ori îl vedea lucrând cu caii, Dee era uimită de răbdarea de care dădea dovadă. Cu cât afla mai multe despre el, cu atât devenea mai nedumerită, Logan nu se potrivea deloc cu părerea ei că ar fi un ticălos fără scrupule.

Nu discutau niciodată despre munca ei. Jake şi Butch luau adesea masa împreună cu familia şi deseori vorbeau entuziasmaţi despre lecţii şi despre progresele făcute. Logan asculta, dar se abţinea de la comentarii.

Discuţiile despre lecţiile de zbor păreau să le stânjenească pe Patti şi pe Mattie. Ori de câte ori venea vorba despre acest subiect, Dee le putea simţi stinghereala, însă nu înţelegea ce anume dădea naştere la starea aceea de tensiune.

Cât despre reacţiile lui Logan, nu şi le putea explica deloc. Când cineva vorbea despre zbor, părea să-şi reprime orice emoţie. Dee nu se putea abţine să nu se întrebe dacă

nu cumva atitudinea lui nu avea de-a face cu pretenţia că ea să renunţe la carieră, exprimată cu câteva luni în urmă.

Dacă detesta ideea de a pilota, atunci de ce luase hotărârea de a cumpăra un avion şi de a-şi pune oamenii să ia lecţii de zbor? se întreba şi dacă se hotărâse cu adevărat să nu înveţe să piloteze sau dacă intenţiona să ia lecţii din altă parte…

Logan nu venea niciodată la hangar când lucra cu Butch şi cu Jake, şi totuşi avea senzaţia că-şi petrece ceva timp în absenţa ei, în sala de clasă improvizată.

Bănuia chiar că Logan foloseşte simulatorul de zbor, însă nu avea nicio dovadă.

După câte ştia ea, Butch sau Jake puteau face pe intermediarii repetându-i instrucţiunile lui Logan. Asta nu i-ar fi fost de folos în acumularea de ore de zbor la sol sau în aer şi totuşi putea să înveţe şi în felul acesta.

De când se întorsese el acasă, Dee devenise mai rezervată. Nu se mai simţea la fel de destinsă în prezenţa lui Mattie, ori a lui Butch şi Jack însă, aparent, aceştia acceptau situaţia fără a se simţi ofensaţi. Dee încă mai încerca să-şi ofere ajutorul la diferite treburi, dar nu se putea relaxa complet, ţinând cont de tensiunea dintre ea şi Logan.

Singurul lucru care nu se schimbase era afinitatea dintre ea şi animalele de la fermă. Rareori se găsea pe afară, fără un şir de pisici sau pisicuţe care să se ţină după ea. Probabil că şi caii s-ar fi comportat la fel dacă n-ar fi fost opriţi de garduri şi porţi. Când se afla în apropierea lor, atenţia acestora era îndreptată în totalitate asupra ei. Chiar şi bătrânul Ape făcea efortul de a sta pe lângă ea,

atunci când nu se ţinea după Logan sau când nu dormea sub copacul lui favorit.

Dee reuşea mereu să-i acorde lui Ace o atenţie deosebită. Îi plăcea labradorul şi aflase ce mult însemna el pentru Logan. Încercă să se convingă că afecţiunea lui Logan pentru Ace nu avea nicio legătură cu preocuparea ei faţă de bătrânul câine, dar fără folos.

De fiecare dată când se găsea în apropierea acestuia, simţea că nu mai are mult de trăit şi o durea sufletul. Viaţa lui fusese plină, dar se apropia de sfârşit. Dee se temea că va muri în curând şi totuşi nu simţea că ar fi fost bolnav şi nici că ar fi suferit în vreun fel.

În cea de a doua vineri a şederii ei în Kentucky, la scurt timp după lecţiile de dimineaţă, Dee îl găsi pe Ace zăcând lângă peretele lateral al casei, în apropierea uşii de la bucătărie. Cum, în timpul zilei, el prefera confortul oferit de umbra stejarului, fu surprinsă să-l vadă stând în plin soare.

— Ce faci aici? îl întrebă ea îngenunchind lângă labrador ca să-l alinte.

Imediat ce-i atinse capul, îşi dădu seama ce anume era în neregulă. Câinele de-abia găsi puterea să-şi deschidă ochii lui mari, cafenii, şi Dee realiză că era pe moarte.

— Mattie! strigă ea fără a reuşi să-şi ascundă panica din glas. Mattie!

Ga răspuns la chemarea lui Dee, Patti îşi făcu apariţia la uşa din spate.

— Mattie e sus. Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Ace, răspunse Dee privind-o cu ochi

plini de suferinţă, după care îşi îndreptă iar atenţia asupra câinelui.

— Mă duc să chem veterinarul;

— Nu, rosti Dee pe un ton insistent…

Voia să-l mute pe Ace la umbră, dar era prea greu ca să-l poată ridica de una singură.

— Cheamă-l pe Logan, mai zise ea.

— Dar…

— Te rog!

Patti încuviinţă.

— Vorbeşte la telefon. Mă duc să-l chem.

Dee continuă să mângâie câinele pe cap şoptindu-i cuvinte de încurajare. Animalul suspină greoi şi închise ochii, dar ridică puţin capul la auzul vocii lui Logan.

Acesta ieşi din casă împreună cu Patti.

— Ce este?

Dee îşi ridică privirea şi din adâncul ochilor ei ca turcoazele izvorau valuri de compasiune.

— E pe moarte, răspunse ea cu infinită blândeţe.

Logan îi studie îngrijorarea întipărită pe chip. Se ghemui lângă ea şi îşi puse o mână pe capul labradorului.

— Cei cu tine, bătrâne?

Ace reuşi să dea din coadă auzindu-şi stăpânul însă nu deschise ochii.

— De ce n-ai lăsat-o pe Patti să cheme veterinarul?

— Nu mai are mult de trăit.

Dee nu-şi putea explica de unde ştia acest lucru, dar era foarte sigură că avea dreptate.

— Nu vreau să sufere, rosti Logan cu glasul răguşit.

— Nu suferă, sunt absolut sigură, insistă Dee.

Logan o privi drept în ochi. De multe zile nu se mai aflaseră aşa aproape unui de altul şi ochii lui o scrutară cu insistenţă.

— De unde ştii? o chestionă el.

Oare cum l-ar putea face să priceapă? Faptul îi depăşea chiar şi ei puterea de înţelegere şi se întreba cum l-ar putea consola pe Logan.

— Nu sunt în stare să-ţi explic, dar ştiu că nu-l doare nimic. Este doar foarte slăbit şi obosit. Are nevoie de tine şi de locul lui favorit de sub stejar.

Vocea ai tremură uşor şi ochii i se umplură de lacrimi. Logan nu era prea sigur de ce-o credea însă n-o contrazise şi nici nu-i puse la îndoială cunoaşterea instinctivă.

— Mulţumesc, îi zise încet. Mă ocup eu de el…

Cu grijă, îl ridică pe bătrânul câine vorbindu-i liniştit, ca unui vechi prieten.

Patti şi Dee îl bătură pe Ace, uşurel, pe cap, luându-şi rămas-bun, şi îl urmăriră pe Logan ce-l purtă în curtea din spate. Ochii lui Dee erau plini de durere însă rămase pe loc. Când Logan dispăru din vedere, se uită spre Patti.

Amândouă aveau privirile împăienjenite de lacrimi. Tensiunea evidentă dintre Dee şi Logan le împiedicase să devină prietene apropiate, dar, cu toate astea, ţineau una la cealaltă. Niciuna din ele nu simţea nevoia să-şi ceară scuze pentru manifestarea deschisă a emoţiilor.

— Cum ai ştiut? întrebă Patti suspinând.

Dee nu putu decât să ridice din umeri şi să-şi şteargă lacrimile ce-i alunecau pe obraji.

— Presupun că e vorba de intuiţie. Nu sunt în stare

să explic mai bine.

— Te-am urmărit alături de celelalte animale. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, spuse Patti cercetând-o din privire. Nu ştiu pe altcineva care să se poarte cu ele cum o face Logan şi ele îl respectă. Cu tine însă este cu totul altceva. Ai un har cu totul deosebit, nu-i aşa?

Ochii lui Dee – se deschiseră larg, alarmaţi. Nu se simţea niciodată în largul ei discutând despre neobişnuita ei percepţie extrasenzorială şi nu-i pomenise nimic în privinţa asta lui Logan. Iar acum, nu dorea câtuşi de puţin să facă faţă unui tir de întrebări.

Cum nu răspunse nimic, Patti îşi ceru scuze:

— Iartă-mă. N-am niciun drept să-mi bag nasul în treburile tale. Sunt doar unul dintre proaspeţii absolvenţi în psihologie cărora, din curiozitate, le place să sondeze sufletul oamenilor. Logan îmi spune mereu să-i las sufletul în pace, aşa că poţi face şi tu la fel.

Dee se cutremură aflând că Patti studiase psihologia. De-a lungul anilor, Belle făcuse eforturi considerabile ca s-o ţină departe de persoanele care voiseră să-i cerceteze, mai în amănunt, structura psihică.

Nu voia s-o îndepărteze pe Patti, dar nici nu ştia cum să-i răspundă la întrebare.

— Poate că ar fi mai bine să-mi explici ce înţelegi prin „har”, spuse ea.

— Eram curioasă dacă puterea ta de percepţie funcţionează şi în cazul oamenilor.

De asta se temea Dee cel mai mult.

— Uneori sunt foarte receptivă la sentimentele surorilor mele, recunoscu ea.

— Bănuiesc că nu-i nimic surprinzător în asta, având în vedere că sunteţi gemene.

— Cred că este ceva foarte obişnuit, replică Dee. Sensibilitatea surorilor mele şi a mea variază în funcţie de nivelul intensităţii sentimentelor. Cred că este un lucru greu de definit, adăugă ea zâmbind, dar, aproape toată viaţa, l-am acceptat ca fiind normal.

— Pot să-ţi mai pun o întrebare foarte scurtă? o tachină Patti conştientă de reţinerea lui Dee de a discuta despre propria ei percepţie senzorială.

Dee reuşi să-i întoarcă zâmbetul.

— Depinde de întrebare.

Patti îşi muşcă buza de jos, apoi zise:

— E vorba despre tine şi Logan.

Dee clătină din cap, în semn de refuz înainte ca întrebarea să-i fie pusă.

— Am înţeles, o să-mi văd de treabă. Nu-mi face plăcere, dar cred că o să mă descurc, zise Patti oftând, apoi se contrazise imediat: Mă întrebam doar dacă-i poţi citi şi lui sentimentele.

Dee continuă să clatine din cap.

— Nu mă deranjează să-ţi răspund la întrebarea asta. Răspunsul este nu. Ceva din persoana lui Logan reacţionează negativ în contact cu a mea. Am ajuns la concluzia că suntem total incompatibili.

Asta o făcu pe Patti să chicotească şi să dea din cap.

— Poate că voi doi aveţi câteva probleme majore, dar mi-aş paria şi ultimul dolar că n-au nimic de-a face cu reciprocitatea sentimentelor. N-am mai fost niciodată martora unor asemenea emoţii puternice generate între

două persoane.

Dee se încruntă şi tăcu. Se vedea clar că nu dorea să mai continue discuţia. Printr-un acord, tacit, cele două femei intrară în casă. În bucătărie o găsiră pe Mattie căreia îi explicară ce se întâmplase cu Ace şi o ajutară să pregătească prânzul.

Dee nu-şi putea scoate din minte afirmaţia lui Patti. Se întrebă dacă toţi cei de la Circle B's făceau speculaţii în legătură cu ea şi Logan. Dacă aşa stăteau lucrurile, se întrebau oare ce se întâmplă cu ea? Toţi păreau să-l considere pe Logan un sfânt şi atunci, ce credeau despre ea? Că era o păcătoasă? O femeie vrednică de dispreţ?

Oare ce-ar gândi toţi aceştia dacă ar şti adevărul? Sau dacă ar afla versiunea lui Logan despre adevăr? Ai crede că i-a avortat copilul?

Dee înţelese cu surprindere că opiniile celorlalţi contau foarte mult pentru ea. Se ataşase, cu timpul, de toţi şi nu dorea ca ei să-şi formeze, asemeni lui Logan, o părere proastă despre ea.

Se trezi apoi reflectând la felul în care ar privi-o cei din familie dacă ar afla de neobişnuita ei percepţie extrasenzorială. Se vor gândi că e anormală? Sau poate, nebună? Se vor feri de ea, ori vor fi capabili să înţeleagă? Oare Logan o va urî şi mai mult, fiindcă nu-i spusese de la început?

Până acum obţinuse reacţii diverse însă favorabile din partea familiei şi a angajaţilor lui. Ştia că lui Butch i se scurgeau ochii după ea şi, prin urmare, era foarte atentă să nu-l încurajeze. Jake o găsea atrăgătoare însă nu era interesat personal de ea.

Când nu se simţea prea posesivă sau protectoare faţă de fratele ei, Patti o plăcea. Tânăra femeie era îndrăgostită de Jake şi oarecum geloasă pe timpul petrecut de el în compania lui Dee.

Toate acestea erau reacţii normale care n-o alarmau. Mattie şi restul angajaţilor o acceptaseră fără să şovăie, fapt ce-i făcea o deosebită plăcere. Pur şi simplu nu voia să pericliteze această stare de lucruri.

Principala ei grijă era să ascundă adevărul de Logan. Dee se simţea uşurată că nu-i pusese nicio întrebare în legătură cu receptivitatea ei faţă de starea lui Ace, mai ales că bătrânul câine murise la câteva minute după ce fusese dus la umbra copacului său favorit. Se gândise că Logan era prea supărat ca să abordeze subiectul şi ea nu se grăbise să-i ofere nicio explicaţie.

A doua zi era sâmbătă însă Dee îşi continuă lecţiile, pe tot parcursul weekend-ului şi nu avu loc niciun eveniment special care să marcheze sfârşitul unei săptămâni de muncă. Lui Dee îi convenea de minune, deoarece se simţea mult mai bine când avea ceva de făcut.

Sâmbătă seara, Patti îl convinsese pe Jake prin linguşeli s-o ducă la cinema, iar Mattie se retrase curând în apartamentul ei. Aşa că Dee o imită. Nu-i era prea somn, dar se băgă devreme în pat, ca să nu rişte o întâlnire accidentală cu Logan.

Nu ştia de cât timp adormise când se trezi brusc alarmată. La început, nu-şi putu da seama care era problema, dar îşi impuse să se relaxeze şi să se concentreze. După câteva minute, realiză că puternicul ei sentiment de anxietate i se datora uneia dintre surorile ei.

Prima îi veni în minte Sharia, fiindcă nu de mult se aflase în pericol pilotând un avion pentru Reed. Dar, de data asta, era ceva diferit. Dee îşi trecu degetele prin păr şi sări din pat agitată. Începu să se plimbe prin cameră până ce înregistră complet multitudinea de senzaţii.

Atunci îşi dădu seama că era vorba de Carlie.

Carlie avea. Necazuri; fusese atrasă într-o capcană şi era speriată. Lui Dee nu-i plăcură valurile de emoţii negative ce-o asaltau. Spera să fie vorba doar de un coşmar însă ştia că, pentru a-şi linişti starea de agitaţie, trebuia să ia legătura cu sora ei. Înhăţă un halat scurt, de satin, şi-l trase pe ea. Părăsi dormitorul în căutarea unui telefon.

Ajunsese la câţiva paşi de bucătărie când auzi voci şi înţelese că Patti şi Jake se întorseseră şi se aflau acolo. Nu voia să le dea nicio explicaţie, aşa încât făcu stânga-mprejur îndreptându-se spre biroul lui Logan! Presupunea că nu va fi deranjată de nimeni la ora aceea târzie.

Faţada casei se afla în întuneric, cu excepţia luminii de pe verandă, dar Dee se orientă fără să mai aprindă vreo lampă. În birou era, de asemenea, întuneric; totuşi putea vedea destul de bine şi se îndreptă direct spre telefon.

Formă la început numărul lui Carlie, dar nu fu surprinsă când nu-i răspunse nimeni. Nu voia să-şi alarmeze părinţii dacă nu era cu adevărat necesar, aşa că formă imediat numărul Shariei.

— Hai, Sharia, fii acasă, te rog, şopti ea în timp ce apelurile i se repetau în ureche.

— Alo, se auzi vocea moleşită a surorii ei.

Sharia nu era niciodată prea vioaie la trezirea dintr-

un somn adânc, dar Dee speră că-şi va reveni rapid.

— Sharia, la telefon Dee. Trezeşte-te şi fii atentă.

— Eşti în Kentucy, o informă sora ei.

Dee gemu.

— Sharia, eşti singură?

— Mmhm.

— Reed e acolo?

— Hmmm.

— Dă-i lui telefonul.

Dee auzi nişte mormăieli. Următoarea voce care se auzi fu a viitorului ei cumnat. Acesta nu părea toropit de somn.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Carlie, rosti Dee uşurată. Speram să fie acasă, dar n-a răspuns la telefon.

— A ieşit mai devreme şi probabil că încă nu s-a întors.

— La dracu', şopti Dee. De asta m-am temut.

Glasul lui Reed se înăspri:

— Ce se petrece?

— Nu sunt sigură, dar cred că a dat de un necaz, un necaz serios.

Tonul lui Dee devenea tot mai insistent, pe măsură ce senzaţiile creşteau în intensitate.

— Cred că se află undeva unde nu vrea să fie şi că încearcă cineva să-i facă rău.

Reed începu să înjure şi Sharia îi luă receptorul din mână. O auzise pe Dee şi voia mai multe detalii.

— Ne poţi spune unde este?

— Speram să-mi poţi spune tu.

— A, fost chemată la telefon mai devreme, apoi a zis că se întâlneşte cu un prieten în oraş. E plecată de câteva ore.

— N-ai idee cine e prietenul acela?

— Nu.

— Şi nici unde se ducea?

— Nu, repetă Sharia. Ce simţi?

Dee închise ochii şi se concentră şi mai mult. După câtva timp, răspunse:

— Se pare că e înconjurată de oameni, dar nimeni n-o poate auzi. Îi este foarte frică!

Ultimele ei cuvinte exprimau o nelinişte crescândă.

— Trebuie s-o găsiţi!

— Ajută-ne! insistă Sharia tot mai alarmată.

Avea mai multă încredere în puterea de percepţie a lui Dee chiar mai mult decât Dee însăşi.

— Spune-mi unde s-o caut, continuă Sharia…

— Eu nu pot să văd, răspunse Dee. Pot doar să simt. E închisă într-un loc mic aflat într-o clădire mare.

E cineva cu ea, însă lumea din jurul ei nu-şi dă seama că are necazuri.

— Poate că se află la o petrecere în casa cuiva, sugeră Sharia.

— E mai mare decât o casă.

— Ce părere ai de un hotel? interveni Reed.

Atât el, cât şi Sharia îi sorbeau lui Dee fiecare cuvânt.

— Da! încuviinţă Dee entuziasmată. Asta trebuie să fie. Pare potrivit. Dar trebuie să fie unui foarte mare.

— Sunt câteva zeci dintr-astea în Districtul

Columbia, îi aminti Sharia cu vocea înăsprită de îngrijorare. Cum să-l găsim pe cel în care se află ea?

— Puteţi căuta la Carlie în cameră? Poate că şi-a notat numele hotelului sau al persoanei care i-a telefonat.

Dee auzi zgomote şi sunetul unei uşi ce se închidea.

— S-a dus Reed să verifice, îi comunică Sharia. Încearcă să te concentrezi. Poate reuşeşti să afli mai multe detalii.

Dee strânse receptorul într-o mână, trecându-şi-o, frustrată, pe cealaltă prin păr.

— Nu vreau să mă concentrez, mormăi ea. De câte ori o fac, o simt pe Carlie devenind şi mai agitată.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar tremurul din voce demonstra cât de puternic reacţiona la suferinţa surorii ei.

— Te rog, Dee, continuă Sharia încercând s-o liniştească. Ştiu că ţi-e greu, dar cu cât ştim mai multe, cu atât mai repede putem să mergem s-o ajutăm pe Carlie. Crezi că-i este viaţa în pericol? Crezi că a fost atacată sau răpită?

Dee se lăsă încet pe podea. Îşi sprijini spatele de biroul lui Logan şi îşi lăsă capul pe genunchi, concentrându-se asupra lui Carlie. Simţea mânie, umilire şi o frică mereu crescândă; valuri de disperare şi sentimentul de a fi prinsă în cursă. Apoi, durere. O durere familiară.

Dee se înfioră.

— O durere familiară, mormăi ea în receptor.

— Familiară? icni Sharia. Vrei să spui că e vorba despre ceva ce i s-a mai întâmplat şi înainte?

— Familiară, reuşi Dee să articuleze.

— Bill! strigă Sharia în telefon. Bill e singurul care a

făcut-o intenţionat să sufere. Nu s-a resemnat niciodată cu faptul că a fost părăsit de Carlie şi ştim că e capabil s-o lovească.

În momentul în care auzi numele, fostului ei cumnat, senzaţiile lui Dee, legate de un posibil atacator, se clarificară şi ştiu cu precizie adevărul.

— Da. E cu Bill şi el o sperie.

La celălalt capăt al firului se auziră nişte zgomote înfundate, apoi Sharia reveni la receptor.

— Reed a găsit cuvântul Hilton scris pe un bloc-notes lângă telefonul lui Carlie, spuse ea, dar niciun alt nume sau adresă.

— Câte hoteluri Hilon sunt în D.C? se agită Dee.

— Prea multe, în cazul în care Carlie se află în primejdie.

În telefon se auzi vocea lui Reed:

— O să închidem acum telefonul şi o să sunăm la linia aeriană unde lucrează Bill. Poate că ştie cineva de acolo unde locuieşte cât timp stă aici, în oraş.

— Bine, dar sunaţi-mă şi pe mine, insistă Dee.

Apoi îşi dădu seama că zgomotul făcut de telefon i-ar putea deranja pe toţi ce aflaţi în casă.

— Nu, aşteaptă. Mai bine vă telefonez tot eu, zise ea prea necăjită pentru a mai da explicaţii.

În clipa următoare, mâna lui Logan se întinse să-i ia receptorul. Dee fu atât de uimită, încât nici măcar nu opuse rezistenţă.

— Bradford la telefon. Sunaţi imediat ce aflaţi ceva sau dacă vă putem ajuta în vreun fel.

— Aşa vom face, promise Sharia. Ai grijă de Dee.

Legătura se întrerupse şi Logan puse receptorul în furcă. După-aceea, se aplecă şi o ridică pe Dee în picioare. Cum ea tremura necontrolat, o luă în braţe şi se îndreptă spre scaunul din spatele biroului. Se aşeză jos, proptindu-şi picioarele goale pe birou şi ţinând-o pe Dee în braţe.

Dee îi înconjură gâtul cu braţele şi se lipi de el cu disperare. Logan era mare, cald şi solid, iar ea nu se putea opri din tremurat şi era mult prea necăjită pentru a-i refuza sprijinul.

Cu o lună în urmă, când viaţa Shariei fusese în pericol, Dee aproape se îmbolnăvise de teamă, dar ştiuse că Reed se afla alături de sora ei şi ar fi protejat-o cu preţul vieţii. De data asta, era mai rău. Panica percepută de simţurile ei era mai intensă. Înţelegea că sora ei e singură şi tot mai speriată cu fiecare minut ce trecea.

Logan o strângea cu putere în braţe de fiecare dată când tremurul corpului ei se înteţea. Părea atât de fragilă şi neajutorată, iar suferinţa ei ti trezea instinctul protector. N-ar fi vrut să-i pese atât de mult, dar n-avea de ales. Dee avea nevoie de sprijin.

Trecu o jumătate de oră fără ca vreunul din el să scoată un cuvânt. Dee îşi lipise faţa de pieptul lui şi continua să tremure din când în când. Respira cu greu şi, ocazional, suspina profund. Logan îi simţea suferinţa, dar n-avea idee cum s-o ajute.

O strânse mai aproape şi îl mângâie părul, încercând s-o încurajeze. Cuvintele pe care i le murmura semănau mai mult cu şoaptele pline de duioşie ale unui iubit, dar nu ştia ce altceva ar fi putut să-i spună.

Şi-ar fi dorit să înţeleagă ce se întâmpla. Stătea în

birou îngrozit de perspective unei alte nopţi albe când apăruse Dee şi telefonase cuprinsă de panică. Deşi auzise fiecare, cuvânt al conversaţiei, nu reuşise să priceapă absolut nimic.

Auzise, desigur, de gemeni care ştiau instinctiv când unul dintre ei avea necazuri, însă nu cunoscuse nicio persoană având acest fel de sensibilitate. Dee nu numai că aflase de suferinţă lui Carlie, ci o şi simţea.

Îşi aduse aminte de comportarea ei din ziua morţii lui Ace. De când îşi îngropase animalul favorit, se gândise mereu la acest lucru. Dee înţelesese. Îi simţise mâhnirea şi o împărtăşise cu el. Ştiuse care era cel mai bun lucru de făcut.

Oare era şi mai receptivă în cazul oamenilor? Sau numai când era vorba de surorile ei? Exista oare între ele un fel de telepatie? Sau Dee avea calităţi de medium? Avea oare viziuni? Putea prezice viitorul? Putea citi gândurile? Ideea îl sperie de-a dreptul. Nu mai avusese de-a face cu fenomenul percepţiei extrasenzoriale.

Mai trecu încă o jumătate de oră şi respiraţia lui Dee începu să se liniştească, iar ea se relaxă treptat.

Strânsoarea ei slăbi şi Logan simţi cum tensiunea îi părăseşte corpul.

Capitolul 10

— S-a terminat? o întrebă Logan încet.

Dee inspiră adânc. Se simţea total secătuită de puteri.

— Acum se află în siguranţă.

Telefonul sună doar mult mai târziu. Logan se întinse să ridice receptorul şi-l ţinu astfel încât să poată asculta amândoi.

— Bradford la telefon.

— Aici e Sharia. Pot vorbi cu Dee, te rog?

— Te aude. Eşti împreună cu Carlie?

— Sun de la secţia de urgenţă a spitalului. Carlie e bine. Nu credea că e cazul să venim aici însă Reed a fost deosebit de insistent.

— Eşti sigură că n-are nimic? întrebă Dee pe un ton aspru.

— O să aibă câteva vânătăi şi buzele umflate, însă mulţumită ţie, am găsit-o înainte ca el să-i poată rupe vreun os sau s-o rănească mal tare.

Logan o simţi pe Dee înfiorându-se şi schimbă subiectul.

— Cum aţi găsit-o?

— Am telefonat la linia aeriană, unde lucrează Bill şi ne-au spus hotelul unde stau majoritatea piloţilor şi stewardeselor lor. Reed şi-a chemat nişte prieteni din forţele de poliţie şi aceştia l-au găsit. Bill a fost arestat şi dus la poliţie. Probabil că nu va rămâne mult acolo, dar, cel puţin de data asta, ştie că nu va scăpa cu faţa curată. Imediat ce vom pleca de aici, Carlie îl va da în judecată.

— Are antecedente? se interesă Logan.

Sharia ezită neştiind câte informaţii cu caracter personal ar trebui să divulge, în afară de asta, nu ştia cum ar fi privit Dee amestecul lui în problemele familiei.

Dee se decise să-i explice, deşi vocea ei nu-şi recăpătase siguranţa:

— Tocmai din cauza asta au divorţat. Bill este un om căruia îi place să-i intimideze pe alţii şi să mintă. Nu-mi vine să cred că ea s-a dus singură să-l întâlnească…

— N-a ştiut că mesajul era de la Bill, le explică Sharia. A păcălit-o, făcând-o să creadă că se va întâlni cu Mike.

Asta era mai uşor de înţeles. Toată familia lor îl adora pe Michael.

— Michael este fratele lui Bill, îl lămuri Dee pe Logan. E un băiat foarte dulce, însă Bill e un ticălos de prima clasă.

— Spune-i lui Carlie că e binevenită aici dacă vrea să dispară pentru o vreme, rosti Logan în receptor.

Dee i se mişcă în braţe. Oferta era deosebit de amabilă şi ştia că Logan vorbea sincer, dar nu era sigură că voia să-l amestece în problemele familiei ei. În mod categoric, nu avea chef de dezbateri aprofundate asupra puterii ei de percepţie. Incidentul de azi fusese complet diferit de experimentele anterioare şi nici chiar ea nu reuşea să accepte cele întâmplate.

Logan îi simţi împotrivirea şi o interpretă drept un afront personal…

— Nu vrei să vină aici?

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta, interveni Sharia

înainte ca problema să poată fi rezolvată. Am crezut că poate Carlie doreşte să ascundă întâmplarea de mama şi tata, însă m-am înşelat. Are mai multe contuzii, dar n-are de gând să fugă şi să se ascundă.

Dee suspină.

— Are dreptate. N-are de ce să se simtă vinovată. Ea este victima. Sper doar să nu cadă într-o stare depresivă, asemănătoare celei de după divorţ.

— Se simte mai mult furioasă decât rănită sufleteşte, zise Sharia. Nu mai e aceeaşi situaţie ca atunci. Sunt aproape sigură că totul va fi bine în ceea ce o priveşte.

— Şi eu sper, rosti Dee.

— Trebuie să plec acum, adăugă Sharia. Mâine dimineaţă o s-o pun pe Carlie să-ţi telefoneze.

Îşi spuseră că toţii noapte bună după ce Sharia le promise să-i sune dacă se ivea ceva nou. Logan închise telefonul şi se sprijini de spătarul scaunului, ţinând-o pe Dee la pieptul lui.

Câtăva vreme se mulţumi s-o ţină în braţe. Era atât de delicată şi mirosea atât de bine. Întotdeauna i se păruse că locul ei era în braţele lui. Acum, când criza trecuse, nu-şi mai putea ignoră dorinţa stârnită de trupul ei. Ştia că n-o mai putea ţine mult aşa, fără ca Dee să simtă dovada acestei dorinţe, iar ea nu era câtuşi de puţin într-o stare propice pentru a face dragoste.

— Eşti gata de culcare? o întrebă el.

După ce se relaxase, Dee începea tot mai mult să se simtă epuizată, ca urmare a experienţei nespus de traumatizante. Nu-i răspunse însă dădu din cap a încuviinţare.

Logan se ridică şi o duse pe sus până la ea în cameră. Ajuns acolo, se aplecă s-o întindă în pat, dar ea nu-şi slăbi strânsoarea braţelor din jurul lui.

Dee numai avusese niciodată o experienţă senzorială atât de violentă ca în noaptea aceea şi se simţea teribil de zdruncinată. Câtă vreme Carlie fusese măritată cu Bill, se simţise deseori tulburată însă emoţiile nu fuseseră nicicând atât de puternice. Era destul de înspăimântător şi simţea nevoia unui contact uman care să-i dea curaj şi s-o aline. De asemenea, avea nevoie să ştie că Logan n-o considera isterică sau labilă psihic.

— Mai stai puţin cu mine, îl rugă ea.

Rugămintea avu un impact puternic asupra lui. Nu era sigur dacă avea s-o poată ţine în braţe, stăpânindu-şi, în acelaşi timp, foamea sexuală. Dee fusese foarte speriată şi era conştient de starea ei de epuizare, însă asta nu-l împiedica s-o dorească.

Cu toate acestea, Logan se trezi suindu-se în pat şi întinzându-se lângă ea. De cele mai multe ori, a o ţine în braţe însemna o tortură lentă şi dulce, iar astă-seară nu se schimbase nimic. Se îndoia că va putea dormi, dar îi făcea o nespusă plăcere să se afle atât de aproape de ea. După evenimentul la care fusese martor în seara asta, simţea şi el nevoia de puţină consolare.

Dee se relaxă imediat te-o înveli şi-o trase lângă el. Logan îi mângâie părul şi, la lumina difuză din încăpere, îi studie trăsăturile încântătoare. Era foarte palidă şi genele lungi aruncau umbre întunecate pe pielea netedă şi catifelată a feţei. Avea buze pline, cu o curbură senzuală, şi moi la sărut. Pe scurt, era o femeie frumoasă.

Întinse o mână să-i mângâie obrazul cu blândeţe şi mii de imagini îi invadară mintea. O văzu alergând pe plajă şi râzând, cu ochii strălucind de dragoste. Îi revăzu expresia neîncrezătoare când îi dăduse acel ultimatum stupid şi îşi aminti toate cuvintele aspre pe care şi le adresaseră. O văzu jucându-se cu pisicuţele şi alinând un câine muribund.

Cuprins de tulburare, îi ascultă sunetul molcom al respiraţiei ce-şi încetinea ritmul, pe măsură ce se adâncea în somn şi continuă să-i mângâie părul bucurându-se de plăcerea de o atinge.

Crezuse că o cunoaşte foarte bine, însă îşi dădea seama ce mult se înşelase. Iarna trecută, cât timp fuseseră împreună, petrecuseră ore întregi discutând despre o mulţime de subiecte de la sport, la politică, dar niciunul din ei nu adusese vorba despre familia sau viaţa lui. Se întrebă dacă ocolirea răspunsurilor la întrebările cu caracter prea personal nu fusese, în cazul ei, un mecanism de apărare al subconştientului.

În ceea ce-l privea, atitudinea evazivă constituise o încercare de a se desprinde de lume şi a o ţine pe Dee numai pentru el, iar asta reprezentase o greşeală datorată propriului egoism. După ce Dee îl trimisese la plimbare aşa cum merita, îşi închipuise, că-şi ţinuse ascunse secretele, pentru că nu-l iubise la fel de mult. Acum ştia că era nevoită să dea dovadă de prudenţă când cineva voia să se apropie prea mult de ea.

Dee nu era superficială şi egoistă cum încercase el să se convingă. Era exact opusul acestei imagini, având o extraordinară profunzime a sentimentelor. Era devotată

familiei ei şi extrem de loială faţă de cei pe care-i iubea. În afară de asta, incredibila ei sensibilitate făcea din ea cea mai vulnerabilă persoană din câte cunoscuse. Iar el profitase de această vulnerabilitate.

Logan o luă în braţe şi o trase mai aproape ca să-i simtă bătăile inimii alături de inima lui. Apoi, îşi îngropă faţa în pletele ei şi inspiră adânc. Dumnezeule, cât de mult o iubea!

Se împotrivise adevărului, fiindcă intensitatea propriilor sentimente îi scăpase de sub control. Ce mai putea face acum? îi ucisese oare dragostea?

Oare tot ce mai simţea Dee pentru el era numai dorinţă sau o distrusese, şi pe asta? Prea multe întrebări lăsate vreme îndelungată fără răspuns. El nu cunoştea răspunsurile, dar îşi jură să facă ceva în privinţa asta.

Moliciunea şi căldura corpului ei îi învăluiră, aducându-l o mulţumire pe care n-o mai simţise demult. Apropierea el avea un efect tămăduitor, satisfăcându-i nevoi adânc ascunse în suflet. Toate acestea, alături de respiraţia ei uşoară şi epuizarea ce-i cuprinsese, îi făcură să adoarmă pe nesimţite.

Câteva ore mai târziu, se trezi surprins de cât de adânc dormise. Dee încă mai zăcea întinsă peste el şi, simţind-o, trupul lui se excită instantaneu, în mod dureros. Un timp se luptă cu tentaţia de a o trezi încet, ca să facă dragoste pe îndelete, dar, în cele din urmă, rezistă ispitei.

Existau între ei multe lucruri ce trebuiau rezolvate înainte de a putea face dragoste din nou. Nu avea deloc intenţia să-şi satisfacă dorinţa chinuitoare, aşa că se decise să plece din apropierea ei.

Când o mută încet, luându-şi braţele dimprejurul ei, Dee mormăi prin somn. O înveli cu un cearceaf, îi depuse o sărutare uşoară pe buze şi coborî din pat. Cum mai era o oră până la răsăritul soarelui, se duse la el în cameră, făcu duş şi se îmbrăcă în haine de lucru.

Deşteptătorul lui Dee sună la ora şase şi, fără a deschide ochii, întinse o mână să-i întrerupă soneria. Soarele ce răsărea lumina vag încăperea şi Dee clipi din ochi somnoroasă, încercând să-şi limpezească privirea.

Spre surpriza ei, îl găsi pe Logan stând pe un scaun tras lângă pat. Avea părul încă umed de la duş, era complet îmbrăcat şi privirea îndreptată asupra ei îi trăda tulburarea.

Amintindu-şi cele întâmplate noaptea trecută, fu brusc cuprinsă de panică. Se cutremură rememorând suferinţele lui Carlie şi felul în care se pierduse cu firea faţă de Logan rugându-l chiar să mai rămână cu ea. Îl şocase oare mai presus de puterea lui de înţelegere? O credea oare nebună? Sau, mai rău, o credea o persoană cu un psihic labil ce trebuia evitată cu orice preţ?

— Logan, începu ea umezindu-şi buzele.

— ’Mneaţa, o salută el scrutându-i chipul somnoros.

Dee se chinui să se ridice în capul oaselor şi descoperi că încă mai era îmbrăcată cu halatul. Logan o pusese în pat şi o ţinuse în braţe până adormise – asta îşi mai amintea. Fusese foarte răbdător, însă Dee habar n-avea care îi era părerea în privinţa celor petrecute ieri.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Dee se încordă. Nu-i plăcea seriozitatea tonului lui şi nici fermitatea privirii. Avea de gând să-i ceară explicaţii?

O va mustra, fiindcă nu-i povestise tot adevărul despre ea. Urma să-i spună că nu mai are ce căuta pe proprietatea lui? Dee nu prea voia să facă faţă interogatoriului lui în dimineaţa asta.

— Nu mai poate aştepta treaba asta?

— Nu.

— Dimineaţa nu gândesc prea limpede, bombăni ea.

— Avem toată ziua la dispoziţie.

Dee oftă din greu. Logan n-avea de gând să renunţe. Îşi dădu părul pe spate şi se sprijini de căpătâiul patului.

— Foarte bine, rosti ea pregătindu-se sufleteşte.

Se temea de întrebările lui, însă ştia că-i pusese destul răbdarea la încercare.

— N-ai făcut niciun avort, nu-i aşa?

Dee încetă să respire şi ochii i se lărgiră de uimire. Nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru întrebarea asta, tot aşa cum nimic n-ar fi reuşit s-o trezească mai eficient. Singurul răspuns ce-i veni în minte era adevărul curat; totuşi, ezită vrând să ştie cât de multe ghicise el.

— Pari foarte sigur, după ce ai fost la fel de sigur de contrariu.

— N-ar fi prima greşeală pe care ai făcut-o, comentă Logan şi, pentru o clipă, în ochi i se citi suferinţa. Ar putea fi una dintre cele mai mari, dar nu e prima.

Dee nu ştiu ce să-i răspundă. Văzând-o că tace, el îl explică de ce-şi schimbase părerea:

— Mi-a luat ceva timp însă, în cele din urmă, mi-am dat seama că n-ai fi capabilă să avortezi, declară el cu convingere. Nu poţi nici măcar să zdrobeşti un gândac; te mulţumeşti doar să-i alungi. Jake mi-a spus, continuă el, că

alaltăieri l-ai implorat să nu omoare un şoarece. Voiai doar să-l dea afară din sala de clasă. Presupun că nu suporţi să iei viaţa nici unei făpturi.

Dee îşi plecă privirea. Nu se putea uita la el. Se simţea uşurată că ajunsese s-o cunoască mai bine, însă tot nu ştia cu siguranţă ce voia de la ea. Pe de-o parte, îşi dorea ca Logan să aibă încredere în ea şi să-l înţeleagă sensibilitatea. Pe de altă parte, nu voia ca el să se alarmeze sau să-şi facă griji din cauza asta.

Nu-i făcea deloc plăcere să retrăiască lunile deprimante ce urmaseră despărţirii lor. Când îşi regăsi vocea, aceasta îi tremura de emoţie:

— Sarcina a reprezentat un şoc nedorit. Mi-era ruşine, dar nu m-am gândit niciodată să scap de ea. Şi aşa, de-abia am supravieţuit pierderii copilului. Nici n-aş avea curajul să-mi fac un avort.

Logan închise ochii. Era cât pe-aci să scape un geamăt, dar îşi încleştă maxilarele reuşind să şi-l reprime. Răspunsul fusese cel aşteptat; ajunsese la aceeaşi concluzie după ce fusese martorul suferinţei îndurate de ea prin intermediul lui Carlie. Şi totuşi acelaşi răspuns îi dădu o lovitură puternică. Dee fusese singură, purtându-i copilul, în timp ce el fel alimenta ego-ul.

Oare cât de mult suferise? Mândria lui îi ţinuse departe unul de celălalt, iar ea îndurase totul de una singură. Nu şi-o va ierta niciodată. Când deschise ochii, privirea îi reflecta agonia sufletului.

— Poţi vorbi despre asta?

Dee nu suporta să-l vadă suferind, însă nu ştia cum să-l consoleze.

— Nu sunt prea multe de spus, rosti ea îndepărtând scame imaginare de pe cearceaf. Mi-a fost rău pe parcursul tuturor celor trei luni şi, după aceea, am pierdut sarcina. Doctorul a spus că probabil existaseră ceva probleme cu fetusul şi că deznodământul acela era inevitabil.

— Ai avut dureri mari? se forţă Logan să articuleze, în ciuda gâtului uscat de emoţie.

Dee înălţă din umeri. Ştia că el se referea la partea fizică, însă ei îi fusese greu să separe suferinţa fizică de cea sufletească. Cel mai rău lucru fusese sentimentul de vinovăţie peste care, din câte se părea, nu putea trece.

— Trebuia să fi fost mai atentă, rosti ea chinuită de remuşcări. Trebuia să fi avut mai multă grijă de mine.

— Nu! zise Logan pe un ton tăios sărind de pe scaun şi strângându-şi pumnii pentru a-şi reprima impulsul de a o lua în braţe. Nu te mai chinui singură. Dacă e cineva vinovat, eu sunt acela. Dacă nu te-aş fi părăsit, n-ai fi fost nevoită să înduri atâtea.

— Nu se poate spune că m-ai părăsit, îi aminti Dee, ai încercat să ajungi la mine, însă te-am descurajat în mod deliberat.

— De ce?

Întrebarea asta îl torturase multă vreme.

Era greu de dat un răspuns, însă Dee se strădui totuşi:

— Fiindcă sufeream şi eram supărată. Nu-mi plăcea ideea că te puteai dispensa fără scrupule de mine.

Ochii lui scăpărară de mânie însă n-o întrerupse.

— Când te-am minţit spunând că există altcineva în

viaţa mea, nu ştiam că sunt însărcinată. După ce am aflat, am vrut să te chem, dar m-am temut de reacţia ta. Apoi, am pierdut copilul.

Ajungând la ultimul cuvânt, vocea ei şovăi, iar muşchii lui Logan se tensionară. Rezistă imboldului de a o mângâia, ştiind că nu are niciun drept. O dezamăgise tocmai când avusese mai multă nevoie de el şi faptul îl durea nespus.

— De ce m-ai lăsat să cred tot ce putea fi mai rău?

Dee îi studie expresia încordată şi încercă să-i explice fără a da la iveală tot ce avea pe suflet:

— Presupun că m-a înfuriat faptul că ai crezut imediat minciuna. Asta îmi amintea mereu că nu ne cunoaştem deloc unul pe altul.

— Nu ne cunoaştem decât în sensul biblic, comentă el cu o expresie sumbră, începând să patruleze prin cameră. Nu şi în felurile cu adevărat importante, nu-i aşa?

Dee simţi fierbinţeala invadându-i obrajii.

— Păi, cam asta ar fi ideea.

Logan îşi trecu o mână prin păr. Pentru prima oară, după mulţi ani, se simţea nesigur pe el şi pe viitor. Toate visurile ţesute în jurul lui Dee se sfărâmau. Conform modului lui de gândire, inabilitatea de a o proteja tocmai când avusese mai multă nevoie de el era de neiertat.

O dezamăgise rău de tot şi pierduse respectul ei. Apoi, îşi agravase păcatul ridiculizând-o şi punând-o şi mai mult în pericol făcând dragoste cu ea fără a lua nicio măsură de protecţie.

Cu toate acestea, încă îşi mai dorea ca ea să-i poarte copilul. Asta nu se schimbase. Era o dorinţă adânc

înrădăcinată pe care n-o putea nega. Dar, de dragul amândurora, spera să nu fi rămas însărcinată de când locuia în casa lui. În eventualitatea asta, exista posibilitatea să nu-l ierte niciodată.

Când vorbi iarăşi, vocea îi era lipsită de emoţie şi tot aşa şi expresia de pe chipul lui:

— A trecut suficient timp ca să-ţi poţi da seama dacă eşti sau nu însărcinată acum?

Roşeaţa obrajilor lui Dee se accentuă. Era ridicol să se simtă stânjenită când avuseseră de atâtea ori relaţii intime, dar ăsta era adevărul. Poate că nu s-ar fi simţit atât de jenată dacă ar fi ţinut-o în braţe, dar distanţa dintre ei şi atitudinea lui rezervată erau neliniştitoare.

N-avea nicio idee ce părere avea el despre eventualitatea unei sarcini. Fără îndoială că statutul relaţiilor dintre ei se schimbase, însă n-avea de unde să ştie care era situaţia actuală, ceea ce era şi mai tulburător.

— N-o să ştiu decât peste câteva zile, îi spuse ea într-un târziu, apoi găsi curajul să-l întrebe: Ai ajuns la concluzia că, la urma urmei, un copil n-ar fi o idee atât de bună?

Logan strânse din dinţi pentru a se împiedica să rostească adevărul. Dee ar detesta ideea unei alte sarcini atât de repede după pierderea celeilalte. Nu voia ca ea să creadă că era un ticălos fără inimă, având în vedere că voia un lucru pe care nu avea dreptul să-l vrea; dar nici nevoia s-o facă să creadă că l-ar deranja un copil conceput de el. Era una dintre acele situaţii în care, oricum ai fi procedat, nu puteai ieşi câştigător…

— Orice s-ar întâmpla, ai cuvântul meu că, de data

asta, voi fi alături de tine. Nu vei mai fi singură. Dacă vrei, ne vom căsători şi-mi voi asuma toată responsabilitatea faţă de acest copil.

Dee îi ascultă declaraţia formală şi îi studie chipul tras, şi încordat. Pentru prima oară în viaţa ei ura faptul că nu putea înţelege sentimentele cuiva. Nu se îndoia defel de seriozitatea spuselor lui, însă nu ştia ce anume simţea el. Propunerea de a se căsători ar fi bucurat-o dacă nu ar fi fost avansată cu atât de puţină tragere de inimă.

— N-are rost să ne facem griji deocamdată, zise Dee.

Logan încuviinţă. Se întoarse şi îi studie chipul înălţat spre el. Dee îi simţi căldura din privire, deşi Logan continua să-şi ţină emoţiile sub control. Oricum, nu ştia la ce să se aştepte.

Privindu-l în ochi, găsi curajul să-l întrebe:

— Vrei să plec?

Inima i se strânse. N-ar fi putut-o ţine aici împotriva voinţei ei.

— Tu vrei să pleci?

Dee nu ezită:

— Nu.

O scânteie de uşurare sclipi fugar în ochii lui şi Dee se simţi, la rândul ei, uşurată. Nu voia să plece acasă, dar nici n-ar fi rămas dacă lui nu i-ar fi convenit acest lucru. N-ar fi putut rămâne dacă Logan ar fi considerat-o un fel de ciudăţenie a naturii.

— Te deranjează că am abilităţi psihice deosebite? se forţă ea să-l întrebe însă nu mai reuşi să-i susţină privirea, fiindcă ar fi durut-o să-i citească dezaprobarea în ele.

— Mă deranjează, rosti el pe un ton scăzut.

Dee îşi simţi inima ca de plumb şi strânse mai tare cearceaful, ca să-şi ascundă tremurul mâinilor.

Logan îi prinse bărbia în palmă şi-i întoarse faţa spre el, observându-i vulnerabilitatea şi expresia precaută.

— Mă deranjează, repetă el, dar numai pentru că ai crezut că trebuie să le ascunzi de mine. De ce vrei să ascunzi ceva atât de deosebit?

Dee uită să respire. Nu-şi dăduse seama ce mult îşi dorise aprobarea lui decât când Logan dăduse glas sentimentelor lui asupra subiectului. N-ar fi suportat să fie criticată o parte a eu-lui ei propriu.

— Percepţia extrasenzorială nu este înţeleasă de prea mulţi, îi aminti ea.

Învăţase de la o vârstă fragedă că, uneori, oamenii erau precauţi, temători sau stingheriţi în prezenţa cuiva diferit de ei.

— Oamenii au tendinţa de a manifesta suspiciune faţă de lucrurile pe care nu le înţeleg, adăugă ea.

— Ai crezut că sunt un fermier ignorant, lipsit de sensibilitate? conchise Logan.

Îşi desprinse mâna de pe chipul ei şi îşi luă de la ea privirea înăsprită. Tonul lui deveni şi mai dur:

— Poate că n-am avut prea mult de-a face cu acest fenomen, dar nu sunt atât de refractar, încât să nu pot învăţa mai multe despre el.

Dee îşi muşcă buzele pentru a le stăpâni tremurul. Îl jignise şi faptul o făcea să sufere la rândul ei.

— E o reacţie automată de apărare, îi explică Dee, Cunosc atitudinea oamenilor faţă de cei ce nu sunt asemeni lor şi de aceea sunt prudentă.

— Şi n-ai avut încredere în mine să-mi spui adevărul, afirmă el făţiş.

Se duse apoi la fereastră şi rămase cu spatele la ea.

— Legătura dintre noi era prea fragilă, zise Dee adăugând în sinea ei – prea nouă, prea neaşteptată şi prea frumoasă ca să-mi asum riscul. Nu ţi-am ascuns în mod deliberat această particularitate a mea. Pur şi simplu nu s-a ivit ocazia să aduc vorba despre subiect.

Logan se întoarse spre ea. Simţea nevoia s-o privească în ochi.

— Abilităţile tale se aplică în cazul tuturor? Şi la oameni şi la animale? Sau mai mult în privinţa surorilor tale?

Voia să ştie dacă îi putea percepe emoţiile tot aşa după cum le putea simţi pe cele ale surorilor ei. Singurul mod de a-l linişti era să-i explice felul în oare i se dezvoltaseră aceste abilităţi de-a lungul anilor. Nu avea sens să mai amâne discutarea subiectului.

— Se schimbă pe măsură ce înaintez în vârstă. Nu cunosc motivul, însă ăsta este. Sensibilitatea în privinţa surorilor mele a devenit din ce în ce mai accentuată. Mereu am putut să simt reacţiile oamenilor faţă de mine: dacă mă plac sau nu, ori dacă sunt ipocriţi. Sinceră să fiu, nu ştiu ce-mi rezervă viitorul. Reacţiile mele sunt din ce în ce mai puternice şi, uneori, prezenţa grupurilor mari de oameni mă deranjează.

— Din cauză că înregistrezi prea multe reacţii dintr-odată? întrebă el, încercând cu adevărat să înţeleagă.

Dee încuviinţă şi continuă:

— Nu întâlnesc prea multă ostilitate, aşa că asta nu-

mi creează prea multe probleme. Uneori pot respinge toate sentimentele străine şi trebuie să mă concentrez foarte mult dacă vreau să ştiu ce, simte o anume persoană.

— Cum ai făcut noaptea trecută cu Carlie?

— Da.

Logan se întrebă cum fusese viaţa ei în perioada copilăriei şi adolescenţei sub povara unei asemenea sensibilităţi. Acum pricepea de ce simţea nevoia să ridice bariere de protecţie în jurul ei. Înţelegea sau credea că înţelege de ce se simţeau atrase de ea animalele şi de ce era atât de receptivă faţă de sentimentele surorilor ei. Ceea ce nu ştia era ce anume simţea ea în privinţa lui.

— Şi eu sunt la fel de uşor de citit ca majoritatea oamenilor?

Dee clătină cu putere din cap aruncându-şi părul dintr-o parte în alta.

— Tu mă nedumereşti complet, admise ea cu candoare. Uneori, întâlnesc persoane care sunt atât de rezervate sau retrase, încât nu percep nicio emoţie din partea lor. Aşa e şi cu tine.

Logan se simţi brusc uşurat. Nu era vorba că s-ar fi temut sau i-ar fi displăcut reacţiile lui Dee faţă de el, însă nu-i plăcea ideea ca sentimentele sale să fie atât de expuse. Se simţea vulnerabil şi nu voia ca Dee să ştie acest lucru înainte de a-i cunoaşte sentimentele faţă de el.

Se apropie de pat neslăbind-o din privire, dar n-o atinse.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, rosti el pe un ton spăşit. Dacă există vreun mod prin care ne-am putea împăca, sunt dispus să încerc.

Privirea lui Dee se împăienjeni instantaneu. Nu voia ca Logan să simtă vreo obligaţie faţă de ea. Nu dorea să se simtă îndatorat câtuşi de puţin. Nu puteau schimba trecutul şi ar fi fost o prostie să încerce.

— Tot ce vreau este să fiu acceptată aşa cum sunt, şopti ea. Am două surori gemene însă, în acelaşi timp, am personalitatea mea. În plus, fac parte dintr-o familie strâns unită, pe care o iubesc, şi întotdeauna va fi foarte ataşată de ea.

Logan încuviinţă. Înţelegea cât de importantă era familia pentru Dee şi nu voia să minimalizeze acest fapt.

— În acelaşi timp, sunt instructor de pilotaj, continuă ea. Îmi place să zbor şi să-i învăţ şi pe alţii să zboare. Nici asta nu se va schimba.

Logan se încruntă uşor. Învăţa să se obişnuiască cu cariera ei. Se lupta cu propriii lui demoni însă nu putea considera bătălia câştigată.

— N-o să mă amestec în munca ta. Toată lumea e mulţumită de progresele lui Jake şi ale lui Butch.

— Sunt nişte elevi minunaţi, zise Dee excesiv de încântată de apreciere. Dacă mai eşti interesat de lecţii, pot rearanja programul. Nu-ţi va fi prea greu să-i ajungi din urmă.

La această propunere, Logan păru să înlemnească şi Dee se întrebă dacă se răzgândise total în privinţa lecţiilor sau, pur şi simplu, nu o voia pe ea de profesoară.

— Mulţumesc, i-o reteză el încordat însă pe un ton inexpresiv. Dar am alte planuri.

Detesta privirea rănită din ochii ei, datorată refuzului, dar nu se simţea pregătit să discute problema.

— N-am nimic împotriva ta, adăugă el cuprinzându-i obrazul în palmă şi uitându-i-se în ochii.

La atingerea lui, Dee se trezi invadată de căldură, îşi ridică mâna acoperindu-i-o pe a lui şi se priviră cercetător vreme de câteva clipe lungi şi tensionate.

Eu ţi-am clarificat toate nelămuririle în dimineaţa asta. De ce nu vrei să-mi spui şi tu ce ai împotriva piloţilor? Te-ai folosit de meseria mea ca scuză pentru a scăpa de mine?

— Nu! izbucni Logan pe un ton vehement, aruncând văpăi din ochi. N-am vrut să scap de tine…

— Ai un fel foarte ciudat de a demonstra acest fapt, replică ea cu sufletul la gură, marcată de apropierea şi contactul fizic dintre ei.

— Ştiu, gemu el, cu o expresie îndurerată şi autoironică. Am reacţionat exagerat şi m-am purtat ca un măgar, dar vina era a mea, nu a ta.

— Vrei să-mi povesteşti şi mie? îl îmboldi ea.

Logan se simţi tentat s-o facă. Nu discutase cu nimeni despre problema lui însă, până acum, nu întâlnise pe nimeni cu un suflet atât de generos şi nici având nişte ochi atât de ademenitori. Un bărbat se putea pierde lesne în ei. Fără a regreta vreodată. Însă mândria era greu de învins şi mai avea de bătut cale lungă înainte de a se simţi demn de Dee.

Aşadar, îi ignoră întrebarea, punându-i alta în schimb:

— Pot primi o sărutare?

De emoţie, Dee nu reuşi să scoată niciun cuvânt, dar îşi dădu acordul încuviinţând din cap.

Logan îşi apropie gura de a ei şi o sărută uşor, apoi, cu mai multă pasiune şi, din nou, cu blândeţe, înainte de a-i da drumul şi de a se îndrepta spre uşă.

— Aş face bine să plec şi să te las să te îmbraci, rosti el. În curând, Mattie va fi gata cu micul dejun.

Dee nu răspunse nimic şi Logan ieşi din cameră trăgând uşa după el. De-abia după câteva minute reuşi să se dea jos din pat şi să se pregătească pentru un nou început de zi.

Capitolul 11

Dee încercă toată dimineaţa să se comporte firesc, însă nu reuşi să nu reflecteze la cele discutate cu Logan, ceea ce-i distrăgea mereu atenţia. Clarificaseră câteva probleme importante, dar tot nu se lămurise care erau sentimentele lui faţă de ea.

Faptul că-şi dăduse singur seama că ea n-ar fi putut avorta copilul lor îi ridicase o mare greutate de pe suflet, iar acceptarea sensibilităţii ei neobişnuite părea asemeni unui vis devenit realitate. Totuşi, nu-şi putea permite să-şi facă speranţe prea mari. Una era să spui că accepţi ceva şi alta era să ai mereu de-a face cu acel lucru.

Prea mulţi oameni se dovedeau intoleranţi faţă de ceea ce nu puteau înţelege. Oameni buni la suflet şi inteligenţi se simţeau iritaţi de contactul repetat cu persoane diferite de ei.

Dee n-avea de unde să ştie ce-i rezerva viitorul în privinţa percepţiei ei extrasenzoriale. De când fusese însărcinată, abilităţile i se accentuaseră. Nu ştia de ce; doar că erau mult mai pronunţate. Reacţiile faţă de emoţiile surorilor ei erau mai puternice şi tot aşa, şi reacţiile faţă de ceilalţi oameni şi chiar animale.

Dacă sensibilitatea ei urma să crească şi pe mai departe, avea oare Logan să înveţe să se descurce cu urmările acestui fapt? N-ar obosi din cauza unei tensiuni permanente? Chiar şi ea se adapta destul de greu schimbărilor. Episodul cu Carlie, de noaptea trecută, fusese înspăimântător. Va reuşi ea oare să suporte stresul adiţional datorat unei implicări sentimentale?

Întrebarea era superficială. La drept vorbind, nu avea de ales. Era deja implicată sufleteşte în relaţia dintre ea şi Logan fie că-i plăcea, fie că nu. Nu-i putea sonda sufletul, dar simţea că exista un motiv serios la baza resentimentelor lui faţă de piloţi.

Oare mai cunoscuse şi alte femei ce pilotau avioane? Fusese oare îndrăgostit de una dintre ele? N-ar fi fost imposibil, însă nici nu părea destul de probabil. Faptul ar explica stânjeneala ce le cuprindea pe Patti şi pe Mattie ori de câte ori, venea vorba despre zbor. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce era oare Logan atât de reticent şi refuza să-i povestească şi ei?

Îngăduindu-şi să-l iubească pe Logan, îşi asuma un risc considerabil. Prefera să-şi spună că, în ceea ce-l privea, sentimentele ei erau încă ambivalenţe.

Cel. Puţin, munca ei mergea bine, reflectă ea încheindu-şi lecţia de dimineaţă. Jake şi Butch progresau rapid. Terminaseră instruirea preliminară şi acum efectuau orele cerute de normele în vigoare, pe simulatorul la sol.

Începând de mâine, va zbura împreună cu Butch dimineţile şi cu Jake după-amiezele, până ce avea să se poată declara satisfăcută de abilitatea lor de a pilota avionul. Apoi, cei doi urmau să efectueze orele de zbor individual.

Când cei doi bărbaţi părăsiră sala de clasă, Dee mai rămase câteva minute să facă ordine în încăpere. Nu era prea grăbită să-şi părăsească micul sanctuar, ca să rişte să dea peste Logan. Întârziase la micul dejun şi, când ajunsese la bucătărie, el plecase deja. N-avea de unde să ştie cum o va trata câtă vreme va mai rămâne în Kentucky

şi încă nu era gata să dea ochii cu el.

La scurt timp după plecarea elevilor ei, Dee percepu zgomotul familiar al unui avion ce se apropia. În decurs de câteva minute, în radioul bazei se auzi vocea Shariei şi Dee îi dădu permisiunea de aterizare.

Părăsi apoi hangarul, mergând până în capătul pistei şi urmări aterizarea avionului Saratoga care rulă la sol oprindu-se lângă Cessna. La vederea celor două surori ale ei coborând din carlingă, Dee prinse aripi, începu să alerge spre ele şi îşi aruncă braţele de gâtul lui Carlie imediat ce aceasta atinse pământul.

Carlie gemu din cauza coastelor dureroase, dar nu-i dădu drumul. Se îmbrăţişară cu putere, simţind nevoia contactului fizic şi al alinării aduse de acesta.

— Mulţumesc, şopti Carlie rămânând aproape fără grai din cauza efortului de a exprima cât de mult aprecia graba lui Dee de a-i sări în ajutor noaptea trecută.

— Cum te simţi? o întrebă aceasta retrăgându-se cu un pas şi cercetând-o cu privirea.

Ochii începură să-i arunce scântei. De altfel, i-ar fi venit destul de greu să-şi ascundă mânia la vederea chipului umflat şi plin de vânătăi al surorii sale. Deşi Bill îşi manifestase şi în trecut înclinaţia spre cruzime, era prima oară că sora ei le permitea celor din familie să vadă urmările violenţelor lui.

— Bine. Vorbesc serios.

— Cum s-a întâmplat treaba asta?

— Bill m-a luat prin surprindere, îi spuse Carlie îmbrăţişând-o încă o dată şi adăugă: Nu e atât de grav pe cât pare.

Remarca ei conciliantă fu o pierdere de timp, întrucât Dee trăise durerea alături de ea totuşi, n-o contrazise.

— De ce erai singură cu el?

— Mi-a spus că el şi cu Michael stăteau în aceeaşi cameră. Zicea că Michael era grav bolnav, că refuză să cheme un doctor şi mi-a cerut să mă duc acolo să-i bag minţile în cap. Părea atât de al naibii de sincer… rosti Carlie mustrându-se în sinea ei că se lăsase păcălită, iar eu am fost suficient de proastă ca să-l cred.

— Aşa te-a atras la el în cameră?

— Am crezut că şi-a depăşit obsesia de a-şi impune controlul asupra mea. N-am mai vorbit cu el de aproape doi ani şi n-am avut niciun motiv să-l suspectez. Şi apoi, părea atât de preocupat de starea lui Michael.

— Reed bănuieşte că Bill a fost respins recent de o altă femeie şi s-a decis să-şi îndrepte din nou atenţia asupra lui Carlie, interveni Sharia.

— Nu suportă să fie respins, comentă Carlie cu ironie. Nu înţelege că e numai vina lui şi încă mai crede că eu ar trebui să fiu sclava lui devotată, deşi suntem divorţaţi legal de patru ani.

Dee clătină din cap neîncrezătoare. Bill era un bărbat chipeş şi fermecător. Se îndoia că îl refuzaseră prea multe femei şi era răsfăţat dincolo de orice închipuire. Era unul dintre acei piloţi comerciali ce se bucurau de reputaţia de a avea o mulţime de amante, însă Carlie nu aflase decât după ce se măritase cu el.

— Veniţi în sala mea de clasă, unde e mai răcoare. Mai rămâneţi puţin? Am putea merge undeva să mâncăm

de prânz.

— Mai stăm doar câteva minute, replică Sharia pe când se îndreptau spre hangar. Mama şi tata nu vor s-o scape prea multă vreme din priviri pe Carlie.

— S-au agitat toată dimineaţa în jurul meu, îi spuse aceasta. Mi-a părut foarte rău să-i necăjesc, dar n-am de gând să-l las pe Bill să-mi strice iarăşi viaţa. N-am să mă ascund până vor dispărea dovezile cruzimii lui. Între noi totul s-a terminat şi, de data asta, vreau să fac rost de un ordin permanent de interzicere în ceea ce-l priveşte.

— Am crezut că îşi dăduse acordul să consulte un psihiatru după divorţ, rosti Dee conducându-le în clădire.

— S-a dus la vreo două şedinţe de grup şi a declarat că toate celelalte persoane erau cu mult mai prejos de starea lui socială, o lămuri Carlie, făcând o grimasă la amintirea aroganţei lui. Sper că va primi o decizie a tribunalului, prin care să fie obligat să se supună unei terapii.

— Bine zici, se pronunţă Sharia.

— Vă aduc nişte Cola. E un frigider mic în sala radio, continuă Dee să le vorbească în timp ce se duse în cealaltă jumătate a clădirii revenind cu băuturi reci. Nu avem un operator radio cu program întreg, însă e un tip care lucrează când e nevoie, iar Butch şi Jake învaţă să mânuiască echipamentul.

— E bine că vor să înveţe, zise Carlie.

— Este foarte plăcut aranjat aici, observă Sharia învârtindu-se prin încăpere. Depăşeşte cu mult orice sală de clasă sau hangar văzute de mine.

— Ţi-am spus eu că a fost făcută cu stil, adăugă

Carlie care inspectase clădirea când adusese echipamentul.

— E categoric cea mai plăcută din câte am folosit vreodată. Imediat ce mă voi întoarce acasă, am să-l bat pe Papa Bear la cap cu propuneri de îmbunătăţiri ale sălii noastre de clasă, spuse Dee când se aşezară pe scaune relaxându-se. Voi două puteţi pregăti terenul cu câteva comentarii povestindu-i ce mult v-a plăcut asta.

— Ar trebui să fi terminat cu partea teoretică, nu-i aşa? întrebă Sharia.

— Am terminat azi de dimineaţă, replică Dee cu un zâmbet de satisfacţie. Lui Butch îi place simulatorul, aşa că, probabil, diseară va mai exersa câteva ore pe el, însă mâine va trece la comenzi în Cessna.

— Au fost elevi buni? se interesă Carlie.

— Grozavi. Sunt, într-adevăr, foarte mulţumită de progresele lor şi nu cred că vor avea probleme să-şi ia atestatul, cu condiţia să nu intre în panică în momentul în care vom decola.

— Logan se instruieşte în altă parte?

Dee clătină din cap.

— Cred că-şi petrece destul timp pe aici dar, din câte ştiu, nu ia lecţii de nicăieri. L-am întrebat dacă vrea să-l trec în program, dar a refuzat.

Sharia şi Carlie o urmăreaţi cu atâta atenţie, încât Dee le simţi curiozitatea. Ştia că erau foarte îngrijorate de relaţiile dintre ea şi Logan.

— Daţi-i drumul şi spuneţi ce aveţi pe suflet, le tachină ea.

Sharia zâmbi.

— Ei, cum de-ai putut ghici că murim de curiozitate?

— Graţie intuiţiei mele, probabil, glumi Dee cu o mină zeflemitoare.

— Ne-am tot întrebat cum mai merge treaba cu voi, declară Carlie. Sharia spunea că el se afla lângă tine noaptea trecută, când i-ai telefonat. Nu ştiu ce părere ai tu, însă cu m-am bucurat că n-ai fost singură.

Dee îşi pironi privirea pe recipientul metalic cu sifon.

— Azi-noapte, s-a comportat minunat. Mi-a oferit sprijinul necondiţionat, deşi nu înţelegea absolut nimic.

— Ştia despre, abilităţile tale sau a trebuit să-i explici? o întrebă Sharia.

— L-am explicat atât cât am fost în stare. Situaţia se schimbă tot timpul şi nici eu nu înţeleg prea bine ce se întâmplă.

— A fost tare rău, azi-noapte? întrebă Carlie cu privirea tulburată de emoţie.

Dee o privi drept în ochi şi văzu că era îngrijorată de suferinţa provocată fie şi indirect. Se gândi să înfrumuseţeze puţin adevărul, însă se hotărî să n-o facă. Între ele nu putea exista decât sinceritate absolută.

— A fost un coşmar. Îţi simţeam frica, furia şi durerea, recunoscu ea cu candoare, fără a dramatiza situaţia. N-am mai simţit niciodată aşa ceva şi sper să nu se mai întâmple vreodată. Nu-mi închipui cum te-ai putut descurca.

Ochii lui Carlie se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, Dee. Şi eu sper să nu mai treci încă o dată prin aşa ceva…

— Dar nu e vina ta. Nimic din toate astea nu s-au

întâmplat din vina ta, insistă Sharia. Nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva.

— Nu eşti responsabilă de sensibilitatea mea, declară Dee cu fervoare. Nu ştiu de ce devine tot mai pronunţată, dar nimeni nu este răspunzător de reacţiile mele. Pur şi simplu, va trebuie să mă obişnuiesc cu ele.

— Şi totuşi, nu-mi pare drept, se împotrivi Carlie ştergându-şi lacrimile de pe obraz.

— Poate că nu e drept, continuă Sharia, însă mă bucur al naibii de tare că Dee a fost receptivă la situaţia în care te aflai. Mă bucur şi că mi-a salvat pielea luna trecută, deşi nu-i mai doresc alte griji şi suferinţe.

— Cred că ai dreptate, rosti Carlie. N-am niciun motiv să mă plâng. Nu oricine e binecuvântat cu prezenţa unui înger păzitor.

— Asta ne face cu totul deosebite, nu-i aşa? adăugă Sharia zâmbind. Chiar dacă „Înger” e cam exagerat spus.

Gluma el stârni zâmbete şi chicoteli.

Câteva minute stătură fără să vorbească, apoi Carlie sparse tăcerea:

— Deci, cum e cu Logan? V-aţi clarificat problemele personale?

— Am discutat anumite lucruri.

— Dar aţi rezolvat ceva?

— Am rezolvat vreo două probleme majore, admise Dee. Dar mai sunt încă destule întrebări rămase fără răspuns.

— Cum ar fi de ce a făcut Logan o criză aflând că eşti pilot profesionist, după care şi-a construit o pistă de aterizare, te-a angajat să-i dai lecţii de zbor şi, în cele din

urmă, s-a răzgândit şi n-a mai vrut să înveţe?

O întrebă Carlie.

Dee îşi dădu seama cât de încurcată părea toată povestea. Nici ea nu se lămurise.

— Păi, nici n-a ştiut că tocmai pe mine m-a angajat Jake. Asta e foarte clar. Restul mi se pare şi mie fără sens, iar el nu vrea să discute deloc.

Sharia îşi drese glasul şi vorbi cu o sfială total necaracteristică firii ei:

— Ăăă… Am câteva informaţii ce ar putea furniza nişte răspunsuri.

Ochii lui Dee se aprinseră imediat de curiozitate.

— Ce fel de informaţii?

— Păi… ezită Sharia roşind. Ştii cât detest practicile birocratice care le permit agenţilor federali să-şi bage nasul în treburile oamenilor.

— Dar l-ai pus pe Reed să-i cerceteze trecutul lui Logan, presupuse Carlie cu acurateţe.

Sharia încuviinţă vinovată, dar tremurând de emoţie. Cu toate astea, părea reticentă.

— Şi? Ce faptă se ascunde în trecutul lui Logan, având urmări până în ziua de azi? vru să ştie Dee.

— Reed a aflat că imediat după terminarea liceului, s-a înscris în marină.

— Mattie a menţionat că a fost în marină, însă nu a dat amănunte, spuse Dee.

— Dar nu a fost vorba doar despre marină, accentuă Sharia, ci chiar despre Corpul Trupelor Navale Aeropurtate…

— Deci avioanele îi sunt mai mult decât familiare,

comentă Dee surprinsă. Poate că asta e explicaţia timpului pe care-l petrece pe simulator.

— Şi nu e vorba că se ocupa de avioane, adăugă Sharia tatonând cu prudenţă reacţiile surorii sale. A fost pilot în marină. A pilotat avioane de vânătoare şi a fost printre cei mai buni din unitatea lui. A avut un palmares excelent şi o reputaţie pe măsură. Plănuia să-şi facă din pilotaj o carieră.

Nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi şocat-o mai mult pe Dee ca faptul că Logan fusese instruit să piloteze avioane de vânătoare. Îi văzu cu ochii minţii pe tinerii aceia infatuaţi, îmbrăcaţi în jachetele de piele ale piloţilor de bombardiere. Aveau nervi de oţel şi zâmbetele îndrăzneţe. În ciuda contrastului dintre aceştia şi bărbatul cunoscut de ea, şi-l putea imagina pe Logan asemeni lor. Probabil că ar fi arătat devastator.

— Eşti sigură că Reed l-a verificat pe acel Logan Bradford care trebuia? îşi exprimă ea îndoiala.

Sora ei se arătă ofensată.

— Reed este un detectiv excelent. N-ar fi făcut aşa o greşeală prostească, insistă Sharia luându-l apărarea logodnicului el.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce l-o fi determinat să părăsească marina? se întrebă Dee. Şi de ce o fi având o părere atât de proastă despre piloţi?

— Pentru că a fost un pilot execrabil.

Remarca necruţătoare venea direct de la cel despre care vorbeau, ivit pe neaşteptate în uşa hangarului…

Trei perechi identice de ochi îşi întoarseră privirile spre bărbatul vânjos, profilat în cadrul uşii. În ochii lor se

puteau citi surprinderea, curiozitatea şi tulburarea.

— Lumina soarelui îi venea din spate şi Stetson-ul îi umbrea faţa, aşa că Dee nu reuşi să-l vadă trăsăturile, însă timbrul jos şi profund al glasului lui o făcu să se înfioare. Oare cât auzise din conversaţia lor?

Sharia îşi reveni prima. Nu se simţea deloc stingherită să-l descoasă în continuare:

— Mi se pare greu de crezut. Reed spune că erai unul dintre cei mai buni. Urcai rapid treptele ierarhice şi dosarul tău era exemplar.

— Dosarele nu menţionează întotdeauna întreaga poveste.

— Presupun că nu prea eşti dispus să ne-o spui şi nouă.

Logan nu-şi părăsi locul din cadrul uşii, însă Dee începea treptat să-i desluşească trăsăturile. Ochii îi erau aţintiţi asupra ei. Apoi, se opriră asupra Shariei şi îi răspunse la întrebare clătinând negativ din cap.

Apoi, Logan se întoarse să privească chipul tumefiat al lui Carlie.

— Cum te simţi? o întrebă el.

Lui Carlie îi trebuiră câteva clipe pentru a se acomoda cu rapida schimbare a subiectului.

— Bine, mulţumesc. Şi mulţumesc pentru ajutor.

— N-am făcut nimic, dar mi-ar fi plăcut să pun mâna pe fostul tău soţ.

Carlie îi zâmbi cu căldură, iar Sharia comentă:

— Şi Reed a avut aceeaşi reacţie. Din fericire sau poate nu, când am ajuns, Bill avea deja cătuşele puse şi era dus spre o maşină a poliţiei.

Logan încuviinţă, satisfăcut că se făcuse întrucâtva dreptate. Privirea lui o căută pe a lui Dee. Aceasta îl urmărea cu atenţie. Bărbatul se întrebă ce vedea ea oare când îl privea şi care-i erau sentimentele faţă de el. Îl ura oare fiindcă nu-i spusese adevărul de la început? Va fi ea în stare să înţeleagă ce făcuse fără a-şi pierde respectul faţă de el?

— De ce ai plecat din marină? îl întrebă Dee.

Toată lumea păru a-şi ţine răsuflarea, aşteptând să vadă dacă-i va ignora întrebarea sau îşi va explica remarca ambiguă în privinţa faptului de a fi fost un pilot prost.

Logan îşi încleştă fălcile şi mâinile ce-i atârnau pe lângă corp se strânseră în pumni. Nu discutase cu nimeni motivele plecării lui din armată, însă Dee avea dreptul la o explicaţie.

— A existat o prăbuşire a unui avion, cu urmări funeste. A fost înregistrată ca o defecţiune a unui echipament experimental, însă cu pilotam avionul. De atunci, n-am mai pus niciodată mâna pe manşă.

Dee suspină scurt. Logan supravieţuise prăbuşirii unui avion? La acest gând inima i se strânse. Îi cercetă chipul pentru a-i ghici sentimentele ascunse în spatele acestei declaraţii, însă faţa lui era ca o mască.

— Şi cum ai supravieţuit? întrebă Sharia după ce îşi reveni din şocul iniţial provocat de spusele lui.

— Veneam la aterizare şi explozia a declanşat sistemul de ejectare a piloţilor. Eu am fost ejectat la o altitudine ce mi-a permis să supravieţuiesc.

Supravieţuise, dar oare cât de tare fusese rănit? Dee ştia că n-ar fi putut scăpa fără traume după o explozie şi o

prăbuşire. Îşi aminti o cicatrice urâtă de pe piciorul lui drept. Mai avusese şi alte traumatisme fizice sau rănile lui cele mai grave fuseseră de natură psihică? Suferise oare atât de mult, încât nu mai putea suporta să zboare din nou? Gândul o îndureră şi ochii i se lărgiră de îngrijorare.

— După accident ţi-ai terminat stagiul şi ai fost eliberat? întrebă Sharia.

— Am plecat, fu singurul răspuns al lui Logan.

În cele din urmă, îşi luă ochii de la Dee şi se întoarse spre Sharia.

— Mai staţi puţin sau vă trebuie ajutor la decolare?

— Trebuie să plecăm, declară Carlie sculându-se de pe scaun. Le-am promis părinţilor să nu stăm mult.

— Am suficient carburant şi îmi fac singură verificarea de rutină, zise Sharia ridicându-se în picioare. Dar îţi mulţumesc pentru propunere.

Logan aruncă din nou o privire către Dee, după care se întoarse şi părăsi clădirea. Sharia şi Carlie îşi întoarseră imediat ochii spre ea.

— Du-te după el, insistă Sharia. Cere-i detalii. Mor să aflu toată povestea şi probabil că tu vrei s-o ştii mai mult decât mine.

— Ce te face să crezi că va discuta subiectul cu mine? întrebă Dee. Până acum a ţinut totul secret şi, crede-mă, au existat destule ocazii în care mi-ar fi putut spune.

Acum înţelegea de ce Patti şi cu Mattie păreau stânjenite de discuţiile despre pilotaj.

— Sunt sigură că vrea să-ţi povestească, spuse Carlie. Acum, că ştii esenţialul, s-ar putea să-i fie mai uşor

să-ţi explice. Dacă îţi pasă de el câtuşi de puţin, trebuie să afli ce anume îl mai sâcâie după toţi aceşti ani.

— Oricum, noi trebuie să plecăm, adăugă Sharia.

Dee nu avu nevoie de prea multă muncă de lămurire. Era deja în picioare, îndreptându-se spre uşă.

— Transmiteţi-le toată dragostea mea mamei şi tatii. Drum bun! O să vă telefonez mai târziu.

Ieşind din clădire, îl căută pe Logan. Tot ce văzu fu silueta lui îndreptându-se călare spre pădure. N-avea cum să se ia după el cu maşina sport a lui Patti.

În schimb, conduse până la grajduri unde îl găsi pe Jake şi-l rugă să-i înşeueze un cal. Cum călărea cât de des putea, acesta nu văzu nimic curios la cererea ei şi i-o înşeuă pe Molly, iapa pe care o călărea de obicei.

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi schimbi hainele înainte de a porni? întrebă el. Sandalele şi şorţul ăsta n-o să-ţi protejeze prea mult picioarele.

— Îl urmăresc pe Logan, recunoscu ea şi zâmbi când ochii lui se lărgiră. Nu intenţionez să călăresc prea multă vreme…

Exceptând surprinderea manifestată la auzul anunţului ei îndrăzneţ, Jake prinse din zbor mersul evenimentelor.

— Am auzit un avion şi el a plecat călare să vadă cine a sosit.

— Erau surorile mele. Logan a vorbit deja cu ele şi acum se reîntorc acasă.

Sunetul motoarelor avionului, ce-şi măreau turaţia, îi întări spusele.

Jake o ajută să încalece.

— Uneori Logan se duce pe dealul de deasupra aerodromului, Din punctul acela, poate vedea toată pista de aterizare.

— Mulţumesc. Am să trec pe acolo mai întâi.

— O să-i spun lui Mattie să nu vă aştepte cu prânzul, o tachină el.

Dee surâse şi îşi privi ceasul. Se apropia de amiază. Era clar că ea şi cu Logan nu aveau să ajungă la ora mesei dacă urmau să aibă o discuţie serioasă.

— Mulţumesc, repetă ea luând frâul şi scoţând-o pe Molly din grajd.

Jake îi ură noroc.

Nu era sigură că-l va găsi pe Logan, însă se întoarse la hangar şi se îndreptă în direcţia în care o luase el. Molly merse cu uşurinţă de-a lungul cărării bătătorite, prin păduri, apoi copacii făcură loc păşunilor şi îl zări.

Stătea lângă calul lui, pe culmea de deasupra pistei de aterizare. Când îl văzu, Dee o struni pe Molly. Auzind-o apropiindu-se, Logan se întoarse, dar Dee nu-i putu vedea ochii şi nici nu reuşi să aprecieze reacţia lui la faptul că-l urmărise.

Continuă să avanseze la pas până când fu suficient de aproape ca Logan să poată prinde căpăstrul. Acesta o ţinu pe Molly nemişcată şi îi întinse lui Dee o mână, ajutând-o să descalece, apoi coborî frâiele pentru a-i permite calului să pască alături de-al lui.

— Trebuie să stăm de vorbă, rosti Dee cu blândeţe repetând cuvintele pe care i le spusese el dis-de-dimineaţă.

Ochii cu sclipiri argintii al lui Logan îi întâmpinară privirea fără şovăială. O apucă de amândouă braţele,

trăgând-o la pieptul lui.

— Aş prefera să facem dragoste în iarbă.

Atingerea lui, căldura trupului şi strălucirea ochilor îi aprinseră sângele în vene, însă nu avea de gând să se lase distrasă.

— N-ai face decât să-mi amâni un timp întrebările, replică ea înfrânându-şi dorinţa de a-şi aluneca palmele pe muşchii tari ca piatra, ai pieptului lui.

— Mai degrabă te-aş săruta decât să stau de vorbă, mormăi el, aplecându-şi capul şi acoperindu-i gura cu a lui.

Totul începu ca o încercare de a-şi amâna destăinuirile, însă, de îndată ce îi simţi moliciunea buzelor, uită de toate cu excepţia gustului ei minunat şi a faptului că o dorea nespus de mult. Gemu şi îşi intensifică asaltul pătrunzând cu limba în gura ei, pentru a-i sonda străfundurile dulci ca mierea.

Dee se strânse involuntar mai aproape, înclinându-şi capul într-o parte şi întâmpinând bucuroasă invazia înfometată. Degetele i se strânseră pe pieptul lui şi, din adâncurile gâtului, îi izbucni un geamăt uşor…

Logan o cuprinse cu braţele şi o lipi strâns de el. În câteva minute, ea îl înfierbântă cu gura ei receptivă şi cu tremurul ispititor, de dorinţă, al trupului. Pur şi simplu, nu se mai putea sătura de ea.

Desprinzându-şi gura de a lui, îşi înclină capul până ce buzele lui Logan îi poposiră pe frunte. Amândoi respirau cu dificultate, dar reuşi să-şi recapete respiraţia cât să-i explice motivul pentru care se retrăsese.

— Vreau explicaţii, Logan, şopti ea cu vocea răguşită, dar fermă.

— Eşti sigură că n-ai vrea să mă iubeşti mai întâi şi să vorbim după aceea? întrebă el cu glasul întretăiat.

— Discuţia, mai întâi, spuse ea încet adăugând o promisiune. Apoi putem face dragoste cât doreşti.

Spunând asta, se aşeză pe iarbă.

Logan gemu şi se întoarse cu spatele.

— Te fac eu să-ţi ţii promisiunea, îi jură el cu asprime.

Bărbatul începu să se plimbe încoace şi încolo, fapt ce o determină să bată uşor cu palma locul de, lângă ea. Ochii lui o priviră ţintă oprindu-se apoi asupra mişcărilor mâinii ei. În cele din urmă, se întinse pe iarbă cât era de lung, zăcând pe spate. Îşi scoase pălăria şi, punându-şi mâinile sub ceafă, fixă cu privirea umbrarul de frunze, de deasupra lor.

Capitolul 12

— În primul meu an la Academie, am cunoscut un tip pe nume Harvey Harris, spuse el pe un ton egal şi scăzut. Harvey venea din Virginia de Vest şi a înghiţit o mulţime de aluzii ironice din partea colegilor noştri de familie bună, în legătură cu originea lui umilă, de băiat de la ţară. Îl porecliseră Hick[3], dar el nu s-a supărat. Prefera porecla în locul numelui său adevărat. Nici insultele nu-l deranjau, continuă el. Când răspundea ceva, o făcea mereu în felul lui domol şi indolent. Nimeni nu-l putea scoate din sărite, fiindcă majoritatea celor de acolo nu însemna nimic pentru el.

— Cu excepţia ta? întrebă Dee un minut mai târziu, când el părea să se fi pierdut printre amintiri.

— Mda, admise Logan. Veneam din medii diferite, dar, în suflet, eram amândoi băieţi de la ţară. Ne plăcea viaţa simplă şi eram fascinaţi de avioane. Visul meu era să zbor. Al lui Hick să creeze un avion de vânătoare superior tuturor celorlalte. Manierele lui de băiat simplu şi sărac ascundeau o inteligenţă sclipitoare. Coeficientul lui de inteligenţă era de două ori mai mare decât cel obişnuit şi se distra de minune jucând rolul de ţărănoi prost. Oamenii constituiau pentru el o sursă de amuzament. Singurele lucruri ce reprezentau o provocare pentru el erau enigmele nedezlegate. Dacă nu cunoştea motivul unor acţiuni sau întâmplări, se purta ca un nebun până ce găsea răspunsul. În materie de matematică şi electronică era un geniu.

---

3 "ţăran," mocofan, provincia**l**

— Voi doi aţi fost împreună pe tot parcursul celor patru ani de studiu la Academie?

— Da. Apoi, am cerut să fim repartizaţi la aceeaşi bază. Eu am învăţat să pilotez avioane de vânătoare, iar Harvey să disece sistemele computerizate ale avioanelor.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Hick a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Eram mai mult decât prieteni – un fel de suflete gemene. După Academie, am lucrat împreună aproape încă patru ani. Eu voiam să fiu cel mai bun pilot pe avioane de vânătoare pe, care-l avusese vreodată ţara asta, iar Hick dorea să proiecteze cel mai bun sistem electronic din lume. Dacă se ivea vreo problemă la computer pe care n-o putea depista şi corecta de la sol, Hick zbura cu mine ca s-o poată studia la faţa locului. Numea asta „iniţierea lui în pilotaj, în timpul serviciului”.

Vocea lui Logan devenea tot mai răguşită şi, câtăva vreme, nu mai spuse nimic. Majoritatea amintirilor legate de Hick erau frumoase, însă el evitase mult timp să se gândească la perioada cât lucraseră împreună. Nu era prea sigur că va fi în stare să-i povestească absolut totul lui Dee.

— La Hick te refereai mai devreme când ai vorbit de urmările funeste ale prăbuşirii avionului? suplini ea cu blândeţe omisiunea pe care el n-o putuse rosti.

Logan închise ochii şi muşchii fălcilor i se încordară.

— Mda, zise el. Exista o problemă la înregistrarea pe bandă magnetică, de către computer, a presiunii combustibilului. Noi o consideram minoră, însă pe Hick îl scotea din minţi faptul că n-o putea depista.

— Deci, a zburat cu tine?

— Era doar un zbor nenorocit de încercare nimic deosebit, nimic periculos, insistă el înfierbântat. Ne pregăteam să coborâm la aterizare când a avut loc explozia. Nu înţelegeam ce naiba se petrecea. A luat foc o aripă şi avionul a intrat în vrie. Am reuşit să-l stabilizez, însă carlinga s-a umplut de fum şi n-am mai putut citi instrumentele.

De îndată de începu să-l explice, prinse a vorbi tot mai repede, cu glasul tot mai plin de furie:

— Hick ignora focul şi blestema computerul. Echipa de la sol şi comandantul ţipau la noi să ne ejectăm, dar eu nu puteam s-o fac fără el, iar pe el îl interesa mai mult să rezolve blestemata de problemă de electronică.

Logan îşi acoperi faţa cu mâinile, retrăind oroarea acelor, minute. Voise să apese butonul de ejectare, însă Hick îl rugase să mai aştepte câteva secunde. Acele secunde îl costaseră viaţa.

— Ar fi trebuit să apăs nenorocitul acela de buton şi să mă cert cu el după ce ajungeam la sol, izbucni Logan cu violenţă, privind-o pe Dee cu ochi chinuiţi, îmi amintesc că mă întinsesem după comutator când s-a auzit o a doua explozie. După aceea, n-am mai ştiu nimic până în momentul când m-am trezit la spital.

— Ce au decis cei din marină?

— Anchetatorii au dat vina pe o disfuncţie a sistemului electronic. Au decis că prima explozie şi focul au produs stricăciuni importante în circuitele electrice şi au scurtcircuitat sistemele de rezervă. Că avionul avusese mai multe probleme. Dar de aceea era Hick atât de

frustrat. Nu le putea da de capăt.

— Şi atunci, de ce dai vina pe tine? îl întrebă Dee cu blândeţe, ştiind că trăise multă vreme cu povara vinovăţiei pe umeri.

— L-aş fi putut salva, stărui el. Ar fi trebuit să acţionez butonul de ejectare înaintea celei de a doua explozii. Atunci ar fi avut o şansă.

— Poate, îl contrazise Dee, dar eu nu cred. Sunt o fatalistă. Eu cred că oamenii mor atunci când le-a sosit vremea. Poate că nimic din ce-ai fi putut face n-ar fi reuşit să-l salveze. Îi venise rândul.

— Nu! se opuse Logan cu asprime. Era prea tânăr, prea inteligent. Ar mai fi putut rezolva atâtea probleme!

— Nu crezi că te-ai pedepsit destul? îl întrebă ea cu calm. Ai renunţat la meseria pe care o iubeai şi ţi-ai jelit prietenul, dar, acum, a venit vremea să laşi trecutul în urmă. Nu poţi să te învinovăţeşti la nesfârşit pentru un accident ciudat. Ai avut tot dreptul să supravieţuieşti.

— Oare? o întrebă Logan aţintind asupra ei privirea ochilor lui cu sclipiri argintii.

— Eşti un supravieţuitor, insistă ea. Ţi-ai pierdut cel mai bun prieten şi visurile ţi-au fost sfărâmate, dar nu te-ai târât să te ascunzi într-o gaură. Eşti sănătos, puternic şi duci o existenţă folositoare.

Cuvintele lui Dee erau ca un balsam pentru sufletul lui, însă ea nu ştia cât de laş fusese. Logan nu ştia dacă-i poate explica frica lui de a zbura, însă dorea ca Dee să înţeleagă de ce fusese atât de intimidat de cariera ei.

— Cât de rău ai fost rănit? se forţă ea să-l întrebe.

— O comoţie şi câteva oase rupte, răspunse el

ignorând subiectul ca fiind lipsit de importanţă. M-am vindecat, cu excepţia unor leziuni nervoase şi la nivel de ţesuturi. Doctorii au spus că nu-mi voi mai recăpăta niciodată toată puterea şi viteza de reacţie necesare pilotării avioanelor de vânătoare, însă nu mai avea importanţă. Oricum, eram prea speriat ca să mă mai pot urca vreodată în carlingă.

— De atunci n-ai mai zburat?

— Niciodată, scrâşni el din dinţi. Când am Ieşit din spital, am fost propus pentru înaintare în grad şi pentru reprimirea în rândurile piloţilor. Le-am refuzat pe amândouă. Am plecat şi n-am mai privit niciodată în urmă.

Ea îi puse o mână pe piept, încercând să-l mângâie.

— Dee! murmură el răguşit.

Se sărutară profund, îndelung şi cu lăcomie, fiecare absorbind atingerea Celuilalt.

Logan întrerupse sărutarea doar atât cât să scoată un alt geamăt surd şi să-i mângâie trăsăturile dulci ale chipului. Apoi, îi captură buzele cu fervoare sporită, iar Dee îi întoarse sărutările cu aceeaşi nevoie, mereu crescândă.

Gemetele lor de plăcere răsunară la unison când sânii ei se zdrobiră de pieptul lui. Logan o strânse o clipă, după care o ridică doar atât cât să-i atingă uşor sfârcurile.

Logan o dorea mai mult decât aerul pe care-l respira. Trebuia să devină o parte din ea, să se cufunde în ea pe cât mai adânc cu putinţă.

— Lasă-mă să te iubesc, pledă el cu un tremur în voce.

Probabil că era cam târziu să se ofere s-o protejeze,

însă îţi promise să n-o mai expună niciodată vreunui risc.

— Îţi promit să te protejez, adăugă el.

Ca răspuns, Dee îşi lăsă capul în jos pentru a-i mai fura o sărutare. În acelaşi timp, degetele ei nesigure se strecurară între ei găsindu-i catarama de la centură. În pieptul lui Logan vibră un sunet surd, de patimă, şi fiecare muşchi al trupului său se încordă.

— Te vreau prea mult, se scuză el.

În câteva clipe, se eliberaseră de hainele ce-i încorsetau şi Logan se răsuci s-o tragă sub el.

— Niciodată prea mult…

Cuvintele lui Dee se pierdură într-un suspin când trupul lui greu şi fierbinte o acoperi cu totul. Sângele ei pulsa prin vene într-o goană fierbinte şi îşi arcui şoldurile spre el într-un gest primitiv.

— Ai vorbit serios când mi-ai promis să faci dragoste cu mine cât de mult doresc eu?

— Mhmm, murmură ea cu ochii închişi savurându-i mângâierile.

— Sunt un tip lacom, îi aminti el ciupindu-i uşor cu buzele pielea de la baza gâtului lui, acolo unde-i bătea pulsul şi simţind-o tremurând. S-ar putea să nu fie o promisiune uşor de ţinut.

Dee găsi resurse pentru a-şi înălţa braţele şi a-i cuprinde faţa în căuşul palmelor. Pleoapele ei se ridicară descoperindu-i ochii strălucind de emoţie.

— Încerci să mă descurajezi?

— Pe naiba, nu! veni răspunsul lui aspru.

Ochii i se întunecară înţelegând profunzimea angajamentului pe care şi-l lua. Ar fi trebuit să fie nespus

de bucuros, dar se simţea trist. Ea tot mai era pilot profesionist, iar el tot nu-şi învinsese frica.

— Promisiunea ta e făcută cu gânduri ascunse? se forţă el să întrebe.

— Nu. Cu absolut niciunul.

Dee i se înfioră în braţe. Îi promisese să facă dragoste cu el cât de mult ar fi dorit el, însă promisiunea ei nu era cu totul lipsită de egoism. Îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el pe ea – poate chiar mai mult.

În următoarele zile trăiră într-o lume numai a lor. Îşi respectau programul obişnuit, conversau cu ceilalţi şi munceau alături de ei, dar gândurile fiecăruia erau îndreptate asupra celuilalt şi a următoarei ocazii de a fi singuri.

Nici Logan, nici Dee nu aveau parte de prea mult somn, însă nu se plângeau. Nopţile erau pline de cuvinte tandre, de mângâieri dulci şi de o pasiune insaţiabilă. N-o dusese cu insolenţă în patul lui. Nu dorea s-o facă să se simtă jenată sau să-i fie ruşine de ceilalţi.

Venea la ea în fiecare noapte, după ce toată casa se liniştea, şi îi părăsea patul în fiecare dimineaţă, înaintea zorilor.

Logan se îndrăgostea mereu mai mult cu fiece zi care trecea. Nu crezuse că e posibil aşa ceva, dar exact asta se întâmpla. Cu fiecare zâmbet, la fiecare rostire a numelui lui şi cu fiece atingere, cădea tot mai mult sub vraja ei. Dee îi furase din nou inima.

Capitolul 13

Spre sfârşitul săptămânii, Dee se trezi în primele ore ale dimineţii singură în pat. Logan o părăsea întotdeauna înaintea zorilor, însă, în această dimineaţă, îi percepea absenţa într-un mod diferit. Rămase zăcând în pat câteva minute, încercând să-şi alunge starea de somnolenţă şi să identifice senzaţia de nelinişte pe care o avea.

Un sentiment ciudat de groază puse stăpânire pe ea.

Logan, Se afla într-o situaţie îngrozitoare, însă Dee nu-şi dădu imediat seama unde sau cum era ameninţat. Totuşi, îi putea simţi spaima şi ştiu că trebuia să-l găsească.

Sărind din pat, localiză imediat un şort şi un tricou. După ce se îmbrăcă şi se încălţă cu nişte adidaşi, se strecură din casă luând-o la fugă spre garaj. Se urcă în maşina lui Patti şi instinctul o ghidă spre aerodrom.

Logan se forţa să se aşeze la comenzile avionului ei. Înţelegerea acestui fapt declanşă asupra ei o avalanşă de sentimente. Se punea la încercare străduindu-se să-şi învingă demonii. Chiar dacă el n-ar mai fi pilotat niciodată un avion, faptul nu l-ar fi scăzut cu nimic în ochii ei. Nu trebuia să-i dovedească absolut nimic. Îl iubea necondiţionat şi fără rezerve.

Când ajunse la pista de aterizare, farurile maşinii luminară avionul şi îl văzu pe Logan în scaunul pilotului. Parcă, opri motorul şi sări din maşină, observând că liniştea zorilor de zi nu era tulburată de zgomotul motorului.

Logan nu spuse nimic când se urcă în carlingă, lângă

el, şi nici n-o privi. Rămase încremenit în faţa comenzilor şi Dee percepu vibraţia undelor de tensiune venind dinspre corpul lui robust. Stătea perfect nemişcat şi încordat, cu maxilarele strânse într-o linie rigidă şi cu mâinile încleştate pe manşă.

Avea să facă ea manevrele pe care Logan nu se putea hotărî să le execute. Cessna era echipată special pentru instruiri cu două seturi de comenzi, aşa că putea să piloteze numai ea, dacă nu cumva Logan urma să se răzgândească. Dacă el ar fi obiectat, s-ar fi oprit imediat. În caz contrar, primul obstacol avea să fie trecut.

Pe cât putea de încet, Dee puse avionul în mişcare efectuând o întoarcere, după care porni de-a lungul pistei. Era încordată şi gata de a opri motorul dacă ar fi auzit cel mai mic protest din partea lui. Cum el nu scoase un sunet, acceleră până la viteza necesară decolării. Odată aflaţi în aer, întoarse botul avionului spre est, deasupra proprietăţii Bradford şi spre orizont.

Soarele se înălţă şi mai sus, transformând orizontul într-un caleidoscop de culori minunate. Vreme de câteva minute uimitoare, Dee uită absolut de toate, cu excepţia incredibilei frumuseţi a orizontului. Trăia un sentiment reînnoit de surpriză. Cumva, toate eforturile omeneşti păleau în faţa unei asemenea splendori neegalate.

Treptat, pe măsură ce soarele se ridica, încordarea lui Dee se atenua. Strânsoarea mâinilor ei pe manşă slăbi şi simţi o parte din tensiune părăsindu-i corpul. Nici încheieturile degetelor lui Logan nu mai erau albite de efort. Îndrăzni să se uite la el şi observă o relaxare semnificativă a trăsăturilor. Tensiunea şi teama care-i

ţinuseră captivi se micşorau. Dee îşi dădu seama că Logan se afla pe punctul de a-şi învinge demonii ce-l chinuiseră atâta vreme.

Când îşi dădu seama că Logan avea să câştige lupta, Dee fu străbătură de un fior sălbatic de emoţie, într-o clipă de strălucire, soarele incinera îndoielile şi spaimele ce-l ţinuseră prizonier atâta vreme.

Tot ce-i trebuise lui Logan fusese să treacă peste frica iniţială de a se înălţa în aer. Ea îl ajutase s-o depăşească. Sentimentul de bucurie ce-o învăluia era incredibil. La fel de incredibil era şi faptul de a împărtăşi această bucurie cu el şi de a-i simţi spiritul prinzând aripi.

Când Logan întrerupse în cele din urmă tăcerea, vocea îi era îngroşată de emoţie:

— Mi-ar plăcea să preiau comanda.

Inima lui Dee se strânse, dar surâsul el fu orbitor.

Făcu ajustările necesare şi îşi lăsă mâinile pe genunchi.

— E al tău, şopti ea.

— Nu ţi-e teamă să mă laşi să pilotez? o întrebă el cu glasul încă înăsprit de emoţie.

— Sunt sigură că-mi pot încredinţa viaţa în mâinile tale, zise ea cu simplitate.

Tu eşti viaţa mea, adăugă ea pentru sine.

Logan simţi că, de emoţie, i se pune un nod în gât şi se văzu nevoit să clipească pentru a-şi limpezi privirea. Ea avea încredere în el şi, pentru prima oară după atâţia ani, avea şi el încredere în el însuşi.

În câteva minute, Dee îi dăruise mai mult decât va putea exprima vreodată prin cuvinte, mai mult decât va fi

în stare să-i mulţumească, mai mult decât ar fi avut dreptul să spere orice bărbat. Îi dăruise încrederea ei necondiţionată.

— Îţi dai seama, oare, cât de mult te iubesc?

De bucurie, inima lui Dee prinse a bate mai repede. Ştia că o iubea.

— Nici pe jumătate din cât de iubesc eu, veni răspunsul ei plin de emoţie.

Logan schimbă uşor cursul zborului, astfel încât să nu fie orbiţi de strălucirea soarelui.

— Eu te iubesc mai mult, insistă el.

De data asta, tonul lui era încrezător, având, în plus, o nuanţă de tachinare.

— Ba eu te iubesc mai mult, îl contrazise ea acceptând provocarea verbală.

— Vrei să ne certăm pe tema asta?

— Cel puţin câţiva ani de acum încolo, îl tachină ea pe un ton vesel ce nu excludea seriozitatea intenţiilor sale.

Lui Logan i se făcu inima cât un purice. N-o voia numai pentru câţiva ani. O voia pentru totdeauna. Acum, că fusese sfărâmată şi ultima barieră dintre ei, îşi dorea o promisiune pentru viitor.

— Ce părere ai despre tot restul vieţilor noastre? o întrebă el pe un ton foarte serios.

Cât timp îi aşteptă răspunsul, nu-şi permise să respire şi nici nu îndrăzni s-o privească. Nu era sigur că ar fi supravieţuit dacă l-ar fi refuzat.

Inima lui Dee începu să bată cu atâta putere, încât i se tăie răsuflarea. Oare ce îi cerea Logan? Un angajament pe termen lung? Dorea să audă o formulare mai clară.

— Este o cerere în căsătorie?

— Până la moarte, reuşi el să articuleze invadat de o tensiune de cu totul altă natură.

Dee ar fi vrut cu disperare să spună da, însă tot nu discutaseră despre cariera ei. Kentucky era departe de Prescott Air Service şi, în trecut, cariera săpase o prăpastie adâncă între el.

— Tot mai sunt pilot profesionist, îi reaminti ea încet.

Faptul nu-l mai deranja acum pe Logan. Aveau să ajungă cumva la un compromis. Îşi făcea planuri pentru multă vreme.

— Ce ce crezi că am construit o pistă de aterizare pe pământurile mele? o întrebă el bine dispus.

Ochii lui Dee se deschiseră larg şi se aţintiră asupra bărbatului de lângă ea. Pentru prima oară de când decolaseră, Logan îşi întoarse capul şi privirile lor se întâlniră.

— Ai făcut asta pentru mine? întrebă ea uluită.

— Te iubesc, îi spuse el cu strălucirea ochilor.

Îi luă o mână şi şi-o duse încet la buze.

— Ştiam că zborul va fi întotdeauna o parte importantă a vieţii tale, îi explică el, aşa că am fost nevoit să-l fac iarăşi o parte a vieţii mele.

Dee rămase fără grai o secundă, după care zise:

— Ai idee ce mult te iubesc?

— Nu la fel de mult pe cât te iubesc eu, o tachină el iarăşi, apoi o şocă cu o întrebare neaşteptată:

— Crezi că e vreo şansă să fii însărcinată?

— De ce? întrebă ea cu prudenţă, sperând să nu albă nicio legătură cu cererea în căsătorie.

Logan se întoarse din nou spre ea, ochii lui aruncând sclipiri de încântare, uşor răutăcioase.

— Simt nevoia să fac câteva acrobaţii, dar pot aştepta dacă există posibilitatea de a-ţi face rău.

— Nu cred că sunt însărcinată, îi spuse ea, deoarece nu simţea nimic în privinţa asta. Dar vreau să ştii că nu m-ar fi deranjat câtuşi de puţin. M-am gândit la ideea de a-ţi purta copilul şi îmi place. Îmi place foarte mult.

Muşchii lui Logan se încordară şi gâtul i se strânse de emoţie. O devoră din privire, iar ochii îi erau plini de mândrie şi de omniprezenta foame sexuală. Dee reprezenta tot ce voia el de la o femeie şi chiar mai mult.

— O să lucrăm la treaba asta, îi promise el cu ochii strălucitori. Imediat ce-mi vei purta verigheta.

— Îmi convine perfect, îl tachină ea întinzându-se să-l sărute pe buze. Acum, ce zici de acrobaţiile acelea? Nu sunt atât de curajoasă să le fac eu însămi, dar mi-ar plăcea să iau parte la ele.

Logan îl aruncă un alt zâmbet diabolic, îi duse mâna la buze, apoi şi-o puse pe coapsă. Se întoarse la comenzile avionului şi ochii lui cercetară în mod automat afişajul instrumentelor de bord. Satisfăcut că totul era cum se cuvine, începu o plimbare lentă şi uşoară prin aer.

Se întoarse deasupra fermei Bradford Bluegrass, traversându-şi prin aer pământurile. Observă atunci un grup de oameni lângă hangar.

— Cred că ai făcut rost de spectatori, spuse Dee.

— Probabil că sunt al naibii de şocaţi.

— Se poate, însă îmi imaginez că sunt fericiţi.

— Crezi că ar trebui să aterizăm? întrebă el asemeni

unui băieţel care-şi dădea seama că venise momentul să strângă jucăriile, deşi ar mai fi vrut să se joace.

— Aşa cred, îl tachină ea.

Logan mai dădu un ocol lent aerodromului, după care se întoarse şi alinie avionul pe axul pistei de aterizare.

— Vrei să-l duc eu la sol? îl întrebă Dee.

— De ce? replică el pe un ton de dojană. Credeam că ai fost de acord să-ţi încredinţezi viaţa în mâinile mele.

— Aşa e.

— Dar eşti dispusă să-mi iei locul pentru eventualitatea că m-aş pierde cu firea?

— Ai nimerit-o.

Schimbară priviri pline de înţelegere şi dragoste nesfârşită, iar Logan rosti:

— Facem o echipă grozavă, nu-i aşa?

Surâsul lui Dee se lărgi.

— Poţi paria pe asta.

— Mulţumesc, rosti el închizând o mulţime de sentimente într-un singur cuvânt.

— Cu plăcere, răspunse ea absorbind satisfacţia supremă întipărită pe chipul lui. O să ia las să-mi mulţumeşti aşa cum se cuvine atunci când nu vom mai avea alţi spectatori.

Râsul răguşit şi profund al lui Logan denota o plăcere pur masculină.

— Iau asta drept o promisiune.

Apoi, Logan ateriză ca un adevărat profesionist.

Printr-o înţelegere tacită, coborâră din avion fiecare prin altă parte. Nici nu pusese bine Logan piciorul pe

pământ, că Patti se şi aruncă în braţe.

— Ai reuşit! Ai reuşit! strigă ea emoţionată. Ştiam eu că poţi s-o faci!

Logan o strânse şi mai tare în braţe, aruncând o privire către ceilalţi. Toată lumea de la fermă venise să privească spectacolul. Mattie îşi tampona ochii cu şorţul. Jake arborase un zâmbet larg, iar în ochii lui Butch strălucea veneraţia. Ceilalţi angajaţi stăteau ceva mai departe, dar arătau la fel de Impresionaţi.

Logan o luă pe Patti de braţ şi prinse mâna întinsă de Jake.

— Felicitări. Aşa zbor mai zic şi eu.

Patti le spusese tuturor că Logan se pricepea la acrobaţii aeriene şi că, mal mult ca sigur, el era cel care pilota.

— O joacă de copil, glumi Logan, însă a fost al naibii de bine.

— Cum se face că tu al învăţat atâtea lucruri, Iar eu de-abia fac primii paşi cu greu? vru Butch să ştie, Iar întrebarea ce-i minimaliza meritele proprii îi determină pe ceilalţi să izbucnească în hohote de râs.

— Îţi explic mai târziu, îi promise Logan, după care îşi întoarse privirea spre Dee.

Stătea la câţiva metri distanţă, având ochi numai pentru el.

— Nu cred că mi-ai răspuns la întrebare, îi zise Logan.

— Cred că ar trebui s-o formulezi mai clar, răspunse ea cu sufletul la gură.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Se auzi un icnet colectiv şi lui Dee i se opri respiraţia la vederea adoraţiei din privirea lui.

— Oricând şi oriunde, răspunse ea încet, dar cu fermitate.

Logan o luă în braţe şi împrejurul lor izbucniră urale. Ignorând auditoriul, îi găsi gura cu a lui şi o sărută îndelung, posesiv şi cu lăcomie.

Ea era un vis devenit realitate. Visul lui. Femeia lui. Singura lui dragoste. Îşi jură sieşi să preţuiască o eternitate darul iubirii ei.

Braţele lui Dee îşi înteţiră strânsoarea şi lumea din jurul lor dispăru. Chiar dacă nu-i putea citi gândurile, Dee îi putea percepe emoţiile profunde şi simţi incredibila hotărâre a angajamentului lui. Nimic nu avea să-i mai despartă. Vor înfrunta şi învinge împreună orice le va rezerva viitorul – atât de puternică, de adevărată şi de deosebită le era dragostea.

Sfârşit